

О. Єгрешій

СІРЕЦЬКІ– ЯРИМОВИЧІ

Івано-Франківськ — ЛІК

2020

ББК

О. Єгрешій. Сірецькі-Яримовичі. — Івано-Франківськ, ЛПК. — 2020 р. — 332 с.

Рецензент – Королько Андрій Зіновійович, кандидат історичних наук, доцент

Пропонована книга зобразила життя української родини Сірецьких-Яримовичів. Книга-родовід надала пізнавальну статистичну інформацію про представників цієї родини, починаючи від дня їхнього народження, місця проживання та праці, відомостей про дітей, набуту професію тощо. Книга розрахована, передусім, на членів великої родини Сірецьких-Яримовичів, а також краєзнавців, дослідників історії Української Греко-католицької Церкви.

**Присвячується славному 80-річному Ювілею
знаного представника родини Сірецьких-Яримовичів
*Володимирові Львовичу Сірецькому***

ISBN

© О. Єгрешій, 2020 р.

© КП фірма «ЛПК», 2020 р.

ЗМІСТ

Передмова	4
Від автора	5
Савчинські	7
Нуди	4
Сірецький Маркел	23
Сірецький Євген	35
Антимович (Сірецька) Ольга	36
Яримович (Сірецька) Неоніла	55
Сірецький Антін	70
Ліцовська (Сірецька) Марія	98
Сірецький Лев	113
Яримовичі	161
Винявська (Сірецька) Софія	216
Список використаних джерел	274
Додатки. Сірецька Марія Антонівна. Поезія	276
Вказівник імен	326
Післямова	329

ПЕРЕДМОВА

Генеалогія як своєрідний напрям історичних досліджень нині в моді, бо все частіше нащадки намагаються документально пізнавати своє коріння, витоки, звертаються до архівних першоджерел. Тим більше, що генеологічні дослідження вигідно вирізняються від традиційних наукових розвідок не лише потенційно ширшим колом читачів, а й своїми популярними фотовставками. Особливо цікавими видаються звернення в минуле в контексті релігійно-церковних досліджень, адже більшість галицькоукраїнських родин, як відомо за конфесійною приналежністю є греко-католицькими, а сама Українська Греко-католицька Церква традиційно займала поважне місце в суспільному житті галицьких українців. Разом із тим, ряд підходів до вивчення історичного минулого Церкви, на наш погляд, відчутно застаріли, виглядають доволі прозаїчно та передбачувано. Віримо, що пропонувана книжка, яка не претендує на перший погляд на науковість, а подекуди видається навіть «відчутно популярною» у порівнянні з окремими статтями автора, здатна запропонувати несподіваний ракурс на вивчення проблеми.

Червоною лінією «крізь шпальти книги» проходить, власне, сентенція про священниче походження родини, її «релігійно-центричний» стиль життя, роль жертви і молитви у повсякденному житті тощо. Цілком очевидно, що родина Сірецьких-Яримовичів повторила страдницький шлях багатьох інших галицькоукраїнських родин упродовж XX століття, зазнала лихоліть від різних людиноненависницьких режимів. Це досить відчутно читається «між рядками» цієї книги. Думається, що сучасне покоління (нащадки) священничої родини Сірецьких-Яримовичів зможуть із одного боку популярно, але з іншого – на документальних джерелах побачити значення християнської релігії в повсякденному житті предків, ознайомитися з рідкісними фотографіями, значна частина з яких не були запровадженими до наукового обігу.

Фотографії, до слова, один із видів першоджерел, перевагами якого, порівняно нечасто користуються науковці. Вони дають можливість побачити пощодений світ історичних людей, пролити світло на їх громадські обов'язки, професію, зацікавлення, дозвілля, тяжіння тощо. Фотодокументи мають виражений потенціал який доречно активніше залучати до своїх напрацювань поціновувачам дослідницької справи. Видається також, що пропонувана автором книга йде в контексті історії повсякденності.

Насамкінець, висловлюємо переконання, що ця книга знайде свого читача і не лише із членів родини Сірецьких-Яримовичів.

*Завідувач кафедри соціально-гуманітарних дисциплін
Івано-Франківської Академії св. Івана Золотоустого
Делятинський Р.І.*

ВІД АВТОРА

*«Пам'ять – це своєрідний код того,
що людина була на землі
і залишила за собою слід»*

Єпископ Йосиф Мілян

Сучасна людина, яка живе в умовах глобалізації і мультикультурності неминуче потрапляє під пресинг нових часових ознак, які попри свої характерні позитивні риси (модерні соціальні контакти, можливість ширше пізнавати світ тощо) хибують, на наш погляд, втратою національних і родинних цінностей. Увага до родини як основного соціального осередку за таких обставин, на нашу думку, слабшає, а відтак і втрачається тяглість поколінь.

Фотодокументи та інші історичні матеріали особового походження, що відображають повсякденне життя минулих поколінь дають можливість не лише краще пізнати наших предків, а й плекати пам'ять про них. Адже час неблаганний і людська пам'ять не є довершеною. Фотоілюстрації мають здатність не лише «оживляти» окремі сторінки життя історичних людей, а й відтворювати давно забуті фрагменти свого спілкування з рідними, які відійшли у вічність. Нерідко фотоматеріали залишаються дієвим, а часом і єдиним інструментом спогадів.

Пропонована книга зобразила життя української родини Сірецьких-Яримовичів, яка створила цілу плеяду обдарованих людей (насамперед священиків, а також учителів, економістів, інженерів та представників інших професій). Книга-родовід надала пізнавальну статистичну інформацію про предків, починаючи від дня їхнього народження, місця проживання та праці, відомостей про дітей, набуту професію тощо.

Представники цих родин значною мірою розділили складний життєвий шлях галицькоукраїнського суспільства XIX–XX ст. На їх долю припали військові перипетії двох світових воєн, вони зазнавали репресій польських органів влади, нацистської антигуманної системи. Чимало представників родини Сірецьких-Яримовичів стали жертвами радянського тоталітарного режиму, зазнали переслідувань як підпільні греко-католицькі священики та прості віряни. Однак їхні нащадки успадкували спосіб мислення, нахили до певних професій та здібностей, що уможливить, на нашу думку, їх подальшу життєву реалізацію.

Робота над книгою дозволила провести широку пошукову роботу над фотодокументами (уміщено понад 600 фотоілюстрацій), задіяти різнорідний пошуковий ресурс. Книга-родовід дала можливість увести до громадського обігу низку цінних неопублікованих досі фотоілюстрацій. Симптоматично, що частина з документів датується XIX – першою половиною XX ст., а отже, представляє також неабияку і джерелознавчу цінність. Важливе значення як джерело інформації та цінний пізна-

вальний матеріал мали також спогади окремих представників родини, деякі їхні нотатки для пам'яті, записи.

Попри першоджерела особового походження до книги-родоводу, нами залучено також окремі матеріали із Центрального державного історичного архіву України у Львові та Державного архіву у Івано-Франківській області, цінні шематизми відомого в Україні історика, релігійного діяча, богослова Дмитра Блажейовського, деякі відомості знаних вітчизняних науковців – Володимира Грабовецького, Наталії Колб, Ігоря Любчика та ін. До книги включено додатки у вигляді факсиміле віршів представниці родини Марії Сірецької, які раніше ніде не друкувалися.

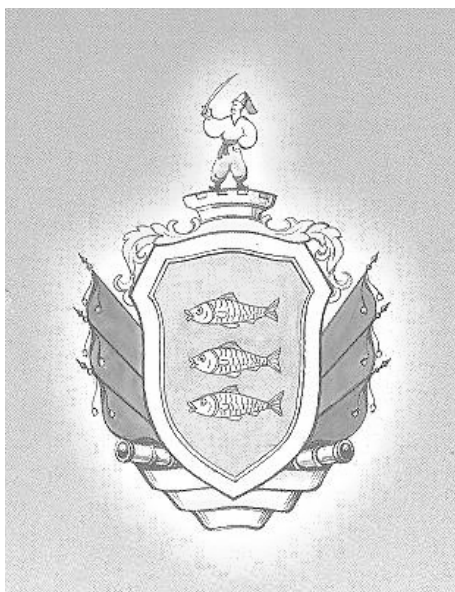
Уважаємо, що екскурси в історію життєдіяльності наших предків не лише дозволять з'ясувати окремі втрачені зв'язки, пізнати своє родинне дерево, а й до певної міри виконають консолідуючу функцію, бо уможливлять зближення родини. Адже гілок багато, а корінь один!

САВЧИНСЬКІ

Рід Сірецьких-Яримовичів є складовою частиною родоводу Савчинських, а відтак у своїх описах будемо покликатися на книжку Левка і Володимира Тарнавських «Родовід Савчинських», що вийшла друком у м.Львові 2011 р.¹.

Рід Савчинських перейшов із Центральної України. Невідомий предок із села Савчин, а за даними пароха Звенигорода отця Григорія Савчинського, він служив у козаках, був осавулом і за хоробрість отримав шляхетство й герб Сулима.

Герб родини Савчинських.

*Джерело: Тарнавський Л., Тарнавський В. Родовід Савчинських.
Львів: Апріорі, 2011. – 268 с.:іл.*

Із невідомих причин Савчинські покинули свої краї, переселившись на Волинь, розсіялися Поділлям і Галичиною. Збереглися окремі відомості, що Миколай, Василь та Онуфрій Савчинські походили із села Дуплиська (нині – Заліщицького району на Тернопільщині). Зокрема, Онуфрій Савчинський народився 1785 р., жив у с. Дуплиська і був селянином – мав тринадцять шнурів поля, хату, загороду. Із дружиною Таціною Любінецькою мали синів: Василя, Григорія, Симеона, Даниїла, Дизму – усього одинадцять синів і одну дочку.

Савчинський Григорій Онуфрійович – радник консисторії (орган церковного управління), висушений декан Бібрський, приходник села Звенигорода й український письменник народився 26 грудня 1802 р. (за іншими даними – 1805 р.²) в селі Дуплиська. Його батько Онуфрій і мама Текля (із Любінецьких) були селянами, а

¹ Див. Тарнавський Л., Тарнавський В. Родовід Савчинських. Львів:Апріорі, 2011. – 268 с.:іл.

² Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.384.

прадід походив із дрібної української шляхетської родини. Під час гонінь, в умовах перебування Волині в складі Росії перейшов на окраїну королівства – в с. Дуплиська.

Григорій Онуфрійович Савчинський був дідом співачок Соломії і Анни Крушельницьких та Анни Нуд (Сірецької) по материнській лінії. Перші початки освіти Григорій здобув у родинному селі, продовжив гімназійне навчання в Бучачі, а згодом вивчав філософію і богослов'я у Львівській духовній семінарії, яку закінчив у 1832 р., ставши священиком.

о. Григорій Савчинський – син Онуфрія і Таціани з Любінецьких, парох Звенигорода. Дід Анни Сірецької з Нудів

Одружився Григорій Савчинський із Ганною Готеровською (1805–1864), що походила з с. Сугрів (нині – Жидачівського району) на Львівщині і була дочкою священика Михайла Готеровського та Анастасії з роду Лісинецьких. Ганна мала гарний голос і співала багато народних пісень. Ці пісні передала своїм дітям та внукам.

Григорій Савчинський був широко обізнаною людиною: цікавився агрономією, садівництвом, бджільництвом, цивільним правом. Був членом «Товариства Господарського» у Львові, брав участь у крайових нарадах і виставках, за що 18 червня 1870 р. товариство відзначило його срібною медаллю. Григорій Савчинський був не тільки чудовим духівником і проповідником, а й порадником, адвокатом українського селянства, засновував читальні, комітети допомоги сиротам та престарілим. Крім того, був відомий, як культурний діяч і письменник, володів німецькою, французькою, польською та російською мовами.

Григорій Савчинський упродовж 1833–1834 рр. був священиком у селах Княгиничі, що поблизу Рогатина, с. Виспа (упродовж 1836–1858 рр.) Рогатинського повіту. У 1858 р. він передав парохію своєму зятю Івану Лопачинському, а сам перевівся до Звенигорода (1858–1888 рр.) аби бути ближче до Львова, де навчалися його сини в школах. Крім того, о. Г. Савчинський упродовж 1865–1866 рр. був сотрудником у с. Шоломия (нині – с. Шоломинь на Пустомитівщині) поблизу Бібрки³.

Григорій Савчинський брав участь у Соборі руських вчених у Львові (у жовтні 1848 р.), друкував свої твори в перших числах газети «Зоря Галицька» (1848–1851 рр.). Упродовж 1865–1866 рр. входив до складу редакції газети Івана Гушалевича «Неділя». Окремі його віршовані байки були надруковані в читанках для учнів гімназії, виданих о. Партицьким (у 1871 та 1886 рр.).

Володимир Савчинський

Іван Франко писав, що Григорій Савчинський належав до другого покоління «Руської трійці», яке творило «в невдячних суспільно-політичних умовах національного поневолення Галичини у шкідливій і задушливій атмосфері москвофільської епідемії»⁴.

У 1867 р. о. Григорій був обраний громадським радником повітової ради в Бібрці та довгий час очолював там церковний деканат. Був знайомий із багатьма відомими громадськими діячами Галичини, зокрема істориками В. Антоновичем, С. Шараневичем. Далекий родич Г. Савчинського Василь Ільницький присвятив йому свій історичний нарис «Стародавній Звенигород» (1861 р.). Григорій Савчинський важко переживав передчасну смерть своєї дружини Ганни, яка померла у 1864 р. Туга за дружиною породила сумні та хвилюючі рядки поезії-присвяти дорогій людині: «Сирітка» (1866 р.).

³ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.384.

⁴ Тарнавський Л., Тарнавський В. Родовід Савчинських. Львів: Апірі, 2011. – С.13.

Після смерті дружини виникли нові сімейні переживання: 1866 р. у двадцятип'ятилітньому віці помер від холери його син Ігнатій – сотрудник села Устя Зелене (нині – Монастириського району Тернопільської області). У 1875 р., після смерті зятя Павла (батька Анни Сірецької (Нуд)) о. Г. Савчинський забирає до Звенигорода дочку-вдову Іванну Нуд із дітьми. З 1867 р. він припиняє свою літературну діяльність.

У 1884 р. о. Григорій відзначив 50-річчя своєї парохіальної праці. До Звенигорода в гості прибула численна родина – син о. Йосиф Савчинський із села Підкамінь поблизу Рогатина, швагер Михайло Готеровський із Сугрова, зять Іван Лопачинський із Миколаєва, що на Львівщині. Із Тернопілля приїхав ще один його зять – священник Амвросій Крушельницький із дружиною Теодорою й дванадцятилітньою донькою Соломією, яка вже на той час почала успішно виступати на концертах в Тернополі. На прохання гостей Соломія співала для дідуся Григорія романси М. Лисенка та народні пісні. До слова, о. Григорій Савчинський зробив також вклад в етнографію: збирав народні дотепи, жарти – у них вбачав розум і кмітливість народу.

З початку 1880-х рр. о. Григорій Савчинський почав занепадати на здоров'ї і 16 лютого 1888 р. після довгого недомагання, незважаючи на сильний організм, відійшов у вічність. На його могилі у Звенигороді невдовзі було встановлено пам'ятник, який зберігся донині. На прохання львівського бібліографа Івана Левицького священник Звенигорода Іван Білінкевич у 1896 р. написав біографію о. Григорія, в якій, зокрема, писав: «Був о. Григорій кремезної будови, середнього зросту, голова велика, очі розумні і темні, борода видовжена ...був веселої вдачі, любувався в анекдотах і дотехах. Любив музику над усе, особливо слухав із захопленням сумні мелодії»⁵.

Надмогильні пам'ятники о. Григорію Савчинському і його дружині Ганні Савчинській (Готеровській) у м. Звенигороді Львівської області (сучасне фото)

⁵ Тарнавський Л., Тарнавський В. Родовід Савчинських. Львів:Апріорі, 2011. – С.15.

У подружжя Григорія і Ганни Савчинських були діти: Іванна (мама Анни Сірецької (Нуд) і Ольги Рудницької (Нуд), Теодора-Марія (мама Соломії Крушельницької), Олімпій, Крещентій, Гілярій, Текля, Ігнатій, Софія та Йосиф.

Крушельницька (Савчинська) Теодора-Марія Григорівна (23 вересня 1844 – ? вересень 1907 р.). Здобула добру освіту, володіла іноземними мовами, пройшла курси куховарства, квітникарства, лікувальних трав, була музично обдарованою. Теодора була одружена з Амвросієм Крушельницьким, який народився 7 січня 1841 р. в Озерянах Буцацького повіту у сім'ї священика о. Василя.

У селі Крушельниця виділялися два великі роди: Чулевичі та Ставниковичі. Рід Амвросія Васильовича походить від Ставниковичів і його дідо підписувався: «Крушельницький де Ставникович». Навчався Амвросій в Буцацькій гімназії, згодом – у Львівській духовній семінарії (1866 р.), після висвячення на священика став сотрудником у селах: Петликівці, Білявинці, Тисів, Осівці і в селі Біла поблизу Тернополя. А. Крушельницький також здобув основи музичних знань, грав на скрипці та фортепіано, організував сільський хор. Нерідко на ювілейних концертах разом із Євгеном Барвінським диригував хором товариства «Руська бесіда» в м. Тернополі. Помер Амвросій Крушельницький 31 грудня 1902 р. на шістдесят третьому році життя⁶.

Дружина пароха (їмось) Теодора Григорівна Крушельницька (Савчинська) після смерті чоловіка ліквідувала господарство в с. Біла і переселилася на постійне місце проживання до м. Львова. Вона замешкала разом із дітьми по вул. Францішканській (нині – вул. Короленка), пізніше родина переїхала на вул. Крашевського 23 (нині – вул. Крушельницької). Подружжя мало дітей: Йосифу, Антона, Олену, Соломію, Емілію, Марію, Володимира та Анну.

Охримович (Крушельницька) Олена Амвросіївна народилася 13 травня 1870 р. в с. Білявинці Буцацького повіту. Перебувала в шлюбі з відомим громадсько-політичним діячем, адвокатом та етнографом Володимиром Юліановичем Охримовичем. Він з 1899 р. був дійсним членом НТШ, членом-кореспондентом Петербурзької Академії Наук, професором права та деканом Правничого факультету Українського таємного університету у Львові (1920–1925 рр.).

Батьками Володимира Охримовича були о. Юліан Охримович (1843–1908) та Марія Кобилянська (1852–1923). Отець Юліан був парохом в Уричі (нині – Сколівського району Львівської області) та Сенечові (нині – Долинського району Івано-Франківської області). У подружжя діти: Марія-Соломія, Андрій та Марія. Скорик (Охримович) Марія-Соломія була заміжжю за Скориком Михайлом Михайловичем. У подружжя діти: Юрій (1929 р.н.), Володимир (1930 р.н.) та Мирослав (1938 р.н.) – знаний композитор. Мирослав Михайлович Скорик помер 1 червня 2020 р. на вісімдесят другому році життя. Похований у Львові на Личаківському цвинтарі.

⁶Тарнавський Л., Тарнавський В. Родовід Савчинських. Львів:Апріорі, 2011. – С.15.

Володимир Охримович

Мирослав Скорик

Крушельницька Соломія Амвросіївна народилася 23 вересня 1872 р. в с. Білявинці Бучацького повіту. У 1891 р. вступила до Львівської консерваторії, яку закінчила з відзнакою. Пізніше опанувала школу бельканто в Мілані, де її вчителями були професори Фауста Креспі та Конті. У травні 1895 р. Соломія виїхала до Відня, де вивчала творчість видатного німецького композитора Ріхарда Вагнера і стала однією з найкращих виконавиць сопранових партій у його операх. 26 грудня 1895 р. відбувся успішний дебют Крушельницької на італійській сцені в м. Кремоне в «Манон Леско» Дасакомо Пуччіні, який розпочав її триумфальний хід театрами Апенінського півострова. Виступала вона також із великим успіхом у Мілані, Пармі, Трієсті, Удіне та Римі. Найбільші театри світу сперечалися за право приймати в себе видатну артистку.

Соломія Крушельницька

У період між 1904–1912 рр. С. Крушельницька виступала в оперних театрах Італії, Португалії, Єгипту, Алжиру, Іспанії, Бразилії, Аргентини. Її називали «незабутньою Аїдою», «єдиною у світі Джокондою», «найчарівнішою Чіо-Чіо-Сан», «неповторною Галькою», «ідеальною Брунгільдою», «неперевершеною Саломеєю», «вражаючою Валькірією», «винятковою Лорелеєю» тощо.

19 липня 1910 р. в Буенос-Айресі Соломія Крушельницька вийшла заміж за італійця – адвоката, знавця мистецтва Чезаре Річчоні. Після смерті чоловіка Соломія повернулася до Львова, до родини, де її застала Друга світова війна. В Італію співачка не повернулася. З 1944 р. працювала професором вокальної кафедри Львівської консерваторії, проживала у будинку по вул. Крашевського, 23, який купила для своєї родини ще в 1903 р. 16 листопада 1952 р. Соломія Крушельницька відійшла у вічність. Похована на Личаківському кладовищі у Львові. На її могилі встановлено пам'ятник «Співучий орфей».

Надмогильний пам'ятник Соломії Крушельницькій
на Личаківському кладовищі у Львові

НУДИ

Дочка о. Григорія Савчинського – **Іванна** народилася 1834 р. у Виспі (нині – Рогатинського району). Померла 25 вересня 1901 р. в Палагичах на Тлумаччині, де парохом був її зять (чоловік дочки Анни) – о. Маркел Сірецький (1850–1933) (про нього йтиметься нижче). Іванна Савчинська вийшла заміж за **о. Павла Нуда**, рід якого походив із Унева, що неподалік Перемишлян.

Портрет Іванни Савчинської – мами Анни Сірецької (Нуд).

Художник Корнило Устиянович. 1898 р.

Джерело: Приватна фотоколекція краєзнавця Івана Бойка

Отець **Павло Нуд** народився 3 червня 1824 р. в Уневі. Був ординований 1853 р. (Ординація – християнський обряд, під час якого відбувається таїнство поставлення в священнослужителі). Упродовж 1854–1856 рр. асистував у с. Тисів на Болахівщині, де парохом був відомий греко-католицький священник о. Лев Готеровський (1814 р. – 9 березня 1893 р.). До слова, о. Л. Готеровський висвячений на священника 1837 р., а першим його місцем праці стало село Войнилів (нині – Калуського району), де був адміністратором парафії упродовж 1837–1838 рр. Протягом 1838–1842 рр. о. Л. Готеровський – адміністратор парафії у с. Сливки на Рожнятівщині, у 1842–1849 рр. – адміністратор парафії у с. Головецько (нині – Сколівського району на Львівщині). 1849 р. о. Л. Готеровського було призначено адміністратором парафії у с. Бряза (нині – Козаківка), що неподалік Болехова, де священник пробув три роки. Найдовше – впродовж двадцяти років – з 1852 по 1872 р. о. Л. Готеровський душпастирював у зазначеному вище с. Тисів. З 1871 по 1872 р. він виконував функції Болахівського декана та віцедекана. З 1874 р. до самої смерті о. Л. Готеровський працював на різних посадах у Львівській митрополичій консисторії. Був, зокрема,

канцлером (1883–1887), членом митрополичої капітули⁷. Протягом 1886–1888 рр. о. Л. Готеровський виконував обов'язки Першого Львівського декана. Помер священник дев'ятого березня 1893 р. у Львові⁸.

о. Павло Нуд – батько
Анни Сірецької (Нуд)

о. Павло Нуд із дружиною Іванною Нуд
(Савчинською). Джерело:
книга Тарнавський Л., Тарнавський В.
Родовід Савчинських. Львів: Априорі, 2011.

До слова, батько о. Лева Готеровського – Михайло Готеровський (1782–30.07.1848, Сугрів) був довголітнім парохом с. Сугрів на Ходорівщині, а рідна сестра о. Лева Готеровського – Анна (1805–1865) була дружиною згаданого нами вище о. Григорія Савчинського (1805–1888).

Спочатку родина носила ім'я Нудик, але при висвяченні о. Павло, послуховавши порад старших отців семінарії, змінив прізвище на Нуд. Протягом 1856–1857 рр. отець Павло Нуд – адміністратор парафії у Войнилові, у 1857–1858 рр. – виконував обов'язки адміністратора парафії с. Конюшки, що на Рогатинщині. Упродовж 1858–1870 рр. – священник у с. Скоморохи (нині Бучацького району). Останні роки життя (1870–1875 рр.) був парохом у Кошилівцях, що неподалік Заліщиків⁹. Помер 18 травня 1875 р. у с. Кошилівці. Похований у сусідньому селі Цапівці (нині – с. Поділля Заліщицького району).

⁷ Колб Н. «З Богом за Церкву і вітчизну»: греко-католицьке парафіяльне духовенство в Галичині у 90-х рр. XIX століття / НАН України, Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича. – Жовква: Місіонер, 2015. – С.185.

⁸ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.148.

⁹ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.324.

За даними старожилів – ймовірний надмогильний пам'ятник о.Павлу Нуду
в с. Поділля Заліщицького району Тернопільської області (сучасне фото)

Антін Нуд із рідними сестрами Анною Сірецькою (Нуд)
і Ольгою Рудницькою (Нуд) 1930-і рр.

*Джерело: книга Тарнавський Л., Тарнавський В.
Родовід Савчинських. Львів:Апріорі, 2011.*

У Іванни і Павла Нудів було шестеро дітей: Анна, Марія, Антон (Антін), Іван, Ольга, Пауліна.¹⁰

Антін Павлович Нуд (1860–1949) був учителем народної школи імені Тараса Шевченка та активним діячем «Просвіти» у м. Яворові на Львівщині. У 1930 р. увійшов до комітету зі спорудження пам'ятника о. Михайлу Вербицькому в Млинах (нині – гміна Радимно Ярославського повіту, Підкарпатського воєводства, Республіка Польща).

Був музично обдарованим, диригентом, грав на цитрі, яка збереглася у родини понині. Антін Нуд одружився із Ядвігою (померла 7 лютого 1937 р.). Дітей у подружжя не було. Останні роки проживав у с. Загірочко неподалік Ходорова Львівської області у свого племінника Богдана.

Іван Павлович Нуд (1864–1930) був одружений із Медвідською Євфрозіною (1880–1963).

Антін Нуд

Ядвіга Нуд

Спочатку Іван Павлович Нуд працював учителем у с. Вовків поблизу Львова та в с. Лагодові. Активно займався громадською роботою – 1909 р. завдяки його зусиллям збудовано читальню товариства «Просвіта». У 1910 р. учитель Іван Нуд переведений у село Підбережжя поблизу Болехова на посаду директора школи. Крім того, Іван Нуд був призначений австрійським урядом війтом села, провадив касу, роздавав пенсійні гроші вдовам загиблих австрійських воїнів і виконував інші обов'язки. Помер Іван Нуд у 1930 р., похований у м. Болехові. Євфрозина Нуд пережила чоловіка на тридцять три роки. З 1937 р. проживала в селі Загірочко на Ходорівщині у сина Богдана.

¹⁰ Фільц Б., Гусар Л. Генеологічні гілки Іванни Савчинської та Павла Нуда // Матеріали третьої міжобласної генеологічної конференції «Український родовід», 24-25 листопада 2001 р. / Упорядник Адріана Огорчак. – Львів: НВФ «Українські технології», 2003. – С.215–220.

Іван Нуд із дружиною Євфросиною Медвідською

Іван Нуд

У подружжя було шестеро синів: Володимир, Ярослав, Лев, Богдан, Ярослав II та Роман. Ярослав та Роман померли у віці до одного року.

Богдан Іванович Нуд народився 1910 р. в селі Лагодові (нині – Перемишлянського району Львівської області). Дитинство провів у Підбережжі поблизу Стрия Львівської області. Перші три роки гімназійного курсу провів у Долині, четвертий рік – в Перемишлі, а завершив навчання в Стрийській гімназії 1929 р. У тому ж році вступив до Львівської духовної семінарії. У 1935 р. о. Богдан Нуд одружився із дочкою священика Софією Олексіївною Шараневич (18 липня 1915 р. с. Гнильче – 9 червня 2003 р., м. Львів). Додамо, що отець Олексій Шараневич народився 1882 р. а 1906 р. був висвячений на священика. Після висвячення о. О. Шараневич з 1906 р. по 1914 р. душпастирював у с. Гнильче на Підгаєччині (з 1906 р. по 1911 як сотруди́ник, а з 1911 по 1914 р. як парох). Тривалий час (з 1922 р. по 1938 р.) о. О. Шараневич був парохом с. Побережжя неподалік Станиславова¹¹.

о. Богдан Нуд із дружиною Софією. 1937 р.
Джерело: приватна фотоколекція Дарії Панкевич (Нуд)

¹¹ Блажейовський Д. Історичний шематизм Станиславівської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1885–1938). – Львів: Місіонер, 2002. С. 370.

1936 р. о. Богдан Нуд висвячений на священника єпископами Микитою Будкою та Іваном Бучком, а наступного, 1937 р., о. Богдан отримав парафію в с. Загорочку на Ходорівщині й прилучену до парафії церкву в с. Добрівляни.

о. Богдан Нуд

Там був головою читальні, працював у сільському кооперативі. Був також сотрудником у сусідніх селах: Новосілках, Сугрові та ін. Після Львівського псевдособору, 1946 р., о. Богдан Нуд – священник Російської православної церкви. Однак із 1956 р. о. Богдан знову під юрисдикцією греко-католицьких єпископів, зокрема, Миколи Чарнецького, а згодом – єпископів редemptористів Всеволода Величковського та Володимира Стернюка. Це сталося завдяки батькові дружини – о. Олексію Шараневичу, який у 1956 р. після візиту до владики Миколая Чарнецького став під його юрисдикцією і дістав уповноваження відкликати перехід на православ'я й інших священників.

Із дружиною Софією о. Богдан Нуд прожив у Загіречку шістдесят вісім років (до 2003 р.). Помер о. Богдан Нуд 14 лютого 2012 р. проживши сто два роки. Похований на Голосківському кладовищі у м. Львові. Подружжя мало двох дітей: Романа і Дарію.

Нуд Роман Богданович народився 26 квітня 1937 р. у м. Львові. Середню освіту здобув у Львівській ЗОШ № 8. Згодом став студентом геодезичного, пізніше – електромеханічного факультету Львівського політехнічного інституту (нині – Національний університет «Львівська політехніка»). Працював геодезистом в «Теплоелектропроекти», згодом – начальником лабораторії вимірювальних приладів заводу «Мікроприлад». 1960 р. Роман одружився з Дарією Іванівною Червінською (1940 р.н.).

о. Б. Нуд з дружиною Софією і дітьми Дарією і Романом. 2003 р.
Джерело: приватна фотоколекція Дарії Панкевич (Нуд)

Роман і Дарія Нуди.

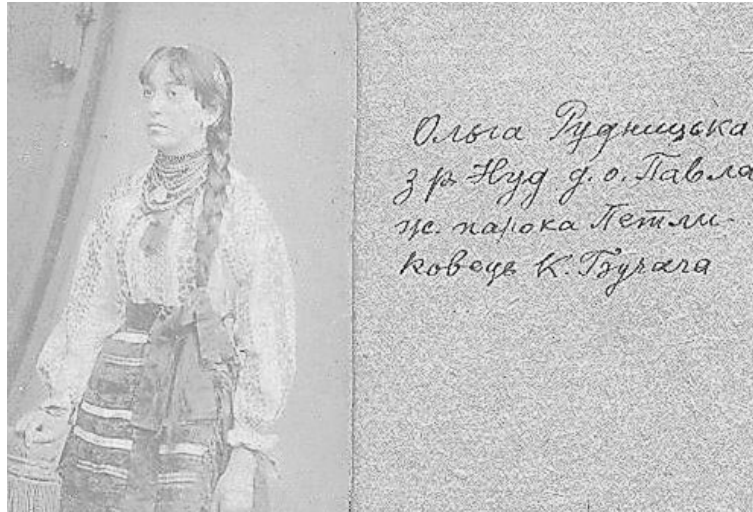
Джерело: книга Тарнавський Л., Тарнавський В. Родовід Савчинських. Львів: Априорі, 2011.

Дарія Нуд (Червінська) – інженер-електрик, закінчила Львівський політехнічний інститут (нині – Національний університет «Львівська політехніка»). Працювала на проектних роботах ТЕП, брала участь в проектуванні Бурштинської ДРЕС та в Нафтопроекті, де приєдналася до проектування Надвірнянського і Дрогобицького нафтозаводів. Подружжя виховало двох дітей: дочку Роксолану і сина Ярослава. Роман Богданович Нуд помер 6 травня 2007 р.

Панкевич (Нуд) Дарія Богданівна народилася 2 квітня 1943 р. у Львові. Середню освіту здобула у м. Львові, проживаючи у своїй тітці Марії та її чоловіка Генріха Фединського. У радянський період діти священників не мали жодного шансу вступити до вищого навчального закладу. Маючи гіркий досвід багаторічного вступу до ВУЗу брата Романа, було прийнято рішення, що після закінчення Дарією дев'ятого класу, тітка Марія її удочерить. Так з'явилася Фединська Дарія Генріхівна, яка згодом стала студенткою стоматологічного факультету медичного інституту (нині – Львівський національний університет імені Данила Галицького), який

закінчила 1966 р. У 1964 р. Дарія вийшла заміж за Любомира Панкевича (1941 р.н.), викладача Львівського політехнічного інституту. У подружжя четверо дітей – Тарас, Оксана, Галина та Андрій.

Детальніше про родину Нудів можемо однайомитися із указаної вище книги Левка і Володимира Тарнавських «Родовід Савчинських», що вийшла друком у Львові 2011 р. на сс.121–173.

Ольга Рудницька з дітьми

Іще одна дочка о. Павла Нуда – **Рудницька (Нуд) Ольга Павлівна** (1865–1944. *За іншими даними – 1956 р.*) вийшла заміж за о. Романа Рудницького (1863–9.02.1921, Петликівці). Отець Р. Рудницький висвячений на священика 1889 р. Першою його парафією стало с. Брустурів на Косівщині, де впродовж 1890–1891рр. був адміністратором парафії. Згодом о. Р. Рудницький – сотрудник у с. Верхній Березів (1892–1894), Печеніжин (1894–1898). Останнє місце його душпастирства – с. Старі Петликівці нині Буцацького району (1898–1921)¹². У подружжя було троє дітей: Ярослава, Нестор, Романа.

¹² Блажейовський Д. Історичний шематизм Станиславівської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1885–1938). – Львів: Місіонер, 2002. С.358

Фільц (Рудницька) Ярослава Романівна (1891–1944) була у шлюбі з адвокатом, доктором права Михайлом Фільцом (1888–1943). Закінчила філософський факультет Львівського національного університету імені Івана Франка. Після закінчення вузу викладала фортепіано і теорію музики у Приватній жіночій учительській семінарії Сестер Василіянок у Яворові, працювала в Яворівській філії Вищого музичного інституту імені Миколи Лисенка, яку заснувала разом із чоловіком. У подружжя були діти: Роман, Христина, Іванна і Богдана.

Фільц Богдана Михайлівна народилася 14 жовтня 1932 р. в Яворові на Львівщині. Навчалася у Львівській консерваторії, пізніше – в аспірантурі при Інституті мистецтвознавства, фольклору та етнографії в м. Києві.

Богдана Фільц

Згодом працювала на посаді провідного наукового співробітника ІМФЕ імені М. Рильського Національної академії наук України. Богдана Фільц – автор п'яти монографій та численних статей, заслужений діяч мистецтв України, лауреат премії імені М. Лисенка та премії імені В. Косенка. Була замужем за Мордюком Миколою Семеновичем (28.09.1932–15.09.1998 рр.) – фізиком-науковцем, кандидатом фізико-математичних наук, що працював в Інституті металофізики НАН України в Києві. Діти подружжя – Олександр і Богдан.

Дочка Павла та Івanni Нудів Марія вийшла заміж за священника Івана Безушка, який народився у 1853 р. Був висвячений на священника 1880 р. Упродовж 1880–1882 рр. о. І. Безушко душпастирював у с. Пнів поблизу Надвірної. З 1882 по 1891 р. священнодіяв у с. Рокитно на Яворівщині спершу як адміністратор парафії (1882–1884 рр.), а згодом – як парох (1884–1891 рр.). З 1891 р. о. Іван Безушко був парохом с. Великополе (нині – Яворівського району Львівської області)¹³.

¹³ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.33.

СІРЕЦЬКИЙ МАРКЕЛ

Сірецька (Нуд) Анна Павлівна народилася 1859 р. в с. Скоморохи (нині – Бучацького району на Тернопільщині), де тоді душпастирював батько. У п'ятнадцятирічному віці вийшла заміж за священника Сірецького Маркела Антоновича (26 квітня 1850 р. с. Красіїв – 8 березня 1933 р. с. Росільна).

Батьки о. Маркела – о. Антін Сірецький, парох Красієва (нині – Монастириського району Тернопільської області). Мама – Марія-Анна зі Струтинських. Прикарпатський краєзнавець Іван Бойко вважає, що предки родини Сірецьких можуть походити з Перемишльщини, а прізвище Сірецькі первинно трактувалося, як Серацькі. Своєю чергою, Серацькі в минулих століттях нерідко згадувалися як шляхта.

24
 1786
 Sieradki - poprostu 73.
 Actum in Castro Premisliensi, Feriâ Tertiâ post
 Festum Sanctorum Viti et Modesti Martyrum proximâ, Ann
 Domini, Millesimô, Septingentesi
 mō, Sexagesimō, Quinto.
 1786
 Ad Officium ex acta presentia Castrensiâ Capitula
 Premisliensia Veniens personaliter Gerzerrau
 Adalbertus Filipkowski obtulit fidem Officiô grati
 et ad Auticandum porroxit Erectionem Infrascriptâ
 pro Ecclesia Strusovicensi Servientem petens et
 itam a se Offerente fandem Erectionem per Offi
 um presentis recipi et Actis suis ingrossari domet
 dare. Cujus affectationi et Jun Communi Regni
 Officium presentis Annuendo prefatam Erection
 a predicto Offerente suscepit et in Acta sua Induce
 mandavit de Tenore sequenti.
 Innocenty Winicki z Borey Laski Episkop Pr
 myski Sanocki y Samborski.
 Wzrem wobec y Kardemu z Osobna Komu o tym
 Wiedziec będzie Naderato Mianowicie Jasnie w.
 gu Przewielebnym Następcom na potym msiu
 y Ich Wielebney Kapitułe Katedralney Przemy
 sz z Woli na Ten czas Roskiey Laski Jego Krolewski
 Mości zgodnych Trzech Stanow Braciy Zezwolenie
 Osiadły Katedre Te między innymi wzrostem pr
 się Dzielę aby Prawa y Wolności Duchowienstwa
 Rythm Moj w Dycezyi Integry, od Jasnie Prze
 wielebnych Antecesorow moich nadane Wienar
 szenie Konserwować Starajęcym się o nowę Laskaw
 Konferować. Wzjęc zemi y Wielebney Kapitułe m
 iej Pokornie Suplikował Poborny Ouyce George
 Sieradski

Акт презенти о. Юрія Сіерацького (Серацького) на парафію до церкви Різдва Пресвятої Богородиці в село Грушеві (Грушівці) Перемишльської єпархії, виданої перемишльським єпископом Інокентієм Вінницьким за презентою каштеляна Перемишльського Адальберта Філіпковського 24.10.1786 р.

Джерело: Приватний архів Івана Васильовича Бойка

Батько Маркела Сірецького – **отець Антін Сірецький** народився 29 серпня 1813 р. в с. Лука (нині Монастирського району Тернопільської області). Був хрещений у церкві Св. Миколая.

*Антін Сірецький
парох Красіїва
род. з Луки коло Монастирська
батько Маркела.*

*Марія Сірецька з Струтин
род. з Угисилова
мама Маркела*

Рукоположений на священика 16 березня 1841 р. Від 17 березня 1841р. по 21 жовтня 1845 р. був адміністратором церкви Воскресіння Христового в с. Остра (нині – с. Вістря Монастирського району). З 21 жовтня 1845 р. аж до смерті – парох церкви Введення в храм Пречистої Діви Марії с. Красіїв. Короткий час (протягом 1850–1851 рр.) виконував обов’язки пароха церкви Покрови Пречистої Діви Марії сусіднього с. Задарів, обслуговував також філіальну церкву Св. Дмитра в с. Баранів, що за три з половиною кілометри від Красіїва¹⁴. У 1864 р. під час священнодіяння отця Антона Сірецького у с. Красієві було освячено нову церкву Введення у храм Пречистої Діви Марії. Наприкінці священницької праці, 21 серпня 1891 р., отримав похвалу від Митрополичого Ординаріату. Помер 12 серпня 1901р. (за іншими даними – 8 серпня 1900 р.) в с. Красієві. Похований на місцевому цвинтарі.

¹⁴ Приваний архів Івана Васильовича Бойка; Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.394; Державний архів у Івано-Франківській області (ДАІФО), Фонд 504, опис 1, справа 330 д, арк. 29.

Надмогильний пам'ятник о. Антіну Сірецькому в с. Красіїв. (Сучасне фото).

У 1841 р. о. Антін Сірецький одружився з Марією-Анною Струтинською (народилася 28 серпня 1821 р. в с. Цуцилів. Померла 4 березня 1893 р. в с. Красіїв). Діти подружжя Антіна і Марії Сірецьких: Володимир, Михайло, Зиновія, Северина, Маркел, Юліан, Роман.

Володимир Сірецький – брат Маркела

Лукина Сірецька

Сірецький Володимир Антонович був одружений із Лукиною. Працював вчителем у с. Жизномир Бучацького шкільного округу.

Сірецький Михайло Антонович працював учителем чотирьохкласної народної школи в Надвірній. Був директором школи в Богородчанах. Дружина Михайла – Іванна (за іншими відомостями – Антоніна). Діти подружжя: Роман, Юліан (виховував дочку Ярославу), Станіслава, Ванда (за іншими відомостями – Анна).

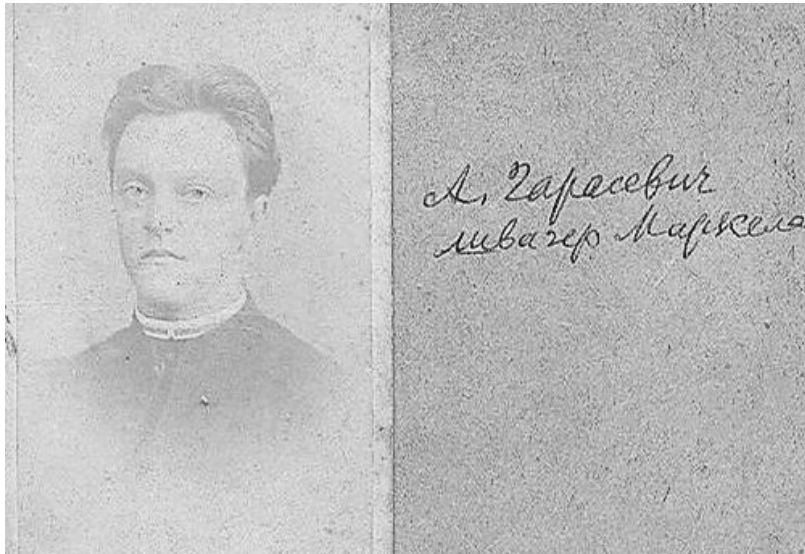
Грехтолік (Сірецька) Северина Антонівна (21.09.1845 р. с. Остра, Бучацького повіту – 27.03.1895 р. с. Красіїв). Вийшла заміж за Мар'яна Грехтоліка. Їх діти: Володимира, Анна.

Анна Грехтолік – племінниця Маркела

Гарасевич (Сірецька) Зиновія Антонівна. Чоловік – священник Олександр (Александр) Гарасевич. О. Гарасевич народився 27 квітня 1850 р. Рукоположений на священника 27 березня 1875 р. З часу рукоположення і до вересня 1875 р. працював приватним сотрудником в с. Красієві, у свого тестя о. Антона Сірецького. Упродовж вересня 1875 – серпня 1878 р. – приватний сотрудник в с. Парище (нині – Надвірнянського району) у отця Івана Кучинського (1818–1883). З березня 1880 р. до травня 1881 р. був адміністратором парафії у с. Фитькові (нині – Надвірнянського району). З травня 1881 р. – катехит у с. Камінна (нині – Надвірнянського району). Від 23 грудня 1886 р. – містодекан м. Тисмениці¹⁵. Помер першого травня 1888 р. на тридцять дев'ятому році життя. Похований у с. Камінна.

¹⁵ Приватний архів Івана Васильовича Бойка; Блажейовський Д. Історичний шематизм Станиславівської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1885–1938). – Львів: Місіонер, 2002. С. 294; ДАІФО, Фонд 504, опис 1, справа 330 а, арк. 157.

о. Олександр (Александр) Гарасевич

Подружжя Олександра і Зиновії Гарасевичів мало двох дітей – Антона і Марію. **Антон Гарасевич** народився 24 лютого 1881 р. у с. Фитьків. Рукоположений на священника єпископом Григорієм Хомишиним 7 квітня 1905 р. Із 20 квітня 1905 р. до 1 липня 1909 р. був приватним сотрудником в с. Парище, у свого тестя, а з червня 1909 р. по червень 1910 р. – сотрудником в с. Нижнів (нині Тлумацького району). Із 1 липня 1910 р. о. Антон Гарасевич обіймав посаду адміністратора парафії в с. Цуцилові, протягом 1911–1913 рр. був сотрудником в селах Старуня і Жураки на Богородчанщині. Із 1 червня 1913 р. – адміністратор парафії в с. Деліїв на Тлумаччині. Із 25 лютого 1928 р. – адміністратор парафії в с. Тумир (нині – Тлумацького району), містодекан Устецький (із 2 червня 1923 р.)¹⁶.

о. Антон Гарасевич – племінник Маркела Сірецького

¹⁶ Приваний архів Івана Васильовича Бойка; Блажейовський Д. Історичний шематизм Станиславівської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1885–1938). – Львів: Місіонер, 2002. С. 294; ДАІФО, Фонд 504, опис 1, справа 330 а, арк. 157.

Отець Антон Гарасевич 1 липня 1921 р. нагороджений грамотою Консисторії. З 30 червня 1923 р. отримав право носити пелярду. Був почесним радником Станиславівської Єпископської Консисторії (з 26 червня 1931 р.), завидателем Устецького деканату (з 24 квітня 1935 р.). Одружився на Теодозії Кучинській – дочці о.Йосифа Кучинського (1853–1924) – довголітнього (від 1884 до 1924 рр.) пароха с.Парище. Подружжя Гарасевичів виховувало сина і дочку. Помер Антон Гарасевич 14 грудня 1936 р. у Делієві¹⁷.

Дочка о. Олександра Гарасевича і Зиновії Гарасевич (Сірецької) – Марія вийшла заміж за священника Івана Калинського (1878 – 1.02.1921, Остра). Отець Іван Калинський упродовж 1904–1911 рр. був сотрудником в с. Чорнолізці (нині – Тисменицького району), протягом 1911–1912 рр. – індивідуальним сотрудником с. Старі Богородчани/Заріччя (нині – Богородчанського району). Від 1912 р. і до смерті, у 1921 р., душпастирював у с. Остра (Вістря) на Тернопільщині¹⁸.

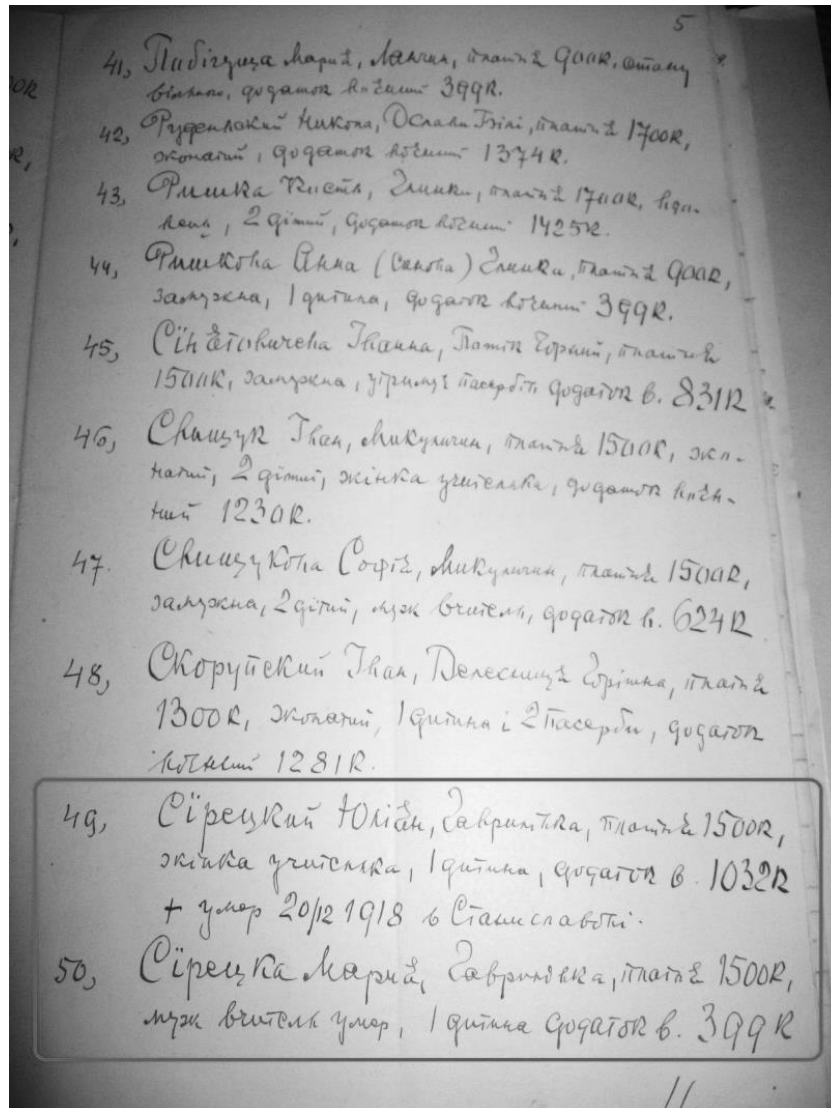
Марія Калинська (Гарасевич) – племінниця Маркела Сірецького

¹⁷ Приватний архів краєзнавця Івана Васильовича Бойка.

¹⁸ Блажейовський Д. Історичний шематизм Станиславівської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1885–1938). – Львів: Місіонер, 2002. С. 307.

Сірецький Юліан Антонович працював управителем школи у с. Гаврилівка (нині – Надвірнянського району). Помер 20 грудня 1918 р. у Станиславів. Дружина – Марія Сірецька (Гавриляк) народилася 15 березня 1888 р. у с. Майдан Горішний (нині – Верхній Майдан Надвірнянського району). 1908 р. отримала свідоцтво зрілості і право викладати у початкових школах, а 1911 р. – патент звичайний (диплом про здобуття педагогічної освіти). З першого січня 1909 р. працювала вчителем двохкласної школи у с. Гаврилівка з платнею 1 300 австрійських корон¹⁹.

Подружжя Юліана і Марії Сірецьких виховували доньку.

Уривок із архівного документу, де йдеться про розмір заробітної платні вчительки початкової школи с. Гаврилівка Марії Сірецької.

Джерело: Приватна колекція документів науковця Андрія Королька

¹⁹ Центральний державний історичний архів України, фонд 667 (Державний секретаріат освіти і віросповідань УНР в м.Станіславі), опис 1, справа 55 (Списки учителів Надвірнянського повіту і листування з повітовим шкільним комісаріатом в м.Надвірні про підвищення зарплати учителям), арк.5; Приватний архів Андрія Зіновійовича Королька

Печатка Українського державного повітового комісаріату в Надвірній. 1919 р.

Церква Святого Михаїла у с.Гаврилівка. 1930 р.
Джерело: Приватна фотоколекція краєзнавця Івана Бойка

Роман Сірецький – брат Маркела.

Джерело: Приватна фотоколекція краєзнавця Івана Бойка

Сірецький Роман Антонович упродовж 1913–1914 рр. був директором Руського народного театру товариства «Руська Бесіда». Загинув під Стриєм у час Першої світової війни.

Сірецький Маркел Антонович народився 26 квітня 1850 р. в с. Красіїв (нині Монастирського району Тернопільської області). Ординований на священика 10 жовтня 1875 р. Із часу смерті свого тестя – о. Павла Нуда, у 1875 р., був адміністратором парафії у с. Кошилівці (нині – Заліщицького району Тернопільської області). Із 9 травня 1880 р. по 26 вересня 1882 р. – адміністратор парафії в с. Корнич (нині – Коломийського району).

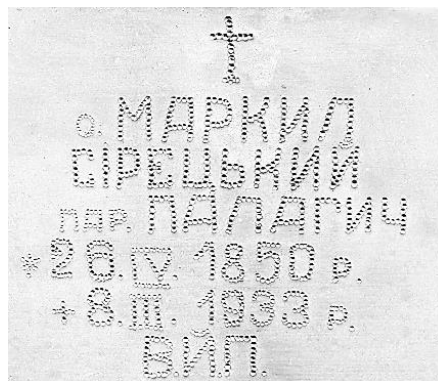
о. Маркел Сірецький. Початок XX ст.

Могила о. Маркела Сірецького в с. Росільна Богородчанського району

Від 26 вересня 1882 р. до 26 листопада 1883 р. М. Сірецький виконував обов'язки катехита в с. Фитьків на Надвірнянщині. Упродовж 10 грудня 1883 – 17 вересня 1889 р. – парох с. Делева на Тлумаччині. З 17 вересня 1889 р. Маркел Сірецький – парох с. Палагичі. Зрезигнував (звільнився) з парафії 12 квітня 1932 р. через поважний вік²⁰.

У час священнодіяння, 14 вересня 1882 р., Маркел Сірецький був відзначений церковною владою Станиславівської єпархії Узнанням Митрополичої Консисторії – за ревність церкви і школи. Відзначався також Узнанням Митрополичого Ординаріату (5 грудня 1885 р.) «по причині опису Канонічного». У 1895 р. отримав похвалу Єпископського Ординаріату, а у січні 1896 р. отримав похвалу-грамоту та Архиєпархіяльне Благословення за його «труди по будівництві церкви парафіяльної»²¹. Помер Маркел Сірецький 8 березня 1933 р. в с. Росільна (нині – Богородчанського району), де парохом був його зять Володимир Яримович. Похований на місцевому цвинтарі.

Епітафія на надмогильному пам'ятнику о. Маркела Сірецького

²⁰ Приватний архів краєзнавця Івана Васильовича Бойка; ДАІФО, Фонд 504, опис 1, справа 330 д, арк. 30.

²¹ Приватний архів краєзнавця Івана Васильовича Бойка.

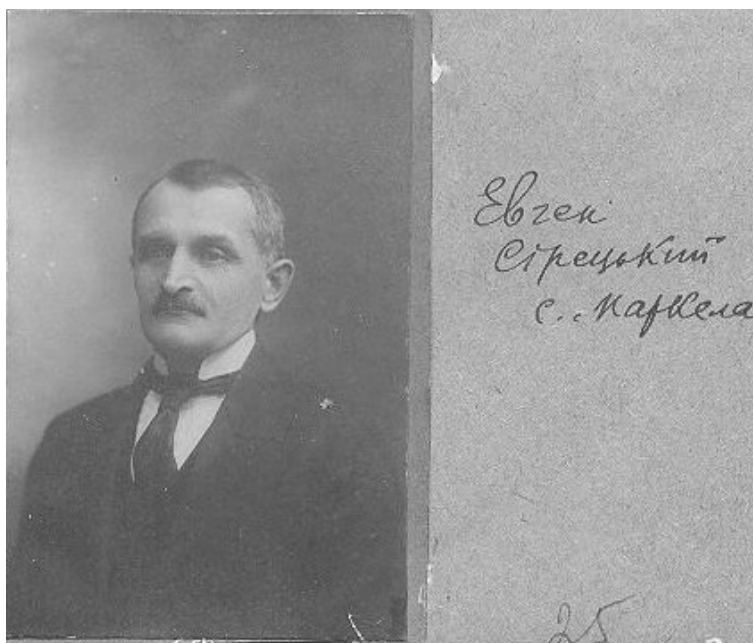
о. Маркел Сірецький з дружиною Анною Сірецькою (Нуд) та дітьми Ольгою, Неонілею (обидві стоять), Софією, Марією та Левом. Кінець 1890-х рр.

У подружжя Анни і Маркела Сірецьких було восьмеро дітей: Євген, Ольга, Неоніла, Антін, Марія, Лев, Софія та Корнилій, який помер малолітнім.

СІРЕЦЬКИЙ ЄВГЕН

Сірецький Євген Маркелович (Народився ? – помер 17 березня 1941 р. у Станиславові). Дружина, Софія, мала польське походження.

Євген Сірецький із сестрою Софією, швагром Володимиром та племінниками. Поч. 1930-х рр.

Проживали у м. Станиславові по вул. Вовчинецькій у власному будинку (нині не зберігся). Євген Сірецький працював на залізничній станції. Після смерті чоловіка дружина Софія виїхала до Польщі, де й померла у грудні 1958 р.

АНТИМОВИЧ (СІРЕЦЬКА) ОЛЬГА

Антимович (Сірецька) Ольга-Павліна Маркелівна народилася 20 жовтня 1876 р. у с. Кошилівці (нині – Заліщицького району Тернопільської області), де тоді душпастирював її батько Маркел. Друге ім'я отримала в честь свого діда – о. Павла Нуда.

Була замужем за о. Стефаном Антимовичем (народився 24 лютого 1872 р. у Снятині), який мав турецьке походження. Його родичі по матері були українцями. Автентичне прізвище – Мустафа Алі бей Мурза Алімурка. Батько о. Стефана – Мустафа Алі бей Мурза працював у турецькому консульстві у Чернівцях. За порадою дружини він змінив прізвище на українське – Антимович.

Ольга Антимович (Сірецька). 1890-і рр.

Стефан Антимович 1890-і рр.

Отець С. Антимович закінчив Львівську греко-католицьку духовну семінарію. 4 вересня 1898 р. рукоположений на священника преосвященним владикою Юліаном Сас-Куїловським. Із 10 вересня 1898 р. отець С. Антимович був сотрудником в Заболотіві на Снятинщині, сотрудником (з 3 жовтня 1898 р. по 1 липня 1899 р.) і адміністратором парафії в Кричці (нині – Богородчанського району) – з 12 грудня 1899 р. 1 травня 1900 призначений адміністратором парафії в с. Старуня (нині – Богородчанського району).

Ольга Антимович (Сірецька). Поч. XX ст.

Ольга Антимович (Сірецька). 1910-і рр.

Протягом 24 квітня 1906 – 26 жовтня 1906 рр. о. Стефан Антимович – індивідуальний сотрудник у Похівці (нині – Богородчанського району). Найдовше – з 24 вересня 1907 по 1923 рр. був парохом у с. Грабовець. Цікаво, що після нього душпастирював у цьому селі чоловік рідної сестри його дружини – о. Іван Ліцовський. Додамо, що о. С. Антимович був також сотрудником у сусідньому селі – Горохолина (16 жовтня 1915 р. – 18 квітня 1923 р.)²².

²² ДАІФО. Ф. 504, опис 1, справа 330 а, арк.10, 18; Блажейовський Д. Історичний шематизм Станиславівської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1885–1938). – Львів: Місіонер, 2002. С. 266.

19 квітня 1923 р. о. С. Антимович інсталюваний на пароха в с. Ферескул (нині – с. Черемошна Верховинського району), де правив аж до передчасної смерті. Із 1926 р. по 1931 р. виконував обов'язки адміністратора парафії у с. Довгопілля (нині – Верховинського повіту). Помер о. Стефан Антимович насильницькою смертю від рук гуцулів-злочинців 4 січня 1932 р. у с. Ферескул. Похований на Снятинському цвинтарі.

о. Стефан Антимович. 1920-і рр.

Могила о. С. Антимовича в Снятині

Антимович (Сірецька) Ольга Маркелівна померла 26 березня 1944 р. і похоронена в с. Люча на Косівщині, де в той час на парафії був її зять – о. Богдан Левицький, чоловік дочки Софії.

Подружжя Антимовичів мало п'ятеро дітей: Лілію, Надію, Софію, Зіновія і Левка, який помер малолітнім.

Савчак (Антимович) Лілія Стефанівна була одружена з відомим станиславівським та тисменицьким адвокатом, колишнім старшиною УГА Д. Савчаком, що мав власний будинок по сучасній вулиці Сахарова поблизу будівлі Служби Безпеки України в м. Івано-Франківську. У час Другої світової війни Лілія Савчак без чоловіка емігрувала до США з дочками Любою і Дарією, де і відійшла у вічність у м. Баунд-Брук. Похована на цвинтарі цього міста.

Лілія Савчак (Антимович) з родиною

Любов Савчак у США вийшла заміж за інженера Коленського. Довгі роки працювала літературним редактором україномовної газети «Свобода», з-під її пера вийшли друком дві книжки новел і оповідань.

Дарія Мостова (Савчак) була заміж за колишнім бійцем Української Повстанської Армії Орестом Мостовим, який свого часу перейшов із рейдом загонів УПА на Захід, був активним громадським діячем.

Левицька (Антимович) Надія Стефанівна народилася 11 травня 1907 р. в селі Палагичі на Тлумаччині. Навчалася в Станиславівській українській гімназії Сестер Василіянок. Володіла грою на фортепіано, зналася на кулінарстві, довершено вишивала. Померла 12 лютого 1984 р. Похована у м.Ірпінь на Київщині.

Лілія, Надія і Софія Антимовичі. 1910-і рр.

Була одружена з **Левицьким Євгеном Володимировичем** – вихідцем зі священничої родини. Його батько – Володимир Левицький народився 1875 р., а 1899 р. був висвячений на священника. Кар'єру священнослужителя (1899 р.) розпочав сотрудником парафії у с. Стрийівка (нині – Збаразького району Тернопільської області). Із 1902 по 1903 рр. був адміністратором парафії у м.Звенигороді на Львівщині. З 1903 по 1904 р. – адміністратор парафії у с. Любинці на Стрийщині.

Отець Володимир Левицький із дружиною Сузанною і дочкою Марією. Джерело: приватна фотоколекція Мирона Левицького

Надмогильний пам'ятник Сузанні Левицькій (1875–1961) у с. Красна на Рожнятівщині

Останнім місцем душпастирства стало село Рогачин на Бережанщині. У час Першої світової війни о. Володимир Левицький був капеланом австрійської армії. Сповідуючи вояків хворих на холеру, заразився і помер у сорокарічному віці, 15 серпня 1915 р. по дорозі до с. Рогачин²³.

²³ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.263.

о. Євген Левицький. 1939 р.

Надмогильний пам'ятник о. Є. Левицькому на цвинтарі по вул. Київській у Івано-Франківську

Його син і чоловік Надії Антимович, **Євген Левицький** народився 11 березня 1903 р. в с. Любинці на Стрийщині. У дванадцятирічному віці залишився без батька, виховувався у бурсі, яка утримувалася коштом митрополита А. Шептицького. Був кіннотником у чоті підхорунжого Української Галицької Армії Гуменяка (або Бариляка), отримавши військове звання хорунжий²⁴. У 1920-х рр. о. Євген Левицький закінчив Український Таємний університет у Львові, а 1934 р. – Львівську Богословську Академію. У 1935 р. Є. Левицький був висвячений на священика²⁵. Після висвячення впродовж 1938–1939 рр. – адміністратор парафії в с. Журів (нині – Рогатинського району), у 1944 р. – сотрудник у с. Рахиня на Долинщині.

Портрет Надії Левицької (Антимович) авторства о. Євгена Левицького. 1964 р.
Джерело: Приватна фотоколекція Мирона Левицького

Портрет Надії Левицької (Антимович) авторства Мирона Левицького. 2016 р. *Джерело: Приватна фотоколекція Мирона Левицького*

²⁴ Левицький М. Родина... родина, від батька до сина... Івано-Франківськ: 2014. С.20.

²⁵ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.253.

У час «катакомбного існування» Греко-католицької церкви о. Є. Левицький перейшов під протекторат Російської православної церкви, залишившись у душі греко-католицьким священнослужителем. о.Євген Левицький деякий час душпастирював у селах Станькова (нині – Калуського району), Мізунь (нині – Долинського району), Сугрів (нині – Жидачівського району Львівської області), Коростовичі (нині – Галицького району), а також у селах Красна на Рожнятівщині, Соколівка на Косівщині і Зелена на Надвірнянщині²⁶.

Отець Євген Левицький володів добрим музичним слухом та чудовим тенором, грав на скрипці і фортепіано, вчив музичної грамоти обдарованих дітей, добре малював, мав ухил до поезії. Помер раптово четвертого січня 1968 р. у с. Зелена. Похований у Івано-Франківську, на місцевому цвинтарі по вул. Київській. У подружжя було четверо дітей: Святослав-Йосафат, Роман, Мирон та Софія.

о. Євген і Надія Левицькі з дітьми: Святославом, Софією, Мироном, Романом. 1942 р.
Джерело: Приватна фотоколекція Мирона Левицького

Левицький Святослав-Йосафат Євгенович народився 26 квітня 1935 р. в с. Медуха неподалік Галича. Початкову і середню освіту здобував у школах сіл, де на парафії перебував батько. Святослав Левицький закінчив історико-філологічний факультет Станіславського педагогічного інституту (нині – Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника). Працював учителем на Тлумаччині, у Верховині, Долині. Закінчив трудову діяльність на посаді директора Калуської загальноосвітньої школи № 3. У 1989 р. став членом Української гельсінської спілки, Народного руху України, обирався до Головної ради Конгресу народно-демократичних сил, був депутатом першого і другого скликань Ради народних депутатів м. Калуша. З 1997 р. проживає у США, займається письменницькою і публіцистичною діяльністю. Автор романів «Серця кров», «Черлена», «Карби на серці», «Коли в'януть ромашки» а також низки повістей, новел та оповідань. Лейтмотивом цих творів є повсякденне життя галицьких українців, зокрема родини Левицьких у 1940-х – 1950-х рр. в умовах радянського тоталітарного режиму.

²⁶ Нотатки для пам'яті Мирона Євгеновича Левицького

Святослав Левицький під час презентації власної книги «Черлена».
Джерело: Приватна фотоколекція Мирона Левицького

Був одружений із Левицькою (Курдя) Надією Степанівною, вчителем-філологом. Подружжя виховало сина Ігоря. Ігор Левицький закінчив Івано-Франківський педагогічний інститут (нині – Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника), працює директором Учкомбінату в м. Долині. Дружина – Лілія. Мають дочку Ірину, яка у шлюбі має двох дітей.

Друга дружина Левицького Святослава – Наталія, проживає в Калуші. У шлюбі – дочка Маріанна (народилася 7 жовтня 1979 р.), кандидат економічних наук, працює в Громадській організації «Український інститут соціальних досліджень імені Олександра Яременка» експертом соціальної політики. Замужем за Сергієм Онуфриком 1975 р.н. У подружжя четверо дітей: Святослав, 2000 р.н.; Єва, 2004 р.н.; Левко, 2008 р.н.; Меланія, 2011 р.н. Син Левко – незрячий від народження. Сім'я проживає в м. Ірпінь поблизу Києва.

Третя дружина Левицького Святослава – Лідія Слиж із Коломийщини. Працювала редактором журналу «Нове життя» Союзу Українок Америки. Разом із Святославом Левицьким Лідія Слиж проживає у США, в Нью-Йорку.

Роман Левицький із дружиною і дітьми

Левицький Роман Євгенович народився 19 грудня 1937 р. За освітою лікар-стоматолог. Закінчив стоматологічний факультет Чернівецького медичного інституту (нині – Буковинський державний медичний університет). Працював у поліклініках Кам'янця-Подільського, санаторії смт. Ворохта, в районній лікарні м. Калуш. Роман Левицький досконало володів мистецтвом народної вишивки – його твори були представлені на обласних і всеукраїнських виставках. Помер 23 вересня 2013 р. і похований у м. Калуш. Дружина – Левицька (Саїнчук) Віра Ільківна народилася 29 жовтня 1941 р. Закінчила Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича і довгий час працювала завідувачкою дитячого садка. Подружжя проживало у м. Калуш. Виховали двох дітей – Олега і Мирослава.

Мирослав і Олег Левицькі. 1980-і рр.

Мирослав Левицький народився 26 січня 1963 р. у м. Чернівці. Піаніст, композитор, продюсер, засновник і беззмінний керівник українського джаз-рокового гурту «Брати Блюзу», з 2007 р. – член австрійської спілки композиторів і музикантів. Упродовж 1974–1980-х рр. навчався в Калуській музичній студії, музичній школі по класу фортепіано. Упродовж 1980–1984-х рр. навчався у Івано-Франківському педагогічному інституті імені Василя Стефаника (нині – Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника), здобувши спеціальність учитель музики.

Сольний концерт Мирослава
Левицького у Відні. 2006 р.

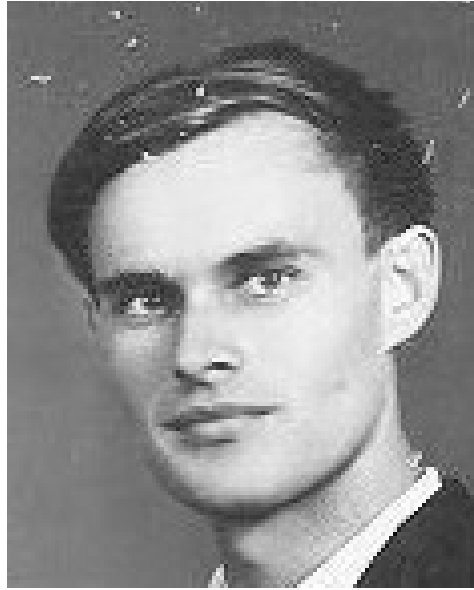

Олег Левицький

1992 р. разом із братом Олегом (грає на саксофоні) створив нову музичну формуцію «Брати блюзу», писав музику і оранжування для новоствореної групи. У 1993 р. на фестивалі «Червона рута» в Донецьку ця формація здобула гран-прі. Невдовзі до «Братів блюзу» прийшла слава одного з найпопулярніших музичних брендів не лише на теренах колишнього СРСР, а й у світі, що підтвердили гастролі у США, Канаді, Франції, Німеччині, Австрії, Польщі. «Брати Блюзу» ввійшли в історію як перша група зі Східної Європи, котра 1998 р. виступила на головній сцені фестивалю Сігет в Угорщині. Вони виходили на сцену разом із такими знаменитостями, як Goldie, Rammstein, Green Day та ін.

Олег Левицький народився 18 серпня 1968 р. у м. Чернівці. У 1989 р. закінчив Калуське культурно-освітнє училище. Протягом двадцятирічної праці разом із групою «Брати Блюзу» Олег Левицький взяв участь у гастролях в Україні, Австрії, Білорусі, Німеччині, Словаччині, США, Польщі, Франції та ін. Став лауреатом багатьох фестивалів. Разом із дружиною Лесею виховують дочку Андріанну. Проживають в м. Івано-Франківськ.

Левицький Мирон Євгенович народився 14 липня 1938 р. в с. Журів на Рогатинщині. Закінчив технікум фізичного виховання в м. Станіславі (нині – Івано-Франківський коледж фізичного виховання). Під час навчання досягнув виразних успіхів зі спортивної гімнастики, був учасником обласних і всеукраїнських змагань. Згодом працював тренером із цього виду спорту.

Мирон Левицький

Не був прийнятий на навчання до Івано-Франківського педагогічного інституту, а в Дрогобицькому педінституті провчився лише півтора роки через священничу приналежність батька. У силу цих причин змушений переїхати до Донецька, де закінчив Інститут мистецтв. Працював викладачем педагогічного училища в м. Родінськ Донецької області, згодом – Снятинському культурно-освітньому технікумі, куди вдалося працевлаштуватися завдяки племінниці діда Стефана Антимовича, Наталії – дружини відомого письменника Марка Черемшини. Допомогу у працевлаштуванні також надав відомий письменник Олесь Гончар²⁷.

У 1968 р. переїхав до Івано-Франківська, вчителював у ЗОШ № 4, дев'ятьнадцять років (з 1974 р. по 1993 р.) працював у Будинку народної творчості обласної ради профспілок, двадцять років – науковим співробітником у Науково-методичному центрі культури і туризму Прикарпаття.

²⁷ Левицький М. Родина...родина, від батька до сина... Івано-Франківськ: 2014. С.14.

Мирон Левицький з дружиною Марією і дочкою Надією. Перша половина 1970-х рр.

Мирон Левицький – організатор виставки декоративно-ужиткового мистецтва. Творчий звіт Прикарпаття. м.Київ. Палац культури «Україна». 2009 р.

Нагороджений медаллю президента «Заслужений працівник культури України», відзначений багатьма іншими нагородами. Був одружений із Марією Левицькою (Гладун), 1949 р.н. Подружжя виховало дочку Надію.

Надія Миронівна Бойчук (Левицька) народилася 13 серпня 1971 р. у м. Івано-Франківськ. 1993 р. на запрошення родичів переїхала до США, де після їхньої смерті успадкувала майно.

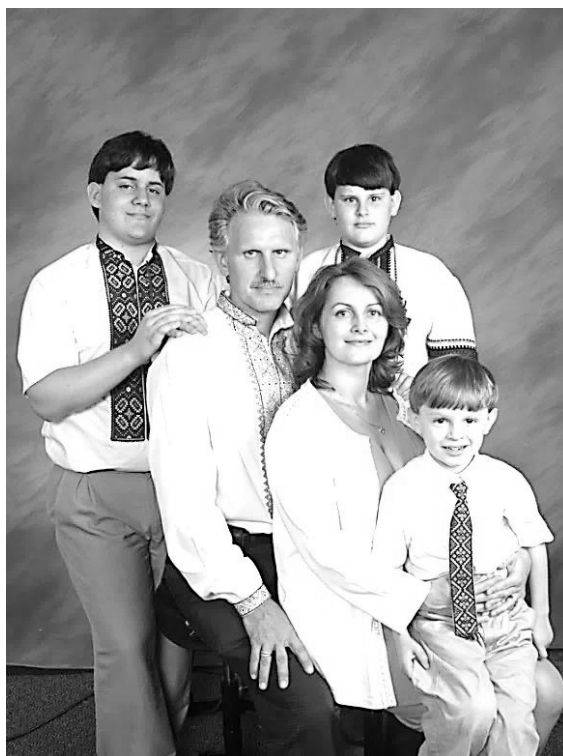

Надія Бойчук (Левицька) – організатор проведення Шевченківських днів.
м. Епапка Сполучені Штати Америки

Весілля Василя Бойчука і Надії Левицької. 29 жовтня 1995 р.

Вийшла заміж за Василя Бойчука, 1966 р.н., який народився в с. Крилос, що поблизу м. Галича. Мають власний бізнес із виготовлення меблів. Проживають у Сполучених Штатах Америки. Виховують трьох дітей: Володимира (2001 р.н.), Мирослава (2003 р.н.), Юліана (2006 р.н.).

Василь і Надія Бойчуки з дітьми: Володимиром, Мирославом, Юліаном

Софія Пушкар (Левицька). Грудень 2001 р.

Пушкар (Левицька) Софія Євгенівна народилася 14 грудня 1940 р. у с. Станькова. Закінчила Івано-Франківське медичне училище, працювала у поліклініці м. Івано-Франківськ.

Після переїзду у м. Ірпінь працювала в місцевій лікарні, згодом – медичним працівником у відділі внутрішніх справ. С. Пушкар (Левицька), як і старший брат Роман, успадкувала від мами любов до художньої вишивки. Була одружена з учителем-філологом Ярославом Пушкарем, який з кінця 1960-х рр. із сім'єю не проживав. Померла 5 травня 2012 р. Похована в м. Ірпінь поряд зі своєю мамою. Діти: Євген і Богдан.

Надія Левицька (Антимович), Роман Левицький, Софія Пушкар (Левицька),
Святослав Левицький (стоять крайні праворуч) на весіллі Мирона Левицького.
Праворуч від молодих – Володимир Сірецький

Євген Пушкар (у центрі) з дружиною Любою і родиною.

Євген Пушкар народився 30 грудня 1962 в м. Івано-Франківськ. Дружина – Любов. Діти: Христина, Софія, Владислав. Проживають у м. Івано-Франківськ.

Богдан Пушкар народився 20 червня 1963 р. у м. Івано-Франківськ. Закінчив Ніжинський педагогічний інститут, працював в Ірпінській середній школі, згодом – в Івано-Франківському управлінні культури. У 2013 р. одружився з Марією – американкою українського походження. З травня 2014 р. – проживає у США.

Богдан Пушкар (праворуч) із родиною.

Софія Стефанівна Левицька (Антимович) закінчила учительську гімназію сестер Василянок в Станиславові. Працювала сільською вчителькою в с. Козаківка на Долинщині. Працю перервало загострення нервової хвороби, отриманої в дитинстві (була очевидцем вмираючого в муках батька). На вчительську роботу не повернулася і замешкала у сім'ї своєї сестри – Надії в Коростовичах (нині – Галицького району Івано-Франківської області). Невдовзі переїхала до Станиславова, працювала в артілі, що займалася пошивом ковдри, а згодом працювала секретаркою в школах № 4 та № 8 м. Станиславова.

Софія Левицька (Антимович) із двоюрідним братом Богданом та сестрами Анною і Софією Ліцовськими. Друга половина 1920-х рр.

Вийшла заміж за священнослужителя Богдана Левицького (брата чоловіка рідної сестри Надії Левицької (Антимович). Богдан Володимирович Левицький народився 22 серпня 1907 р. у с. Рогачин на Бережанщині у священничій родині. Упродовж 1926–1930-х рр. навчався у Греко-католицькій богословській академії м. Львів. У 15 лютого 1932 р. єпископом Микитою Будкою у катедральному соборі с. Юра був висвячений на священника. Перша парафія о. Богдана Левицького – с. Гарбузів на Зборівщині. Згодом душпастирював у с. Медуха (нині – Галицького району), де пробув з 1932 р. по 1938 р. адміністратором парафії. Короткий період – з 1934 р. по 1935 р. о. Богдан Левицький виконував обов'язки тимчасового адміністратора парафії с. Межигірці (нині – Галицького району)²⁸. Священнодіяв також у с. Нижній Березів. У час Другої світової війни о. Б. Левицький душпастирював у с. Люча на Косівщині. В одній зі своїх недільних проповідей порівняв злочини Й. Сталіна і А. Гітлера, за що був змушений переховуватися у Львові²⁹.

Софія (сидить) і Надія Антимович.

Джерело: Приватна фотоколекція Мирона Левицького

У Львові за порадою священників став капеланом дивізії СС «Галичина», брав участь у битві під Бровами. Після війни емігрував до Німеччини. Був армійським капеланом в Дюссельдорфі, Сідорфі і Мюнхені. За викликом свояків Врехнявських емігрував до Канади, згодом – до США. У 1962 р. став помічником пароха катедрального собору Непорочного Зачаття штату Філадельфія, душпастирем церкви св. Івана Хрестителя м. Нортгемптон штату Пеннсильванія (1962–1964 рр.), парохом церкви св. Димитрія м. Жанетте штату Пеннсильванія (1964 р.), парохом Церкви

²⁸ Блажейовський Д. Історичний шематизм Станиславівської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1885–1938). – Львів: Місіонер, 2002. С. 325.

²⁹ Левицький М. Родина... родина, від батька до сина... Івано-Франківськ: 2014. С.21.

Покрови Матері Божої м. Кайзер штату Пеннсілванія (1965–1966 р.)³⁰. Упродовж 1966–1987 рр. о. Богдан Левицький – парох Церкви Покрови Пресвятої Діви Марії у колишньому шахтарському містечку МекАду в штаті Пеннсілванія, де організував два хори: дорослий і дитячий. Виступи колективів знайомили американців із українськими піснями, колядками, звичаями.

Отець Богдан Левицький із дружиною Софією Левицькою (Антимович) (ліворуч від нього) і парафіянами поблизу Гошівського монастиря на Ясній горі. 1939 р.
Джерело: Приватна фотоколекція Мирона Левицького

На початку 1960-х рр. о. Богданові вдалося отримати дозвіл на приїзд своєї дружини Софії, що на той час жила в Станиславові. Вийшовши на пенсію, о. Богдан і Софія Левицькі поселилися в новозбудованому будинку в м. Лігайтоні. У капличці, що знаходилася на території оселі, відправлялися богослужіння для містян. З 1987 р. о. Богдан Левицький – емерит. Помер о. Б. Левицький у листопаді 1997 р. в МекАду, де й похоронений.

Зіновій Стефанович Антимович закінчив Технічний університет у Відні. У час Другої світової війни був призваний до німецького війська як інженер по будівництву мостів. Після війни одружився з австрійкою Розою. Подружжя виховало дочку Софію. У австрійських Альпах сім'я утримувала невеликий готель для туристів.

³⁰ Блажейовський Д. Берестейська реунія та українська історична доля і недоля. Т.2:Київська Вселенська Церква в діаспорі (1751–1998); пер. з анг. – Львів: Каменярь, 1999. С.121–122.

Зіновій Антимович із дружиною і дочкою.
Джерело: Приватна фотоколекція Мирона Левицького

ЯРИМОВИЧ (СІРЕЦЬКА) НЕОНІЛА

Яримович (Сірецька) Неоніла Маркелівна народилася у 1879 р.? в с. Кошилівці. Померла 24 січня 1958 р. у с. Грабовець, де проживала останні роки свого життя у рідного брата – Лева Сірецького. Була замужем за священиком **Володимиром Костянтиновичем Яримовичем**, який народився 30 жовтня 1879 р.

Володимир і Неоніла Яримовичі. 1904 р.

о. Володимир Яримович закінчив Львівську духовну семінарію, і 1904 р. висвячений на священика. 28 серпня 1904 р. був призначений сотрудником у с. Ушня (нині – Золочівського району), а з першого жовтня 1904 р. по 19 березня 1905 р. виконував обов'язки сотрудника у с. Сасів, що також на Золочівщині.

Володимир Яримович – абсолювент (випускник)
Львівської духовної семінарії. 1904 р.

Упродовж трьох років (з березня 1905 р. по березень 1908 р.) о. В. Яримович був адміністратором парафії у с. Берем'яни (нині – Бучацького району). Згодом – сотруди́ник у с. Похівка (нині – Богородчанського району) – з квітня 1908 р. по червень 1912 р., і з листопада 1913 р. по травень 1922 р. Нетривалий час – сотруди́ник у с. Горохолино (з червня 1912 р. по листопад 1913 р.). З листопада 1921 р. – на посаді тимчасового адміністратора парафії с. Іваниківка. 5 травня 1922 р. о. Володимир Яримович був інститу́йований на паро́ха с. Росі́льна, де пробу́в аж до своєї смерті. Грамотою від 14 жовтня 1933 р. іменований адміністратором парафії Богородчанського деканату³¹.

Володимир Яримович (сидить четвертий праворуч) із дружиною Неонілею і сином Костянтином (стоїть перший праворуч) у гостях у паро́ха с. Іваниківка Володими́ра Вина́вського. Кінець 1920-х рр.

³¹ ДАІФО. Фонд 504, опис 1, справа 330 д, аркуш 195.

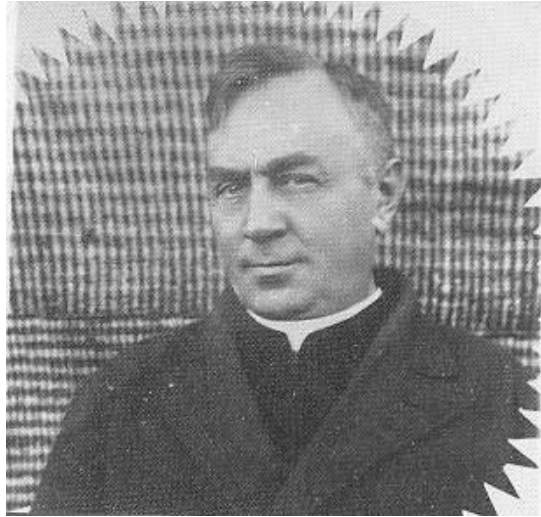
У Росільні о. Володимир Яримович, розгорнувши активну громадську і економічну діяльність, користувався значним авторитетом серед вірян. Мав велике господарство: тридцять корів, дві пари коней та пасіку на сорок бджолосімей. У 1920-х рр. відкрив у селі молочарню від «Центросоюзу», яка мала близько тисячі постачальників молока. о. В. Яримович проводив також значну культурно-освітню діяльність, заснував філію товариства «Просвіта» в Росільні. У хаті-читальні цього товариства селяни мали можливість читати українські газети, слухати реферати громадських діячів тощо.

о. В. Яримович із дружиною Неонілею (сидять в центрі) разом із греко-католицькими священиками о. Антіном Сірецьким (сидить крайній ліворуч), о. Володимиром Винявським (стоїть у другому ряді крайній ліворуч), о. Іваном Ліцовським (стоїть у другому ряді крайній праворуч) та вірянами. Поч. 1930-х рр.

При хатах-читальнях просвітяни створювали драмгуртки. Першу виставу «Невольник» поставили в селі студенти, використавши під глядацький зал священичу stodolu. За допомогою Церкви громада села розпочала будівництво «Народного дому»³².

³² Грабовецький В., Бабій В. Історія села Росільни: історичні нариси, спогади, публіцистика. – Івано-Франківськ, 2004. С.80.

о. Володимир Яримович – парох с. Росільна. 1930-і рр.

Крім того, отець Володимир Яримович при росільнянській церкві організував великий хор на шістдесят виконавців. Сам священнослужитель мав сильний і гарний голос широкого діапазону.

Нерідко у міжвоєнні роки с. Росільна ставало осередком християнських місій, що тривали декілька днів. До села приїжджали монахи-редемптористи, реколекції яких відвідували сотні людей із навколишніх сіл. Помер о. Володимир Яримович раптово 26 грудня 1938 р. на шістдесятому році життя. У селі відбувся велелюдний похорон.

Похорон о. В. Яримовича. Грудень 1938 р.

У подружжя Володимира і Неонілі Яримовичів був син **Костянтин** (народився 5 лютого 1905 р. у с. Берем'яни на Тернопільщині). К. Яримович закінчив Львівську духовну семінарію і у 1943 р. висвячений на священника. Упродовж 1943–1944 рр. працював сотрудником у м. Сколе на Львівщині³³.

Костянтин Яримович із двоюрідними братами і сестрами та родиною.
Стоїть друга ліворуч – Володимира Чернявська з Голинських
(рідна сестра Меланії Сірецької – дружини Лева Сірецького). с. Росільна.
Злам 1920-х – 1930-х рр. Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

У добу радянського тоталітарного режиму о. К. Яримович працював учителем початкових класів у с. Луб'яна (нині – Миколаївського району Львівської області) і одночасно був підпільним греко-католицьким священником.

Епітафія на надмогильному пам'ятнику о. Костянтину Яримовичу

³³ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.173.

Тривалий час зазнавав переслідувань від радянських спецслужб. Помер Костянтин Володимирович Яримович 24 січня 1984 р. Похований у с. Луб'яна (нині – Миколаївського району Львівської області) на місцевому цвинтарі.

о. Костянтин Яримович

Олена Яримович (Бутковська)

Одружився із **Бутковською Оленою Михайлівною** (1916–2004). Батько Олени працював на львівській залізниці, а мати була домогосподаркою. Олена Яримович (Бутковська) отримала освіту вчителя німецької мови, але через національну дискримінацію не могла працевлаштуватися. У міжвоєннє була куратором українських молодіжних організацій «Пласт» і «Сокільський доріст»³⁴. Сім'я Бутковських проживала в м. Сколе на Львівщині.

Костянтин Яримович із дружиною Оленою (обое ліворуч)

³⁴ Дигдалович-Практика О., Єгрешій О. Світлий слід лишаючи по собі ...Пам'яті Героя Небесної Сотні Андрія Дигдловича. Львів:ТОВ «Видавничий Дім «Високий Замок», 2020. – 131 с.

Отець Костянтин Яримович із дружиною Оленою та дітьми. 16 вересня 1951 р.

Найстарший брат Олени Яримович, Іван, народився 1910 р. Навчався у Стрийській українській гімназії. Під час навчання познайомився із сином греко-католицького священика зі Сколе Степаном Охримовичем. За рекомендацією С. Охримовича Іван Бутковський став членом Української Військової Організації (УВО) а згодом – ОУН. За активну націоналістичну діяльність на території Сколівщини Івана неодноразово заарештовувала польська поліція, притягувався до судової відповідальності.

Іван Бутковський – швагер о. К. Яримовича.
*Джерело: приватна фотоколекція
Олени Практики*

Отець Ізидор Бутковський – швагер
о. К. Яримовича

Був учасником боїв за незалежність Карпатської України, 1939 р., командиром сотні Карпатської Січі. Пораненим, утік з угорського полону у Сколе. В умовах радянізації українських земель, 1939–1941 рр., разом із багатьма сколівчанами опинився в Кракові. Згодом, після Акту відновлення Української Держави, Іван Бутковський став учасником похідних груп на Східну Україну. Упродовж 1941–1942 рр. – політв'язень німецьких тюрем. 1 листопада 1943 р. отримав призначення Української Повстанської Армії і очолив вишкільний курінь «Чорні чорти» на Гуцульщині, отримавши повстанське псевдо «Гуцул».

Брав участь у низці бойових зіткнень 1943–1944 рр. Перебував на лікуванні за кордоном, а невдовзі у Мюнхені очолив місію УПА при Українській Головній Визвольній Раді. Одружився зі сколівчанкою – донькою адвоката, доктора Степана Малиняка. Упродовж 1947–1955 рр. видавав журнал «До зброї». 1945 р. Іван Бутковський нагороджений Золотим Хрестом Бойових Заслуг другого ступеня. В сім'ї було троє дітей: Роман, Люба і Христина. Іван Бутковський трагічно загинув під колесами трамвая, 1976 р., у Мюнхені³⁵.

Діти о. Костянтина та Олени Яримовичів: Ігор, Володимир, Лідія та Богдан. 1950-і рр.

Другий брат дружини о. Костянтина Яримовича Олени – Ізидор Бутковський був греко-католицьким священиком – закінчив Львівську духовну семінарію. Першу

³⁵ Дигдалович-Практика О., Єгрешій О. Світлий слід лишаючи по собі ...Пам'яті Героя Небесної Сотні Андрія Дигдловича. Львів:ТОВ «Видавничий Дім «Високий Замок», 2020. – С.123.

Службу Богу відправив у м. Сколе, в Церкві Різдва Пресвятої Богородиці. Душпастирював у с. Тустань неподалік Галича.

З 1950 р. по 1955 р. відбував тюремне ув'язнення в Казахстані (арештований, як підпільний греко-католицький священник). Після звільнення повернувся до Львова, працював кочегаром у лікарні. Після легалізації УГКЦ – сотрудник багатьох храмів Львова. З нагоди 50-річчя священничого служіння папа Іван Павло II нагородив о. І. Бутковського грамотою і медаллю (нагороди вручав тоді ще єпископ Любомир Гузар). Помер о. Ізидор 1998 р. і похований на Голосіївському цвинтарі у Львові.

У подружжя Олени і Костянтина Яримовичів було четверо дітей: Володимир, Лідія, Ігор і Богдан.

Володимир Костянтинович Яримович народився 1943 р. у м. Сколе. Закінчив Львівський політехнічний інститут (нині – Національний університет «Львівська політехніка») за спеціальністю інженер-хімік. Працював на заводі «Хімреактив» у м. Львові. Праця з хімічними реактивами негативно вплинула на здоров'я, через що часто хворів легеневиими хворобами. Помер 2 серпня 2014 р. Похований у с. Луб'яна на місцевому цвинтарі.

Володимир Яримович

Ігор Яримович

Ігор Костянтинович Яримович народився 4 січня 1947 р. в с. Луб'яна. Вищу освіту здобув у Львівському політехнічному інституті (нині – Національний університет «Львівська політехніка») на геологічному факультеті. Працював у Західно-українській геофізично-розвідувальній експедиції геологом. Проживає в с. Луб'яна.

Богдан Костянтинович Яримович (20 липня 1951 р. – 27 січня 2007 р.) Народився в с. Луб'яна. Закінчив середню школу в с. Демня, що неподалік рідного села. У дитинстві захворів менінгітом, а тому через стан здоров'я не проводив активної трудової діяльності.

Богдан Яримович

Лідія Дигдалович (Яримович) народилася 10 серпня 1945 р. у с. Луб'яна. Після нещасного випадку, що трапився у дитинстві, часто хворіла, перенесла вісім операцій на органи слуху, була паралізована, але завдяки вдалому операційному втручанню стала на ноги. Отримуючи пенсію по інвалідності, деякий час працювала на львівському заводі «Електрон». Була одружена з Дигдаловичем Іваном Степановичем, який залишив сім'ю у 1975 р. Дітей допомагали виховувати брати Володимир і Ігор.

Іван та Лідія Дигдаловичі

Діти: Андрій (1970–1971), Андрій II, Олена. **Другий син Андрій Дигдалович** народився третього червня 1973 р. у с. Сокільники. Закінчив місцеву ЗОШ.

Андрій і Олена Дигдаловичі. Кінець 1970-х рр.

Андрій (з прапором і в мазепинці) – випускник школи с. Сокільники. 1990 р.

У вісімнадцятирічному віці одружився з Наталією Петришин. У 1990-х рр. займався бізнесом (луна-парками), а також працював на будівельних роботах.

Брав активну участь у Помаранчевій революції, 2004 р., та Революції Гідності 2013–2014 рр.

Андрій Дигдалович із побратимами Майдану. Грудень 2013 р.

Похоронна процесія вулицями Львова. 24 лютого 2014 р.

Загинув 20 лютого 2014 р. у Києві на Майдані від кулі снайпера на вул. Інститутській, ставши одним із героїв Небесної сотні.

Під скорботну мелодію пісні «Плине кача ...» Андрій Дигдалович похоронений у Львові, на Личаківському кладовищі.

Ордени і медалі Андрія Дигдаловича

Олена Практика (Дигдалович) з мамою Лідією Дигдалович (Яримович)
на Личаківському цвинтарі біля могили Андрія. 20 лютого 2019 р.

У подружжя Андрія і Наталії Дигдаловичів двоє дітей: Андріяна, 1993 р.н. (закінчила Українську академію друкарства у Львові) і Анастасія, 2003 р.н., – учениця ЗОШ у с. Сокільники.

Андрій Дигдалович із доньками: Андріяною і Анастасією. 2011 р.

Олена Практика-Дигдалович із чоловіком Андрієм. 2016 р.

Практика (Дигдалович) Олена Іванівна народилася 2 листопада 1974 р. в с. Сокільники. Закінчила кулінарно-кондитерське відділення Львівського державного коледжу харчової і переробної промисловості Національного університету харчових технологій. Працює за професією.

Чоловік – Практика Андрій Петрович народився 17 жовтня 1970 р. у Львові. Закінчив Національний університет «Львівська політехніка». Працює на фірмі «Лімо» – обслуговує холодильні установки.

Олена Практика (Дигдалович) біля надмогильного пам'ятника свого прадіда Володимира Яримовича. Праворуч від неї – Володимир Сірецький, ліворуч – тета Олени Антоніна Шавель.
с. Росільна. Серпень 2016 р.

Діти Андрія і Олени Практиків – Остап і Богдан. Вересень 2019 р.

Діти: Богдан, 2001 р.н і Остап, 2007 р.н. Богдан – студент Львівського державного коледжу харчової і переробної промисловості Національного університету харчових технологій, здобуває спеціальність у сфері машинобудування. Остап – учень Сокільницької ЗОШ.

СІРЕЦЬКИЙ АНТІН МАРКЕЛОВИЧ

Сірецький Антін Маркелович народився 25 лютого 1881 р. в с. Корнич Коломийського повіту, де тоді душпастирював батько. Після закінчення чотирьох-класної школи в с. Палагичі впродовж восьми років навчався у гімназії, у Львові, яку закінчив 1901 р., отримавши атестат зрілості. Протягом 1901–1905 рр. навчався у Львівській духовній семінарії. Упродовж 1902–1903 навчального року проходив курс навчання в Краківському університеті на богословському факультеті.

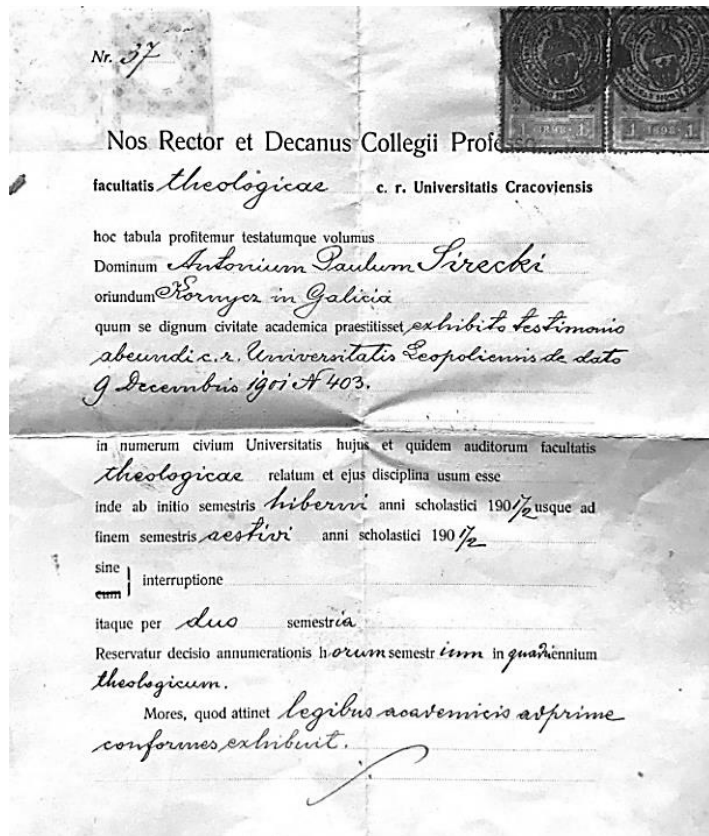

Антін Сірецький – абсолювент (випускник) Львівської духовної семінарії. 1905 р.

Залікова книжка семінарриста
Антіна Сірецького

Антін Сірецький (стоїть другий ліворуч) серед
семінаристів, які проходили курс навчання у
Краківському університеті. 20 червня 1903 р.

Довідка про навчання Антіна Сірецького на богословському факультеті
Краківського університету. 1902 р.

Антін Сірецький серед списку студентів Львівської духовної семінарії. 1904 р.

1906 р. одружився з дочкою греко-католицького священика Володимира Яновича – Софією.

Отець В. Янович народився у 1854 р. У 1882 р. висвячений на священика. Душпастирював у с. Лопянка (1882–1886, як сотруди́ник), селі Лука, що на Калушині, спочатку як адміністратор парафії (1886–1888), а згодом, протягом довгих тридцяти дев'яти років (1888–1927), як парох цього села.

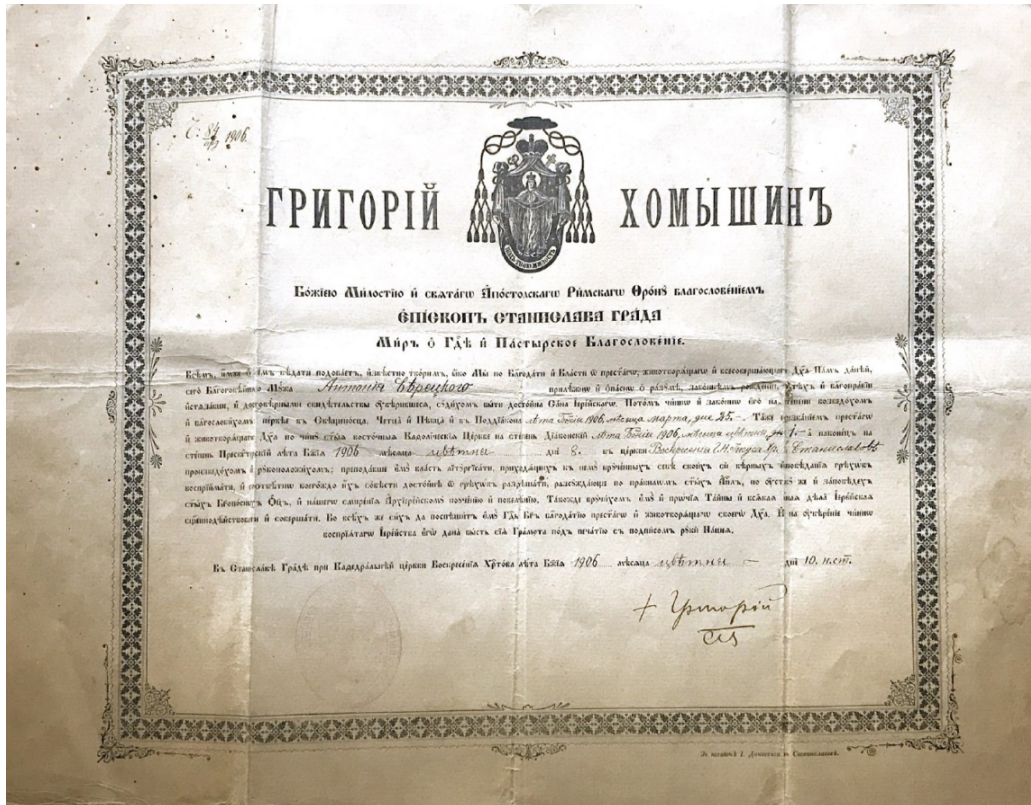
Отець Володимир Янович – батько Софії

Софія Янович (праворуч)
із сестрою Марією. Кінець XIX ст.

Помер о. Володимир Янович 25 квітня 1927 р. в с. Лука.³⁶ Його дочка – Софія Янович народилася 17 лютого 1883 р. в с. Лоп'янка Долинського повіту.

25 березня 1906 р. А. Сірецький отримав піддияконські свячення, а через кілька днів, першого квітня 1906 р. – дияконські. 8 квітня 1906 р. Антін Сірецький був висвячений на священника єпископом Григорієм Хомишиним. 10 квітня 1906 р. отримав грамоту освячень (№ 84) і грамоту судовластія (№ 85).

Грамота освячень Антіна Сірецького
єпископом Григорієм Хомишиним. 10 квітня 1906 р.

Кар'єру священника розпочав у с. Ляцьке Шляхоцьке Тисменицького деканату (нині – с. Липівка Тисменицького району), де був сотрудником із 1 вересня 1906 р. по 4 серпня 1914 р.³⁷ З 5 серпня 1914 р. по 1 січня 1920 р. виконував обов'язки адміністратора парафії в цьому ж селі. У Ляцькому Шляхоцькому заснував читальню товариства «Просвіта», ощадну касу.

³⁶ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С. 170.

³⁷ ДАІФО. Фонд 504, опис 1, справа 330 д, арк. 48.

Софія Сірецька (Янович) із дітьми Любомиром і Ярославом. 1910-і рр.

Із початком Першої світової війни і окупацією Галичини російською армією Антін Сірецький змушений (через доноси місцевих москвофілів) виїхати в Угорщину, де на той час перебувала його сім'я.

Антін Сірецький (у центрі) з дітьми Любомиром і Ярославом. 1910-і рр.

У 1915 р. на короткий час повернувся до Ляцького Шляхоцького, однак після повернення російської армії, виїхав до Австрії. Після закінчення Великої війни знову приїхав до села, але зіткнувся з жорстокими репресіями польської влади.

Родина о. Антіна Сірецького. Кінець 1920-х рр.

Усі патріотично налаштовані священики, активні громадські діячі зазнавали переслідувань польської адміністрації. У 1919 р. Антін Сірецький опинився у таборі для полонених Стшалково (нині – Слупецького повіту Великопольського воєводства, Республіка Польща). До вагону потяга, що перевозив в'язнів, був прикріплений надпис: «Їдуть більшовики». А в самому потязі, що прямував до табору для полонених, отців нерідко позбавляли особистих речей, продуктів харчування.

У вагоні, передбаченому на 40 місць, перебувало 58–60 осіб, переважно священнослужителів. У самому таборі в Стшалково мала місце дезинфекція (набував поширення тиф). Священики жили в підземних бараках, спали «на голій долівці, без жмені соломи»³⁸.

Софія Сірецька (Янович)

о. Антін Сірецький

³⁸ Центральний державний історичний архів України у Львові. Фонд 408, опис 1 справа 47, аркуш 2.

Крім о. Антіна Сірецького у Стшалково перебували й інші отці, серед яких відомі священники з різних куточків Галичини: отці о. Микола Конрад з Тернополя, о. Василь Дубицький із Бережан, о. Микола Сіменович зі Стриганців, о. Володимир Стернюк із Пустомит, о. Іван Галібей (польовий духівник УГА), о. Григорій Музичка з Журавно та ін. У Стшалково священники поділили табір на п'ять умовних «парафій» з «параходами-сотрудниками». У «парафіяльних каплицях», які часто знаходилися в їдальнях, відправлялися літургії, акафісти, молебні, виголошувалися проповіді, вдіялися святі Тайни Євхаристії.

Антін Сірецький (позначений цифрою № 6) серед греко-католицьких священників у таборі для полонених Стшалково на Познанщині у Польщі. Інші священники:

№ 1 – о. катехит Василь Дубицький з Бережан, № 2 – о. Логінський,
№ 3 – о. В. Стернюк, № 4 – о. катехит М. Осадца з Бережан, № 5 – о. Павло Джулинський,
№ 7 – о. Іван Щербанюк, № 8 – о. Петро Каланівський з Кам'янки Струмилової,
№ 9 – о. Григорій Музичка, № 10 – о. Мартинович, № 11 – о. крилошанин Микола Сімонович,
№ 12 – о. Осідач, № 13 – о. крилошанин Тома Березовський,
№ 14 – богослов Микола Марків, № 15 – богослов Юліан Юрик. 1919 р.

Джерело: Приватна фотоколекція краєзнавця Івана Бойка.

Отець Антін Сірецький, як і більшість священників, пробув у Стшалково до другого січня 1920 р., а його звільнення значною мірою було пов'язане з втручанням Апостольської столиці. До звільнення о. Антона Сірецького доклався також і його тесть – отець Володимир Янович, який звернувся за допомогою до єпископа Григорія Хомишина. Усього Антін Сірецький пробув у таборі Стшалково дев'ять місяців. Водночас, у час відсутності отця польська поліція робила ревізії у його помешканні. Під час однієї з них поліцай багнетом нищпорив у колісці, де була наймолодша дитина – Марія.

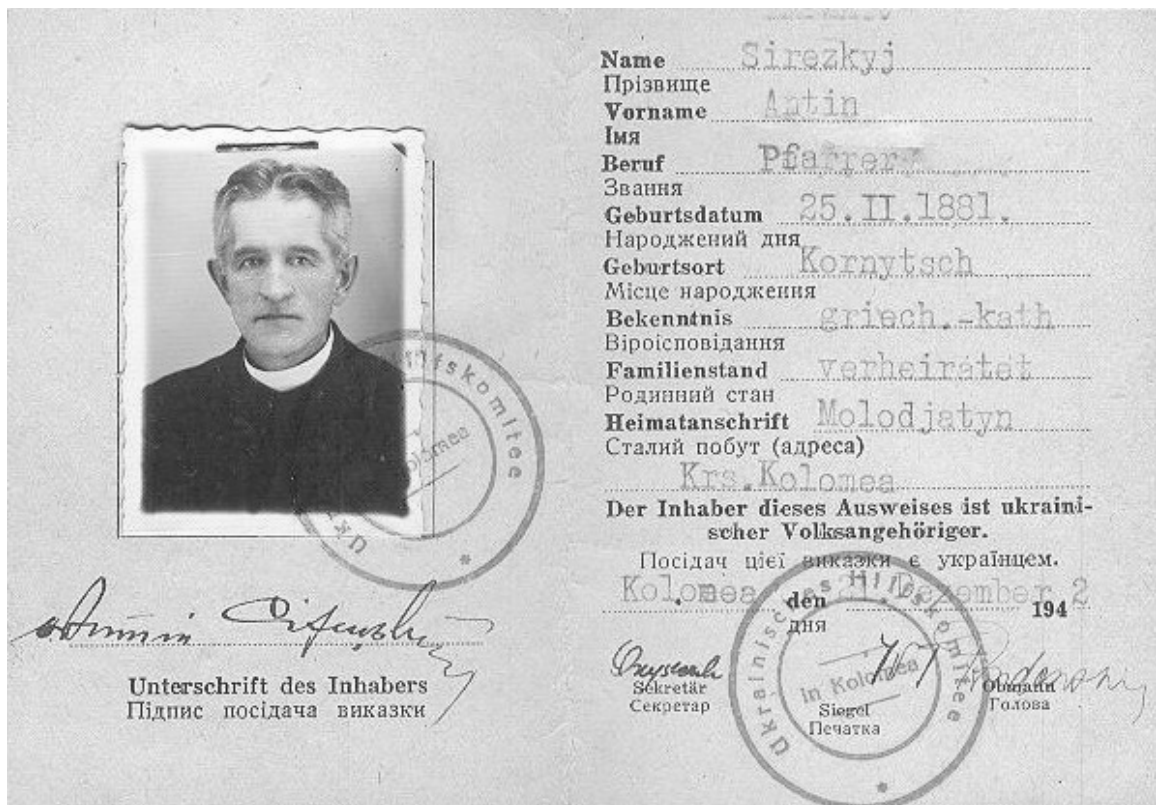

Трьохкласна школа в с. Гаврилівка.
В центрі, другий ліворуч вчитель-катехит о. Антін Сірецький. 1929 р.
Джерело: Приватна фотоколекція краєзнавця Івана Бойка.

Після повернення із табору Стшалково о. Антін Сірецький продовжив священичу діяльність. Із першого січня 1920 по 15 жовтня 1921 рр. був адміністратором парохії в с. Виноград-Лісний на Коломийщині. Від 5 травня 1922 р. по 15 травня 1939 р. о. Антін Сірецький був парохом с. Гаврилівка (нині – Надвірнянського району). У цьому селі він також очолив читальню «Просвіти» (з 1928 р.). Крім Гаврилівки о. А. Сірецький нетривалий час був тимчасовим адміністратором парафії в с. Парище (з 5 січня 1924 р. по 2 жовтня 1924 р.) і в с. Глинки (з 6 вересня 1925 р. – по 28 лютого 1927 р.) на Надвірнянщині³⁹.

³⁹ ДАІФО. Фонд 504, опис 1, справа 330 д (Метрика кліру Станиславівської єпархії за 1887–1941 рр. том 5). Арк. 48.

Аусвайс (виказка) Антіна Сірецького,
видана йому нацистською владою у грудні 1942 р.

З першого червня 1939 по 1946 рр. душпастирював у с. Молодятині (на той час Печеніжинського району). 1938 р. отець Антін організував у селі одинадцятиденну Святу місію, куди запросив отців редемптористів зі Станиславова.

о. Антін Сірецький. с. Молодятин. 1949 р.
Джерело: Приватна фотоколекція краєзнавця Івана Бойка.

Успішні духовні заходи викликали помсту з боку комуністичного підпілля, яке кілька разів влаштовувало у помешканні о. А. Сірецького пожежі.

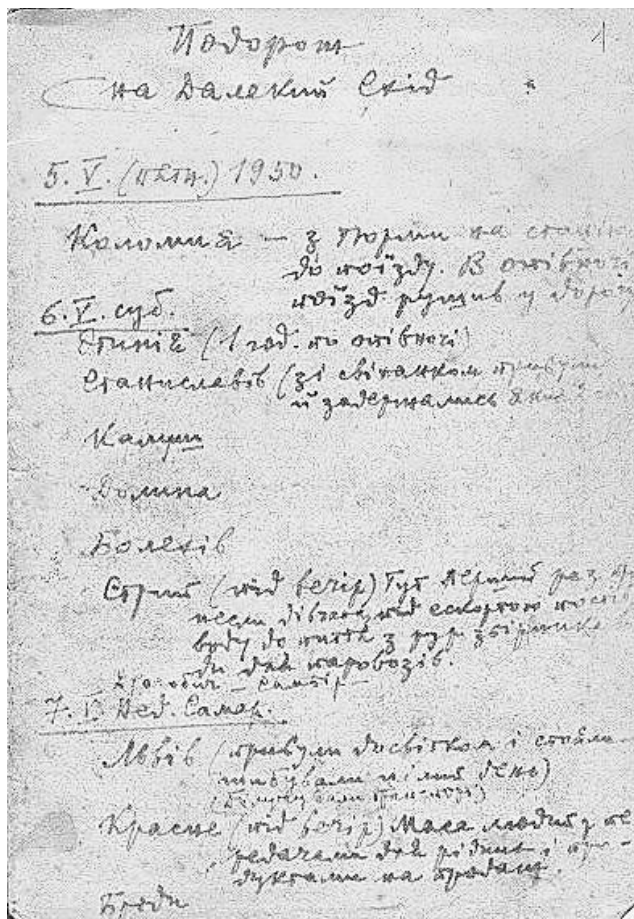
Випробування о. А. Сірецького і його родини продовжилися після Львівського псевдособору 1946 р. і переходу Греко-католицької церкви в підпілля. 31 березня 1950 р. о. А. Сірецького разом із дружиною, старшим сином Любомиром і дочкою Марією було спершу запроторено до Коломийської в'язниці, а у травні того ж року депортовано до Корейського мису, що у Хабаровському краї. Уся депортація тривала місяць – з 5 травня по 4 червня 1950 р.

Родина греко-католицького священика А. Сірецького
біля своєї хати в поселенні Джонка.
Хабаровський край. Середина 1950-х рр.

Обставини пересування були нелюдськими – за весь час подорожі депортантам давали лише дев'ятнадцять (!) разів харчуватися, воду подавали з труб збірника води для паровозів. Лікарського супроводу не було взагалі – з лікарств у наявності були лише пігулки від болю голови і «марганцівка».

Умови перевезення промовисто характеризує кореспонденція, яку залишив син Антона Сірецького Любомир: «Умовини подорожі такі прикрі, що хто цих переживань не має у досвіді, тому самі слова їх не з'ясують. Над усе доскуляє брак повітря: вагони зовсім невеличкі, в тому половину займає багаж, а люди (числом ± 25 у кожному) товпляться у другій половині, поверхово і партерово.

Нотатки для пам'яті
Любомира Сірецького
про обставини подорожі
родини на Далекий Схід
(травень 1950 р.)

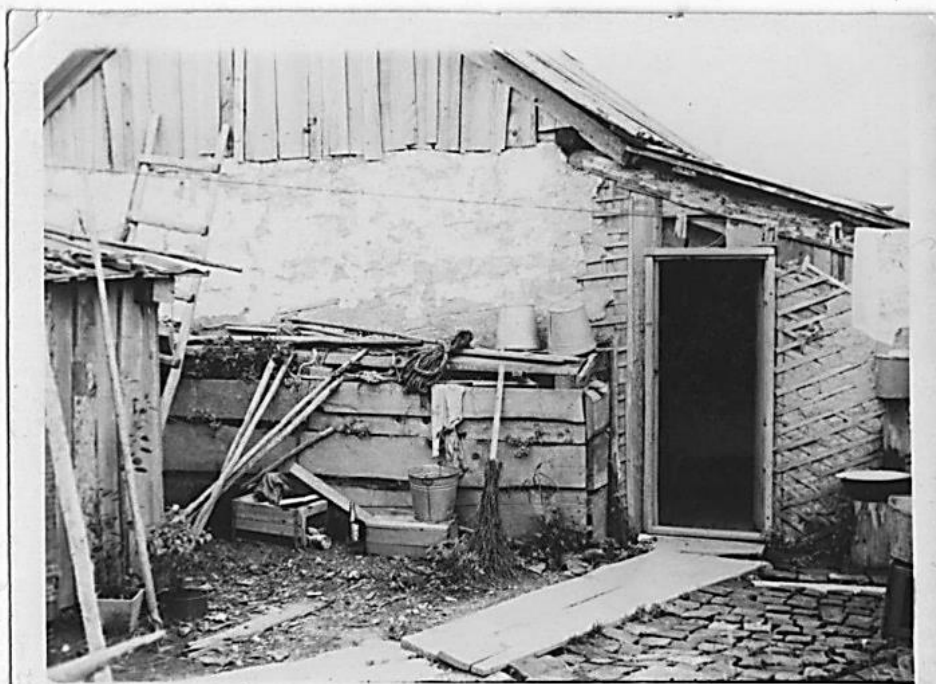
Талон про пересилку
ста карбованців
спецпоселенцям Сірецьким
від адресанта Зеновії Величковської
з Коломиї. 1950 р.

Тяжко рушитися. Таку подорож, кажуть відбувати яких 3-4 тижні, бо транспорт поїде на Омськ. Хто знайде щастя дотиснутися інколи до решітки під стелею, зокрема тоді, коли поїзд біжить, цей може нелукавим серцем подивляти чарівну красу краєвиду й захоплюватися прямо потопою свіжої молоді трави, що скрізь саме цвіте й пахне... Люди назагал терплять дуже голосно, під акомпаніамент майже безупинних лайок, зміїного сику і скреготу зубів, стаючи собі посполу дуже важким хрестом! ... У кожного одне непереборне бажання: щасливо й здорово (фізично й психічно) добитися вкінці до мети подорожі (хочби й на край світа). Бажання так само щире як друге: напиться свіжої, холодної води, що попадається нам дуже зрідка. (Про кипяток майже не приходиться говорити).

Всю інтелігенцію, що була з нами на пересилочному пункті в Коломиї – часом на спільній камері – розбито на атоми й розміщено по різних вагонах. Бачитися під ніякими умовами неможливо. По воду, засадничо, виходять тільки жінки під густим конвоєм. Ввесь коломийський побут із вонючими, задушливими камерами, електричним світлом вночі, грязкими виходками, де треба було «оправлятися» двічі

Вигляд помешкань спецпоселенців Сірецьких на Далекому Сході. 1950-і рр.

Вигляд помешкань спецпоселенців на Далекому Сході. 1950-і рр.

Найпромовистіше побут переселенців у Хабаровському краї характеризують окремі уривки з листів родини Антіна Сірецького рідним на Прикарпаття: «Робота тяжка... На роботу при вирубці лісу доводилося долати 8 км в одну сторону –

спершу грязьким прибережним намулом, відтак великим, острим камінням, вкінці водою і плаваючим по ній деревом – у ліс. Хід і праця на невиносимій спеці. Немилосердно їдкі комарі, оводи та інша мушня, ночами язва блощиць при повному браці питної води, «керничної води до пиття». На роботу часто доводилося добиратися кіньми, а влітку – човнами».

Спецпоселенці влітку нерідко працювали у дві зміни – денну і нічну.

Багато галицькоукраїнських жінок-переселенок створювали в домашніх умовах кравецькі артілі. Священики підзаробляли тим, що відправляли богослужіння на прохання (інтенції) за здоров'я, душі померлих, виконували інші священні практики. Отець Антін Сірецький був душпастирем для спецпоселенців, але і там попереджали, що за ці дії доведеться відповідати у народному суді. Комендант селища о. Антону заявляв: «Скорее у меня на ладони вырастут волосы чем вы домой уедете».

Родини греко-католицьких священиків і їх сімей – спецпоселенців на Далекому Сході.

I ряд: о. Йосиф Петраш, Софія Венгринович, Софія Сірецька, Софія Котлярчук, Костянтин Котлярчук (крайній праворуч у першому ряді).

II ряд: п. Марія Сірецька (третя ліворуч), о. Костянтин Левицький, п. Левицька.

III ряд: Любомир Сірецький (другий ліворуч), о. Роман Гузан.

Пос. Джонка. Хабаровський край. Поч. 1960-х рр.

Щоб вижити, депортанти часто були змушені продавати, за їхнім ж визначенням, «мертвий інвентар» – свої особисті речі, окреме вбрання тощо. До позитивів депортанти виділяли середовище, до якого вони потрапили. Разом із о. Антоном Сірецьким в цих краях відбували покарання й інші греко-католицькі священики:

о. М. Підлисецький із сім'єю, о. К. Котлярчук із сім'єю, о. С. Венгринович із сім'єю, о. Й. Гірняк та ін. Зустрічаємо в архівах також прізвища священників Орищука, Гузана, Семчишина, Ганушевського, Полянського, Шкрєбка, Левицького, Логінського та ін.

Паспорт, виданий спецпоселенцю Антіну Сірецькому
Нанайським районним відділенням міліції у 1961 р.

Нерідко спецпоселенці влаштовували спільні вечери «всеї «корейської інтелігенції», співали українські пісні, у різдвяну пору – колядували, читали окремі книжки, які їм пересилали родичі з України. Хоча за їхніми ж свідченнями, «позиція книжки була доволі слаба». Лікарське обслуговування також не було на належному рівні – спецпоселенці скаржилися на гіпертонію, спровоковану місцевим кліматом. «Вулканічна сопка», розташовна поруч, випромінювала гази, що негативно впливали на легені і серце. Проте взаємини між жителями окремих населених пунктів нерідко цензурувалися. Аби відвідати українця з іншого селища потрібно було отримати спеціальний дозвіл від «спецкомендатури МГБ». До того ж щомісяця спецпоселенці мусили засвідчувати свою присутність у вказаній спецкомендатурі – пройти, як вони самі зазначали, «контрольне зголошування»⁴¹.

⁴¹ Єгрешій О.І. Проблема побуту і соціально-психологічної адаптації сімей греко-католицьких священників – політичних переселенців на Далекий Схід 1950-х – першої половини 1960-х рр. *Науковий і культурно-просвітницький часопис Галичина*. 2013. Ч.22–23. С.324–333.

Сім'я священника Антіна Сірецького.
Пос. Джонка. Хабаровський край. 21 грудня 1958 р.

У лютому 1954 р. спецпоселенці отримали спеціальну посвідку замість справки. Посвідка відтепер засвідчувала особу. Це, цитуючи Любомира Сірецького, був «вже твердий «алий» папір, удвоє зігнений у формі книжечки». Деякі депортанти навіть іронізували, перефразовуючи відомі слова радянського поета В. Маяковського: «Читайте, завидуйте, я громадянин нанайського району». Водночас, за цією посвідкою спецпоселенцю дозволялося проживати тільки в районі розселення, який відповідав органі, що видав дану посвідку.

У березні 1954 р. у чеха Юліана Нови за три тисячі радянських рублів родині Антона Сірецького вдалося придбати недобудовану скромну хату. Повна ціна будівлі становила 3200 рублів, що за тих умов видавалося порівняно недорого. У одному зі своїх листів наступним чином характеризують будівлю: «Хата має 7 м. довга 5 м. широка, ясна, висока, кімната й кухня, біля хати стайня на корову й 20 арів викорчованого городу».

ПРОКУРАТУРА УССР ПРОКУРАТУРА СЮЗА ССР ПРОКУРАТУРА УРСР

ЗАМ. ПРОКУРОРА **ЗАСТ. ПРОКУРОРА**
СТАНІСЛАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ **СТАНІСЛАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ**
г. Станіслав, Чапаєва, 25 м. Станіслав, Чапаєва, 25

При ответе сослаться на наш № и дату

№ 1-156 59 23 марта 1951г.

Гр. СИРЕЦКОЙ Софии Владимировне, Хабаровский край,
Нанайский район, пос. Джонка.

Адресованная Вами Генеральному прокурору СССР жалоба
рассмотрена прокуратурой Станиславской области и остав-
лена без удовлетворения.

Ваш сын Ярослав осужден правильно. Оснований к сни-
жению ему наказания не имеется.

И. Бабий
И. БАБИЙ

СОВЕТНИК ЮСТИЦИИ

Лист заступника прокурора Станіславської області від 23 березня 1961 р.
про відмову задовільнити апеляцію Софії Сірецької про перегляд
кримінальної справи, заведеної на її сина Ярослава Сірецького

Купча.

Я гр.ч. Новий Юліан Михайлович
1894 г. р. родився с. Вилге Тотмивского
района Миттлагроной обл. имеющий
паспорт серия III-IZ № 521016 от 21/III 1949 г.
Выдан Бараневским РОМВД миттлагренов-
ской области. в одной стороне
с другой стороны 20-ч с. Юлиана
Нанайского р-на. Хабаровского края
Сирецкая Мария Антоновна
имеющая временное удостоверение
серия IZ № 856 от 20/IV 42
в присутствии свидетелей
секретаря Юлианского с/с
Садниной Веры Степановны и
Генерал Михаил Иванович.
Настоящим купчу составили
в том что Новий Ю. М.
продал свой дом который
построен в 1954 году ноября 1-го

Купча про купівлю хати родиною Сірецьких у чеха Юліана Нови. 10 березня 1954 р.

Президія Верховної Ради СРСР рішенням від 7 січня 1960 р. звільнила родину Сірецьких із спецпоселення Джонка Нанайського району Хабаровського краю. Але повернення в Україну родині довелося чекати ще три з половиною роки. Сім'ю о. Антона Сірецького було звільнено із спецпоселення лише 1963 р. 18 липня 1963 р. Сірецькі виїхали з Хабаровська, а 25 липня 1963 р. вони прибули до Києва.

Невдовзі о. А. Сірецькому вдалося придбати старий будинок у с. Дора неподалік Яремчі, де по-сусідству жила близька родичка дружини, Софії Сірецької, Антоніна Титівна Білінкевич. Однак, прописатися у будинку о. Антіну вдалося лише через кілька місяців: йому, як греко-католицькому священику, не давали права проживати в Україні. Придбаний будинок у Дорі служив о. Антіну, а згодом і його синові о. Ярославові духовним храмом. У неділю і свята там відправлялися богослужіння, куди сходилися підпільні українські греко-католики (як іноді скорочено писала родина Сірецьких при кореспонденції – *пугри*) з навколишніх населених пунктів⁴².

Помер о. Антін Сірецький 25 серпня 1965 р. на вісімдесят п'ятому році життя, а його дружина Софія двома роками потому – 30 жовтня 1967 р. Подружжя поховане у с. Дора.

о. А. Сірецький з дружиною Софією після повернення до України із заслання.
с. Дора. 1964 р.

Село Дора. 1960-і рр.

⁴² Приватний архів Олега Єгрешія.

У подружжя було четверо дітей: Любомир, Ярослав, Ірина ?, Марія. Ірина померла, маючи декілька тижнів.

Сірецький Любомир Антонович народився 24 січня 1907 р. у с. Ляцьке Шляхоцьке.

Любомир Сірецький

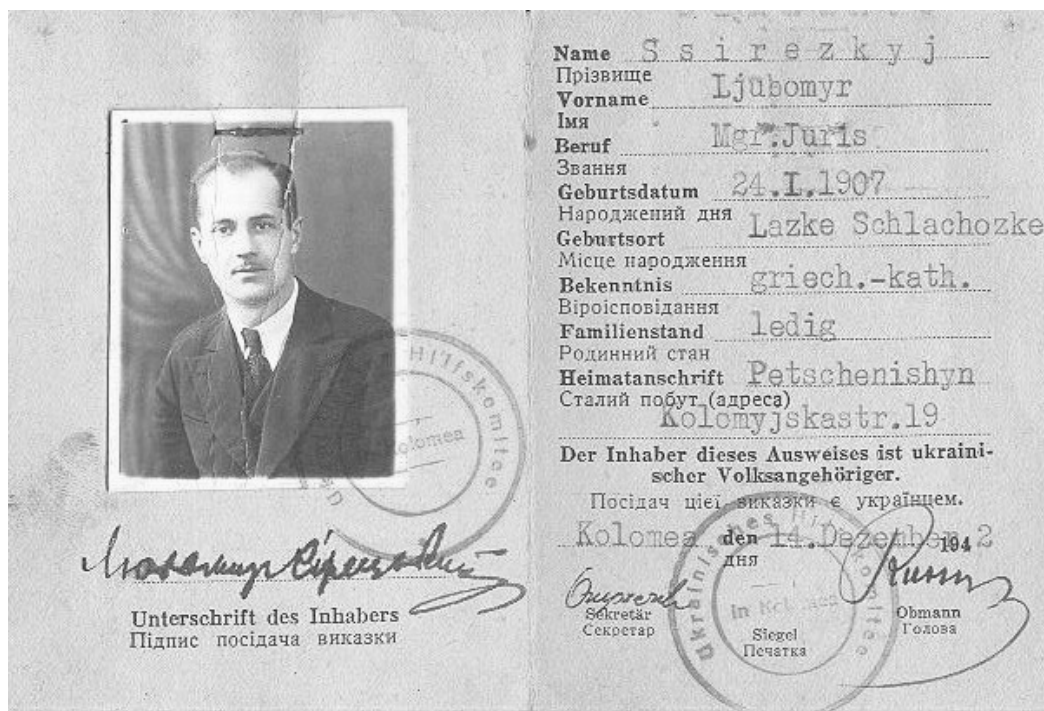

Любомир Сірецький за фортепіано
під час навчання в Краківському університеті

Закінчив юридичний факультет Краківського університету, здобувши ступінь магістра юриспруденції. Під час навчання познайомився з відомим українським письменником Богданом Лепким, що жив у Кракові, а також із іншими представниками української інтелігенції міста.

Був високоосвіченою і моральною людиною, вільно володів російською, польською і німецькою мовами. Мав відмінні знання української і світової літератури. Ґрунтовно знаючи юриспруденцію, всіляко намагався допомогти братові Ярославові (писав звернення у різні інстанції до радянських високих посадовців – Климента Ворошилова, Михайла Булганіна з проханням про помилування, скорочення строку перебування на спецпоселенні, перегляді кримінальних справ тощо).

Разом із батьками і молодшою сестрою Марією з 1950 по 1963 рр. перебував на спецпоселенні Джонка Нанайського району, Хабаровського краю. Спершу працював вантажником на заготівлі лісу, згодом – на електричному циркулярному станку, на якому виготовляв штукатурну дранку, штахети й різноманітні бруси для столярної роботи. Як іронічно відзначав сам Любомир Сірецький, «і то мушу бути вдячний, бо я «буржуазний юрист» мусив мати не електричний станок, а електричне крісло».

Аусвайс (виказка) Любомира Сірецького,
видана йому під час нацистської окупації Галичини. 1942 р.

Любомир Сірецький разом з батьками та сестрою Марією
в поселенні Джонка, Хабаровської край. Поч. 1960-х рр.

У жовтні 1953 р. Любомирові Сірецькому у Джонці було запропоновано увійти до спеціальної інвентаризаційно-люстраційної комісії, що вивчала різноманітну юридичну документацію, зокрема особисті справи спецпоселенців. Очевидно Л. Сірецький добре справлявся, бо невдовзі йому вже запропонували стати «учотчиком» на Гілі (нове спецпоселення, що розташовувалося неподалік Джонки).

1959 р. у Л. Сірецького була можливість працевлаштуватися на канцелярську роботу «учотчика» при складі, але цей варіант обірвався, бо, цитуючи лист депортанта, «старший брат» підняли страшний шум, що мовляв партійні сидять без роботи, а «попам» дістається така робота (з окладом 500 руб. в місяць). Тож синові священика Любомирові Сірецькому довелося згодом виконувати роботу сторожа.

Любомир Сірецький на засланні в пос. Джонка.
Хабаровський край. Кінець 1950-х рр.

Фамилия Сирецкий
Имя Любомир
Отчество Автомович
Год рождения 1907
Место рождения Сотмиславская гда.
Твердинский р-н,
с. Липовое

Является спецпоселенцем.

Разрешено проживание только в районе расселения, соответствующем наименованию органа, выданного удостоверение

Дата выдачи 20-февраль 1954 года.

Место для прописки
Одесский Чс
II III 54
Трудовой

Нач. М. Павлов (РОУМВД)
Хабаровский край
Район Джонка
Командант спецкомендатуры
(Павлов)

Подпись М. Павлов
удостоверения

2199

Тимчасова посвідка, видана Любомирові Сірецькому, яка надавала йому право на проживання тільки в районі спецпоселення. 1954 р.

Про ментальну вдачу Любомира Сірецького красномовно свідчать окремі уривки його листів до родичів і знайомих в Україну. У одному з них читаємо:

«Це велике щастя й певно велика Божа ласка жити у таких бурливих, переломових часах, як ми живемо, коли рішається судьба людства може на довгий час. Ще більша Божа ласка й більше щастя для всіх разом і для кожного зокрема, могли і ХОТІТИ власними вчинками, молитвами й терпіннями причинитися до такого користого вирішення загальної і особистої судьби. А найбільша Божа ласка й найбільше щастя для всіх разом і для кожного зокрема не спротивитися своєму покликанню (до вчинків чи до молитви, чи до терпіння), не стати серед дороги, не навкучити собі своєї дороги, добре завершити розпочатий подвиг і добре скінчити дорогу...»⁴³.

Із Хабаровського краю повернувся з серйозною хворобою голови (поступово прогресувала пухлина мозку), яка призвела до передчасної смерті Любомира Сірецького 20 лютого 1969 р. Похований у с. Дора.

Сірецький Ярослав Антонович народився 10 листопада 1909 р. в с. Ляцьке Шляхоцьке.

Ярослав Сірецький

Упродовж 1922–1926 рр. навчався у Станиславівській гімназії, згодом – у Краківському університеті на філософському факультеті, але через високу оплату залишив навчання у ВУЗі.

⁴³ Приватний архів Олега Єгрешія.

л. 48/15

Річне свідоцтво.

Сірецький Ярослав Роман

уроджений дня 10 листопада 1909 в Мирківці Миколаївська повіт Станиславівська губернія, релігії гр. Католик, ученик першої класи, одержує за шкільний рік 1921/22 це свідоцтво:

Поведення: приватний

Поступ в окремих предметах науки:		Загальний вислід
Релігія:	<u>достойний</u>	Учень здобув до високої класи.
Українська мова:	<u>добрий</u>	
Польська мова:	<u>достойний</u>	
Латинська мова:	<u>добрий</u>	
Грецька мова:		
Німецька мова:		
Історія:		
Географія:	<u>достойний</u>	
Математика:	<u>добрий</u>	
Природничі науки:	<u>достойний</u>	
Фізика:		Учень здобув до високої класи.
Хімія:		
Проведення філософії:		
Рисунки:	<u>достойний</u>	
Каліграфія:	<u>достойний</u>	
Гімнастика:	<u>добрий</u>	Учень здобув до високої класи.
Ручна праця:		
Спів:		

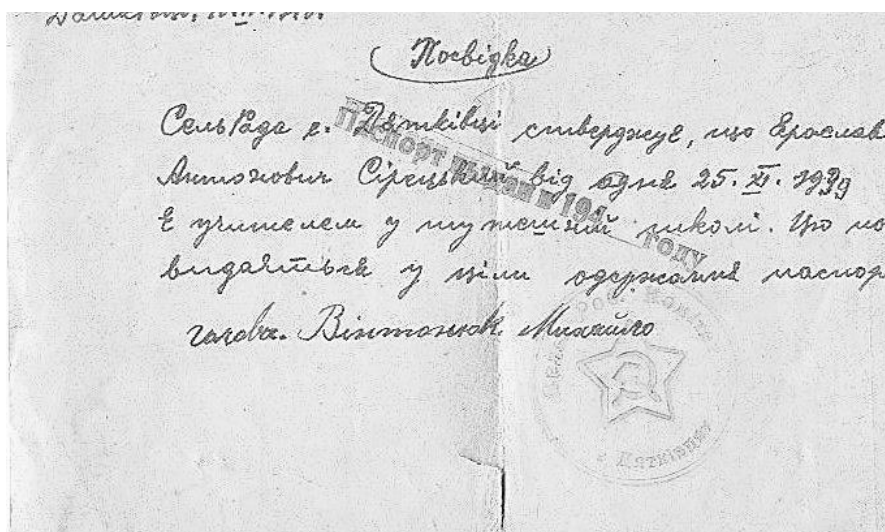
Число опущених шкільних годин: 0; з того неоправданих: 0

Учень Я. С. був уважний від шкільної оплати.

Станиславів, 20 березня 1922

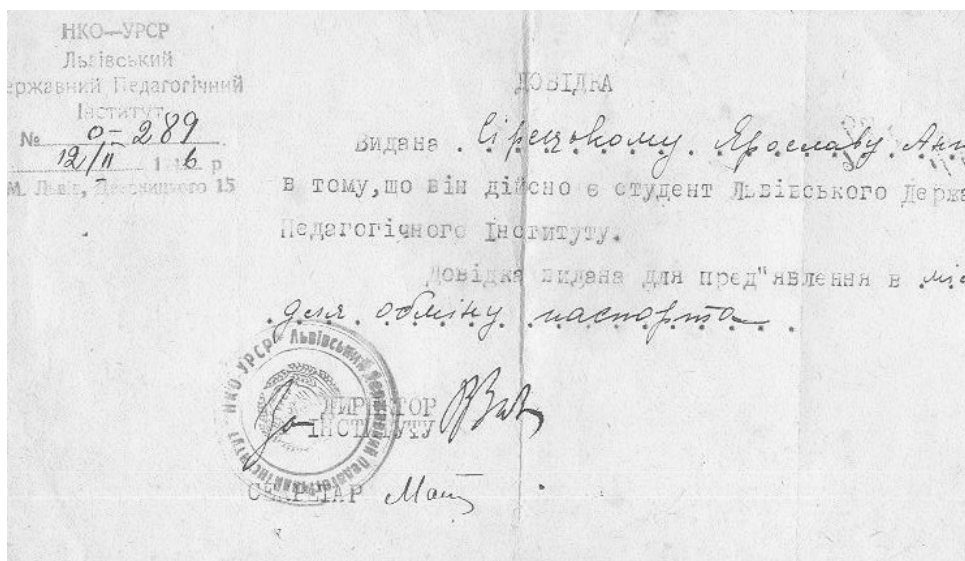
Річне свідоцтво Ярослава Сірецького – студента Державної гімназії з українською мовою викладання в Станиславові

1938 р. вступив до Львівської духовної семінарії, однак через початок Другої світової війни змушений призупинити навчання і в цьому навчальному закладі. Протягом 1941–1945 рр. Я. Сірецький продовжував здобувати духовну освіту у Станиславівській духовній семінарії. Упродовж 1939–1941 рр. працював учителем школи у с. Дятківці Коломийського району.

Посвідка видана сільською радою с. Дятківці Коломийського району про працевлаштування Я. Сірецького в місцевій школі. 10 квітня 1940 р.

Вищу освіту здобув, навчаючись у Львівському державному педагогічному інституті на філологічному факультеті (спеціальність українська мова і література).

Довідка, видана Я. Сірецькому 12 лютого 1946 р.,
як студенту Львівського державного педагогічного інституту.

Десять місяців працював учителем, згодом – завідувачем початкової школи в с. Молодятині на Коломийщині. У межичасі відвідав єпископа Івана Лятишевського, що на той час перебував у вигнанні – в Середній Азії, в с. Мерке. Там Ярослав Сірецький був таємно висвячений на священика. Після повернення додому деякий час працював бухгалтером у лісництві с. Росільна Богородчанського повіту. Нелегально відправляв богослужіння і здійснював інші релігійні обряди. Заарештований радянськими спецслужбами у березні 1957 р. у Коломії.

Ярослав Сірецький. с. Ковалівка. 4 липня 1950 р.

Зберігся лист, у якому Ярослав Сірецький описує родині про свій арешт та перебування у в'язниці: «Мене арештували в четвер, 15 березня в 6 год. вечером в Коломиї на стації, коли я одною ногою станув на Коломийський ґрунт, а другою був ще на сходах поїзду. Батярчук з вигляду (по цивільному) зажадав від мене документів.

Ярослав Сірецький (у верхньому ряді праворуч)
із греко-католицькими священиками на засланні в Мордовії. 1950-ті рр.
*Джерело: Музей історії УГКЦ парафії с. Фитьків
Надвірнянського деканату Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ*

Коли я запитав його, хто він такий, що я маю йому показувати документи, він якби приготований на те, заявив, що, коли я опираюся, то підемо в «дежурную комнату» і там все виясниться... Ранку не довелося дочекати, бо зараз таки приїхав спеціально по мене «чорним вороном» слідчий капітан ГБ (обласного) зі Станіслава та разом з «типом» завезли мене на вул. Білінського у Станіславів. Там «допрос» тривав без перерви 36 год. Один раз дали їсти і одну склянку води (але і з того половину з'їв товариш Делиш, бо – «тоже еще не кушал»...), чутили (*вірогідно допомагали приходити до тями – О.Є.*) водою і етером. Не можу того Всего описати, ні навіть зібрати систематично в голові. Треба на те окремої книжки, спокійнішого часу та хоч трохи більшої рівноваги Духа ...»⁴⁴.

⁴⁴ Єгрешій О.І. Ярослав Сірецький: історія арешту «малої людини». Наукові записки з української історії: Збірник наукових статей. Вип. 29. Переяслав-Хмельницький, 2012. С. 294–301.

Ярослав Сірецький під час відбування ув'язнення у Мордовській АСР. Кінець 1950-х рр.

Підпільний греко-католицький священик Ярослав Сірецький. 1950-і рр.

У постанові про арешт, зокрема йшлося: «...будучи антисоветски настроен ...отказался от принятия православной веры ...и проводил нелегальные богослужения по греко-католическому обряду в ряде сел Станиславской и Дрогобычской областей. С 1950 года по день ареста не занимался общественно-полезным трудом, являлся бродячим элементом, как греко-католик наносил вред гражданам, вокруг которых он вращался».

Був засуджений на десять років позбавлення волі у виправно-трудових таборах і три роки заслання, після відбуття каторги, з конфіскацією всього майна. Покарання відбував у Мордовських таборах разом із митрополитом Йосифом Сліпим. Звільнений достроково 2 березня 1964 р., відбувши лише сім років позбавлення волі.

Повернувся додому інвалідом із паралізованою лівою рукою і хворими легенями, що вважав дарунком Господа, бо на засланні бачив паралізованих на обидві ноги і іншими тяжкими недугами. Після повернення продовжував виконувати обов'язки священика у «катакомбах». Помер о. Ярослав Сірецький 18 лютого 1990 р. і був похований на цвинтарі в с. Дора поблизу родичів.

Сірецька Марія Антонівна народилася 5 квітня 1918 р. у с. Ляцьке Шляхоцьке. У дитинстві перенесла операцію і мала деяку ваду мови. У загальній школі не навчалася і всі предмети шкільної програми вивчала самотійно.

Name **S i r e t s k a**
 Прізвище
 Vorname **Maria**
 Ім'я
 Beruf **Studentin**
 Звання
 Geburtsdatum **5. IV. 1918 - 30.03.2003**
 Народжений дня
 Geburtsort **Lazke Schlachozke**
 Місце народження
 Bekenntnis **griech.-kath.**
 Віросповідання
 Familienstand **ledig**
 Родинний стан
 Heimatschrift **Molodjatyn**
 Сталий побут (адреса)
Petschenishyn Krs. Kolomea
 Der Inhaber dieses Ausweises ist ukrainischer Volksangehöriger.
 Посідач цієї виказки є українцем.
Kolomea den 12. März 1943
 дня
 in Kolomea
 Stempel
 Печівка
 Obmann
 Голова
 Unterschrift des Inhabers
 Підпис посідача виказки

Виказка (аусвайс) Марії Сірецької під час нацистської окупації. 1943 р.

Виховуючись у священичій родині, була глибоко віруючою людиною. Збереглися, зокрема, зошити Марії Сірецької, де вміщені молитви до Матері Божої та Ісуса Христа, які вона зберігала у часи підпілля. Була інтелектуальною людиною, опанувала німецьку, чеську та польську мови. Сама писала вірші – переважно на релігійну та національно-патріотичну тематику.

Дайте Ви мені красок цвітучих...
 Дайте Ви мені красок цвітучих,
 блакитно-голубих,
 аче рожі між тернів колючих,
 іби сонце літом-золотих!...
 Намалюю вам, друзі, картину:
 ідний край з зелених полонин
 надивився, як легінь з долини,
 те лагла ітомлена тень вершин...
 Як потік, як дикий рінь пінився,
 ріли, нате гриву несучи,
 з добрий час там зягол похвилься,
 ладкою дитину вєдути...
 Над потоком на горі високо,
 буряни чисті, сирі, дохли жєст...
 Хоч не дзвонить срібний дзвін в долині,
 серед сонця зліхніх заграв,
 це стоять зневажаєні святині,
 хоч ворожий убійт їх топтав...
 Це стоять, хоч Жертва не вчмїється
 зі святих-зганьблєних вівтарів...
 Охмурні... А може це їм синїється
 недалекий сув Царя-царів...
 Скоро-скоро грім вже зарокотє,
 і зарігнуться гори від основ,
 і сповнитесь слово те пророкє,
 що невинне відіметється кров!...

Вірш Марії Сірецької «Дайте Ви мені красок цвітучих», написаний у підпіллі

Деякі вірші М. Сірецької вміщені в книжці «Добровільно» о. Степана Венгриновича, виданій у 1990 р. у Мельбурні. (Частину віршів Марії Сірецької поміщено у додатках пропонованої книги).

В останні роки життя, залишившись одна, важко хворіла: відмовляли ноги і руки. Велику допомогу М. Сірецькій, в час недуги, надавав парох Дори – о. Іван Лейбюк, вчителька-пенсіонерка Романа Пірус, соціальний працівник Марія Озорович, а також двоюрідний брат – Володимир Сірецький із дружиною Оксаною.

Марія Сірецька. с. Дора. 1964 р.

Марія Сірецька. 1970-і рр

Померла Марія Сірецька 30 березня 2003 р. на вісімдесят п'ятому році життя і похоронена в с. Дора. Прикро, що така високодуховна та високоосвічена родина, яка пройшла через горнило духовних і фізичних страждань, не залишила по собі нащадків.

Надмогильний пам'ятник о. А. Сірецькому, С. Сірецькій і Л. Сірецькому в с. Дора

Епітафія на надмогильному пам'ятнику

ЛІЦОВСЬКА (СІРЕЦЬКА) МАРІЯ МАРКЕЛІВНА

Ліцовська (Сірецька) Марія Маркелівна народилася 12 серпня 1890 р. у с. Палагичі.

Марія Сірецька (Ліцовська). Поч. XX ст.

У двадцятитрьохлітньому віці вийшла заміж за священника Івана Ліцовського, що народився у 1887 р. Після закінчення Львівської духовної семінарії, у 1913 р. І. Ліцовського висвячено на священника.

о. Іван Ліцовський – абсолювент (випускник)
Львівської духовної семінарії. 1913 р.

*Іван і Марія з Сіредок
Ліцовські*

Спеціальною грамотою від 19 березня 1914 р. його було переведено з Львівської архієпархії до Станиславівської єпархії. Це вдалося реалізувати завдяки сприянням його тестя – Маркела Сірецького. Першим місцем душпастирства стало село Жабокруки (нині – Тлумацького району) де з 22 березня 1914 р. по 15 березня 1916 р. Іван Ліцовський був адміністратором парафії. З березня 1916 р. по жовтень 1917 р. – адміністратор парафії в с. Братишів (нині – Тлумацького району), а з 26 жовтня 1917 р. по 31 грудня 1918 р. – адміністратор парафії в Ляцькому Шляхоцькому.

Церква Вознесіння Христового в с. Грабовець.
(Матірня парафіяльна Церква) 1856 р.

Церква Воскресіння Христового в с. Грабовець.
(Дочірня «шляхетська» Церква) 1887 р.

о. Іван Ліцовський і Марія Сірецька. 1913 р.

З березня 1919 р. по березень 1923 р. Іван Ліцовський був адміністратором парафії села Побережжя (нині – Тисменицького району), адміністратором парафії в Саджаві (нині – Богородчанського району) – впродовж березня–квітня 1923 р.

Найтривалішим у часі було перебування на парохії в с. Грабовець (нині – Богородчанського району), де о. Іван Ліцовський пробув з травня 1923 р. (спочатку як адміністратор) до грудня 1937 р. (з 25 березня 1924 р. по 2 грудня 1937 р. як парох села). У с. Грабовець о. І. Ліцовський розгорнув активну громадську та просвітницьку роботу: опікувався місцевою захоронкою і школою, сприяв відкриттю релігійного товариства «Скала», спричинився до проведення релігійних та харитативних заходів. Перебуваючи в с. Грабовець, о. І. Ліцовський виконував також обов'язки сотрудника (1923 р.), а згодом – тимчасового адміністратора (з березня по грудень 1927 р.) у сусідньому селі Горохолино.

З лютого 1932 р. по лютий 1937 р. був тимчасовим адміністратором парафії в с. Цуцилові, що сусідить із с. Грабовець. 26 лютого 1938 р. о. Івана Ліцовського переведено у с. Микитинці (нині Косівського району)⁴⁵. Невдовзі священнослужитель помер. Місце і точна дата смерті о. І. Ліцовського невідомі. Його дружина – Марія Ліцовська (Сірецька) у 1949 р. разом із сім'ями дочок переїхала до США. Померла М. Ліцовська 16 червня 1987 р.

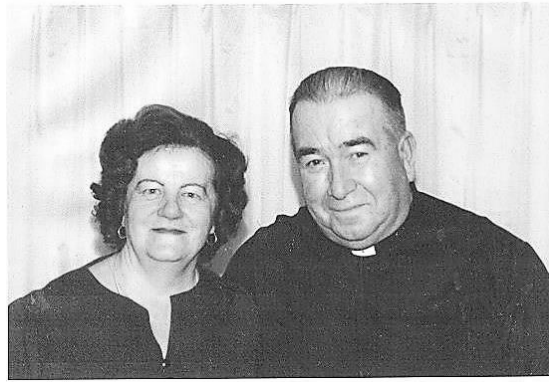
У подружжя Івана і Марії Ліцовських було четверо дітей Анна, Софія, Ярослав та Богдан.

Отець-крилошанин Михайло Пиріг із дружиною Анною Пиріг (Ліцовською)

Пиріг (Ліцовська) Анна Іванівна. Народилася 16 вересня 1914 р. у с. Жабокруки, де священником на ту пору був її батько. Закінчила Станиславівську учительську гімназію. Була одружена з о. Михайлом Пирогом, який народився 5 лютого 1907 р. у м. Рогатин. Протягом 1927–1930-х рр. М. Пиріг навчався в Греко-католицькій Богословській семінарії м. Львова. 3 квітня 1939 р. єпископом Іваном Бучком у Львові рукоположений на священника. Впродовж 1942–1944 рр. о. М. Пиріг – сотрудник у с. Конюшки, що на Рогатинщині.

⁴⁵ ДАІФО. Фонд 504, опис 1, справа 330 в, аркуш 101.

Подружжя Михайло і Анна Пирого

У 1946 р. подружжя Пирогів емігрувало до Німеччини, де пробули до 1950 р. Упродовж 1950–1989 рр. проживали у США. о. Михайло Пиріг з 1950 по 1956 р. – парох Церкви с. Петра і Павла у м. Кліфтон Гайтс штату Пеннсильванія, помічник пароха Церкви св. Йосафата (1956–1959), парох церкви Покрови Пресвятої Діви Марії штату Філадельфія (з грудня 1959 р.). Впродовж восьми років отець Михайло Пиріг був вчителем Філадельфійської філії Українського католицького університету у Римі, секретарем архієпархіальної Адміністративної ради і секретарем Архієпархіального Апостоляту. Третього квітня 1982 р. Блаженніший кардинал Йосиф Сліпий надав о. М. Пирогові титул крилошанина⁴⁶. Помер о. Михайло Пиріг 4 вересня 1989 р. А його дружина – Анна Пиріг (Ліцовська) відійшла у вічність 8 квітня 1991 р.

⁴⁶ Блажейовський Д. Берестейська реунія та українська історична доля і недоля. Т.2:Київська Вселенська Церква в діаспорі (1751–1998); пер. з анг. – Львів: Каменярь, 1999. С.128.

Діти подружжя: Любомир-Богдан, Надія-Марія.

Пиріг Любомир Михайлович. Народився 9 липня 1937 р. Освіта – бакалавр і магістр в галузі машинобудування. Дружина – Пиріг (Рудавська) Галина народилася 26 грудня 1937 р. Освіта – медсестринська. У подружжя п'ятеро дітей: Лев-Богдан, Лідія-Анна, Галина-Софія, Марко-Михайло, Андрій-Іван.

Любомир Пиріг з дружиною Галиною перед шлюбом їх онука Андрія Кеннеді. 2010 р.

Любомир і Галина Пиріги з дітьми: Галиною, Левком, Марком, Андрієм і Лідією в день 50-річчя їхнього шлюбу. 2010 р.

Пиріг Лев-Богдан Любомирович. Народився 2 листопада 1960 р. Студіював ділове адміністрування.

Кеннеді (Пиріг) Лідія-Анна Любомирівна. Народилася 30 вересня 1961 р. Бакалавр наук в області психології. Замужем за Томасом Аквайнасом Кеннеді (народився 2 травня 1961 р.). Освіта: бакалавр мистецтв в англійській мові, доктор юридичних наук.

Весілля онука Любомира і Галини Пирогів Андрія Кеннеді. 2010 р.

Крокко (Пиріг) Галина-Софія Любомирівна. Народилася 26 червня 1963 р. Освіта: бакалавр і магістр ділового адміністрування. Чоловік – Крокко Роберт Ніколас, народився 7 вересня 1962 р. Освіта: бакалавр і магістр ділового адміністрування.

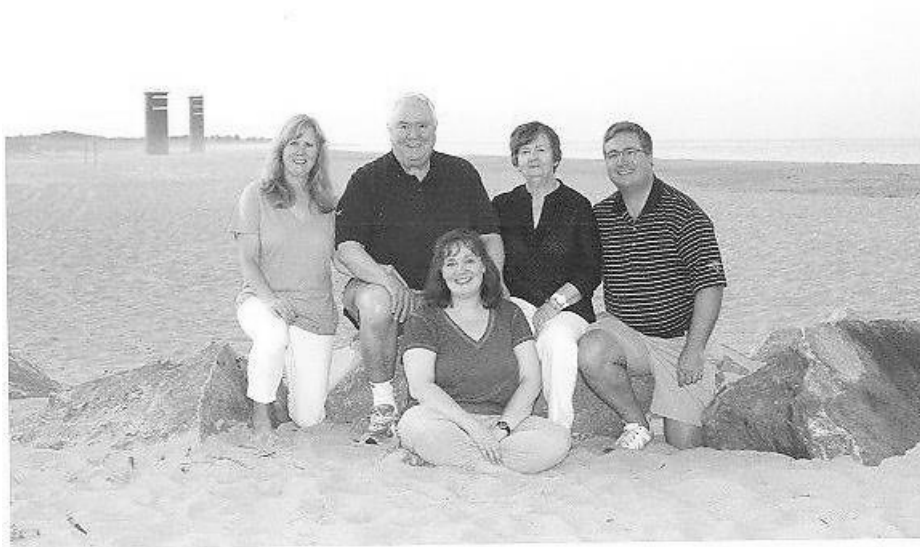
Пиріг Марко-Михайло Любомирович. Народився 10 березня 1966 р. Освіта: бакалавр ділового адміністрування. Одружений із Тересою Бурнс, яка народилася 6 липня 1966 р.

Пиріг Андрій-Іван Любомирович. Народився 17 липня 1967 р. Освіта – бакалавр аптечних наук. Дружина – Синтія Овкс, народилася 6 вересня 1964 р. Освіта: бакалавр мистецтв, англійської мови і журналістики; лікар ветеринарної медицини.

Любомир і Галина Пирого з онуками. Різдво 2006 р.

Калагер (Пиріг) Надія Михайлівна. Народилася 10 травня 1940 р. Освіта: молодший спеціаліст в галузі науки. Чоловік – Річард Джеймс Калагер, народився 24 квітня 1941 р. Освіта: магістр наук в області електротехніки, доктор філософії в галузі електротехніки. Діти: Давид-Річард, Марія-Меліса, Сузень-Марія.

Річард Калагер і Надія Калагер (Пиріг) з дітьми
Давидом-Річардом, Марією-Мелісою, і Сузень-Марією.

Калагер Давид-Річард. Народився 24 липня 1965 р. Освіта: магістр наук в галузі інформатики.

Сімон (Калагер) Марія-Меліса. Народилася 22 листопада 1970 р.
Освіта – бакалавр наук в галузі економіки, магістр наук в області людських ресурсів.

Річард Калагер і Надія Калагер (Піріг) з дітьми і онуками.

Гонсалес (Калагер) Сузень-Марія. Народилася 12 травня 1966 р.
Освіта: магістр наук з епідеміології. Замужем за Едвардом Гонсалесом. Освіта: бакалавр наук мистецтв.

Онуки Річарда і Надії Калагер (Піріг): Данило, Джеймс (сини Сузень),
Крістофер (син Катрусі), Матвій (син Катрусі), Джєніфер (донька Сузень), Тома (син Катрусі)

Бариляк (Ліцовська) Софія Іванівна. Народилася 25 листопада 1917 р. в с. Ляцьке Шляхоцьке, де тоді душпастирював батько – отець Іван Ліцовський. Відійшла у вічність 11 червня 2012 р. на дев'яносто п'ятому році життя.

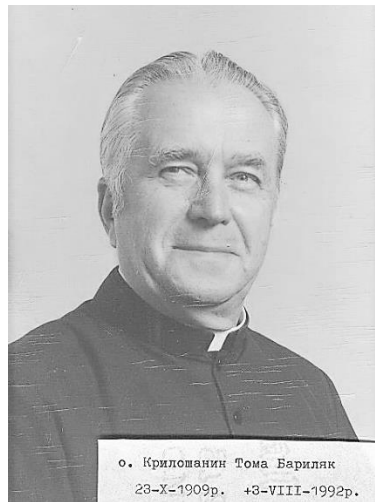
Марія Ліцовська (Сірецька) з доньками – Софією і Анною

Софія Бариляк (Ліцовська)

Була замужем за священником Томою Бариляком (народився 23 жовтня 1909 р. в с. Бориничі Жидачівського повіту на Львівщині). Протягом 1930–1935 рр. навчався у Греко-католицькій богословській академії у Львові. Був висвячений єпископом Микитою Будкою у катедральному соборі Св. Юра, 3 січня 1937 р. Протягом 1938–1940 рр. – сотруди́ник у с. Липиця Горішня, а впродовж 1940–1944 р. – сотруди́ник с. Чесники на Рогатинщині. У 1945 р. сім'я Бариляків емігрувала до Німеччини. З 1950 р. проживали у США. З 1950 по 1968 р. Тома Бариляк – парох Церкви Непорочного зачаття м. Аллентаун штату Пеннсильванія. 5 лютого 1968 р. призначений парохом Церкви св. Миколая штату Філадельфія. 15 грудня 1976 р. єпископ Василь

Лостен надав о. Томі Барияку сан протопресвітера. З квітня 1881 р. його було призначено архієпархіальним консультором і членом Архієпархіального об'єднання⁴⁷. Помер о. Тома Барияк 3 серпня 1992 р.

о. Тома Барияк 1990 р.

Діти: Наталія (народилася 21 жовтня 1936 р.) в селі Липиці Горішній на Рогатинщині, Богдан (народився 19 березня 1939 р.) в селі Липиці Горішній; Ігор (народився 12 вересня 1943 р.) в с. Чесники на Рогатинщині; Ірина (народилася 14 квітня 1948 р.) в Німеччині. Ірина Барияк померла 9 жовтня 1989 р.

Весілля Наталії Барияк

⁴⁷ Блажейовський Д. Берестейська реунія та українська історична доля і недоля. Т.2:Київська Вселенська Церква в діаспорі (1751–1998); пер. з англ. – Львів: Каменяр, 1999. С.109.

Марія Ліцовська (Сірецька) з родиною у США. 1950-і рр.

Родина Бариліаків на відзначенні 90-річчя Софії Бариліак (Ліцовської). 2007 р.

Ліцовський Ярослав Іванович. Разом з дружиною і двома дітьми проживав у с. Спас (нині – Коломийського району Івано-Франківської області).

Ярослав Ліцовський із сім'єю.

Ліцовський Богдан Іванович народився 1 січня 1920 р. в с. Палагичі Тлумацького повіту. Закінчив Коломийську гімназію, був членом ОУН, провідником «Юнацтва». Мав добрі вокальні дані, володів рідкісним голосом. Загинув (був страчений) нацистами 27 листопада 1942 р.⁴⁸. Із книги Михайла Томашука «Запалала вогнем» дізнаємося про тяжкі останні години в'язнів із Чорткова, одним із яких був Богдан:

Ліцовська Я. І.

Дружина Ярослава Ліцовського

Діти Ярослава Ліцовського

⁴⁸ Томашук М. Запалала вогнем. Здобудеш Українську державу або згинеш у боротьбі за неї. – Коломия, 2000. С. 80, 83.

«27 листопада 1942 р. вранці, в коридорах Чортківської в'язниці вигавкували пси, в тон яким гестапівці викрикували прізвища в'язнів. Виснажені, спухлі від голоду людські привиди ледь тримаючись на ногах прямували до вантажних автомобілів. Деякі чоловіки лежали в той час хворі на тиф у інфекційній лікарні. Їх також привезли і останніми випровадили з тюрми. Дальший перебіг страшної хроніки масового вбивства українських патріотів може намалювати лише уява. Вантажівки прогуркотіли польовою дорогою у бік села Ягільниці. Поблизу нього, десь за 300-400 метрів від дороги серед безмежних полів знаходився військовий вишкільний плац, збудований ще за Австрії.

Богдан Ліцовський (на колінах у батька) із братом Ярославом, сестрами Анною (стоїть праворуч), Софією (стоїть ліворуч), батьками і бабусяю Анною Сірецькою (Нуд). 1920-і рр.
Джерело: Тарнавський Л., Тарнавський В. Родовід Савчинських.
Львів: Апріорі, 2011. – С.151.

Неподалік нього і зупинилися автомобілі. Приречених на смерть могли поставити навколо великої ями, яку викопали вісім в'язнів Чортківської тюрми за день до розстрілу. Усе було скінчено за декілька хвилин. Ще живих добивали в ямі. Жителі навколишніх сіл, які мали коней, на місце розстрілу привезли по чотири підводи землі. За ніч, на третю добу після акції була засипана висока могила і встановлений на ній високий металевий хрест. Але простояв хрест один або два дні. Уночі гестапівці привезли інших в'язнів і під загрозою розстрілу заставили розрівняти могилу та ліквідувати хрест. А щоб ніхто не зміг підходити до місця розстрілу, виставили варту». Існує версія, що невдовзі могилу було насипано знову, але і вдруге її було зруйновано гестапівцями.

Богдан Ліцовський. Початок 1940-х рр.

*Джерело: Томащук М. Запалала вогнем. Здобудеш Українську державу
або згинеш у боротьбі за неї. – Коломия, 2000. С. 80.*

У 1992 р. у Ягільниці було висипано символічну могилу, яку освятили 29 листопада 1992 р. На хресті металева табличка з надписом: «На цьому полі у невідомому місці поховані 52 українських патріоти, розстріляні німецькими загарбниками 27 листопада 1942 р.». Далі йшов перелік прізвищ, а під переліком слова: «Хоч не в рідному селі, зате в ріднім краю ми за волю України всі тут спочиваєм».

СІРЕЦЬКИЙ ЛЕВ МАРКЕЛОВИЧ

Сірецький Лев Маркелович народився 8 березня 1893 р. у с.Палагичі Тлумацького повіту, де тоді душпастирював його батько.

Лев Сірецький. Поч. XX ст.

Протягом 1914–1915 рр. навчався у Станиславівській духовній семінарії, але священиком не став. Досконало знав кілька мов: латинську, грецьку, німецьку, польську, що дозволило без труднощів працевлаштуватися на роботу до школи в село Грабовець на посаду вчителя іноземної мови. У школі виконував також обов'язки катехита.

Лев Сірецький. 1914 р.

Саме в с. Грабовець, де парохом був його швагро – Іван Ліцовський, **Лев Сірецький познайомився із Меланією Голинською** (народилася в с. Грабовець 2 січня 1906 р.).

Зауважимо, що старовинний і шляхетний рід Голинських де Рилівичів своїм корінням сягає глибокої минувшини. Представники роду Голинських, що осіли в Галичині, належали до двох гілок: одна родинна гілка мала герб «Сас» і використовувала прізвисько-придомок (неофіційне особове йменування, яким певне середовище характеризує особу чи родину) Чайка, Гурбич, Редька, *Рилівич*.

Лев Сірецький – семінарист Станиславівської духовної семінарії. 1915 р.

Інша родинна гілка належала до гербу «Головня» і мала прізвисько-придомок Макаріч і Шошор. Родина Голинських походить, власне, з гілки Рилівичів. За даними архівних документів, ця родина оселилася у с. Грабовець Богородчанського повіту Станиславівського воєводства приблизно на зламі XVIII–XIX ст.

Герб родини Голинських де Рилівичів.
Джерело: приватна фотоколекція Лесі Галюк

Додамо, що герб «Сас» був доволі поширеним серед галицькоукраїнської шляхти. На гербі зображено срібну стрілу в польоті, покладену на синє поле щита з півмісяцем і двома золотими зірками на його ріжках. Над блакитним полем – срібний шолом, до якого майже дотикається вістря стріли. Над шоломом золота корона з павиним пір'ям, пробитим стрілою. Окраса гербу – блакитні лаври, обрамлені золотом. Півмісяць символізує надію, успіх, вірність. Зірки – устремління (прагнення) до мети, свободу і честюлюбство. Саме означення стріли символізує рішучість у бою, військову готовність, швидкість. Блакитний колір символізує вірність, постійність, патріотизм, побожність, довіру.

Родина Голинських серед жителів с. Грабовець поблизу місцевого осередку товариства «Просвіта». Сидить четвертий праворуч Михайло Голинський.

У центрі – парох с. Грабовець о. Іван Ліцовський. 1927 р.

Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

Зі спогадів старожилів відомо, що дідо Меланії Сірецької – Михайло Голинський був одним із найбагатших землевласників не лише села, а й округи: володів 500-ма моргами поля та великими лісовими масивами. Мав шляхетське походження, про що свідчить приставка «*де*» у прізвищі – *Голинський де Рилович*, був власником родового герба «Сас», який передавався з покоління у покоління по чоловічій лінії.

Сестри Голинські: Меланія Сірецька (Голинська), Марія Григорчук (Голинська), Володимира Чернявська (Голинська), Михайлина Петер (Голинська) з родиною. 1958 р.
Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

Вірогідно, у 1866 р. Михайло Голинський одружився на Анастасії Шваюк, яка правдоподібно також була шляхтянкою. 1867 р. у подружжя народився єдиний син Олександр – батько Меланії Сірецької. Своєю чергою, Олександр Голинський був одружений на єдиній доньці священика Якова Янишевського – пароха Тисмениці і Марії Янишевської (в дівоцтві – Лотоцька) Анні, яка походила з с. Лашківці.

Родина Голинських. Ліворуч: Ярослава (Славка) Голинська – найстарша донька Теодозія (Дозя) Голинського; Стефанія Голинська Лянґ – дружина Теодозія Голинського, Володимира Чернявська (Голинська) з донькою (на колінах) Оксаною Чернявською, Михайлина (Лінка) Петер (Голинська), Зиновій-Богдан Петер. Стоїть чоловік В. Чернявської Олександр. с. Грабовець. Злам 1930–1940-х рр. Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

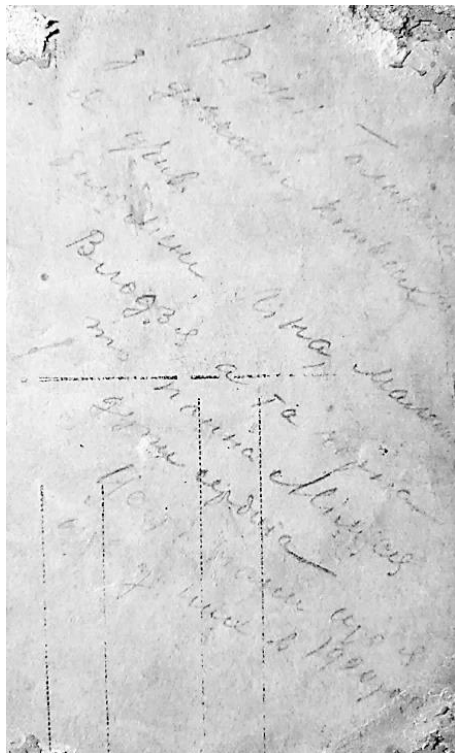
У подружжя Олександра і Анни Голинських було чотирнадцятеро дітей: Михайло, Ольга (Луцька (відійшла у вічність при пологах, маючи 22 роки)), Стефанія

(Зубик), Наталія (померла малолітньою), Марія-Леонтина (Григорчук), Євгенія (померла малолітньою), Анна (померла малолітньою), Євгенія молодша (померла малолітньою), Ян (помер малолітнім), Меланія (Сірецька), Богдан (помер малолітнім), Михайлина-Галина (Петер), Теодозій-Іван, Володимира-Іванна (Чернявська).

Михайлина Голинська вийшла заміж за Костянтина Петера, у майбутньому відомого військового діяча.

Костянтин Петер із майбутньою дружиною Михайлиною, її сестрами Володимирою і Меланією та їхньою матір'ю Анною Голинською (Янишевською). 1920 р.

Зворотний бік фото, де рукою К. Петера відзначено: «Пані Голинська з дочками, котрих я учив. ... Це ті пани, що я був у них в 1920 році»

Костянтин Петер народився 1893 р. у селі Пилипи Борівські (нині – Тульчинського району Вінницької області). Після закінчення сільської школи, два роки навчався у Вінницькій духовній православній семінарії, а згодом у Київській учительській семінарії, після закінчення якої вчителював у селі Дзигівка на Житомирщині. Під час Першої світової війни К. Петер в чині поручника служив у царській армії, однак після проголошення Третім Універсалом Української Народної Республіки, 1917 р., перейшов на службу до українських збройних сил.

Певний час К. Петер працював при штабі Симона Петлюри, а згодом у чині сотника воював у діючій армії УНР. 1919 р., у одному з боїв під селищем Вапняркою, що на Вінничині, К. Петера було важко поранено. Перебуваючи у шпиталі, Костянтин Петер познайомився з поручником Січових стрільців Миколою Луцьким, що наро-

дився в селі Ляцьке Шляхоцьке (нині – с. Липівка Тисменицького району Івано-Франківської області). Це знайомство безпосередньо позначилося на долі самого К. Петера, бо 1926 р. він одружився із рідною сестрою дружини М. Луцького Ольги – Михайлиною Голинською і оселився на хуторі Копачівка, що поблизу с. Грабовець.

Меланія Сірецька (Голинська) – учасниця драматичного гуртка в с.Грабовець

Родина біля могил Олександра і Анни Голинських. с. Грабовець. Середина 1950-х рр.
Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

У 1927 р. у подружжя народилася дочка Ліда, а 1930 р. – син Зиновій-Богдан, названий на честь Богдана Хмельницького. Після одруження Костянтин Петер влаштувався вчителем місцевої школи, розгорнув серед населення культурно-просвітницьку роботу. Зокрема, організував в селі читальню «Просвіти», драмгурток, хор. Біля власної хати на хуторі Копачівка посадив великий сад.

Меланія Сірецька (Голінська) із сестрою Володимирою

Свята місія в с. Грабовець. Міжвоєнні роки.
Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

Костянтин Петер невдовзі став членом Української Військової Організації, про що одразу стало відомо польській владі. Польські чиновники йому погрожували примусовим виселенням до радянської України, а невдовзі звільнили з роботи в

школі. Із початком німецько-радянської війни, 1941 р., і нацистською окупацією краю К. Петер тісно співпрацював із осередками ОУН. Так, він сприяв українським націоналістам у постачанні боєприпасів, зброї, аmunіції, ліків тощо. Очевидно, саме за співпрацю з українським націоналістичним підпіллям, у 1942 р. (за іншими даними у 1943 р.) К. Петер був заарештований місцевим відділенням гестапо, перебував деякий час у станіславській, а згодом – львівській в'язниці⁴⁹.

Невдовзі Костянтин Петер приєднався до повстанських загонів, що у жовтні 1942 р. згуртувалися під назвою Українська повстанська армія (УПА). Костянтин Петер влився до Станіславського тактичного відтинку (ТВ) «Чорний ліс», яким командував відомий повстанець Василь Андрусак – «Різун». Згодом К. Петера, що взяв собі псевдо «Сокіл», було призначено командиром військової розвідки Коломийської, Станіславської округ, а пізніше і всієї військової округи «Говерля».

Паспорт Меланії Сирецької (Голинської). 1954 р.

УПА користувалася широкою підтримкою місцевого населення, проти якого апарат Надзвичайного комітету внутрішніх справ (НКВС) розгорнув масові каральні акції. Так, лише за період 1946–1948 рр. за «зв'язок з УПА» було вислано на Далекий Схід, до Казахстану понад 500 тис. західних українців, переважно селян. Репресій зазнала і родина К. Петера.

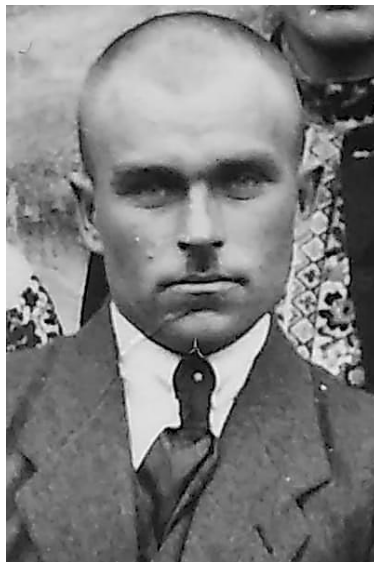
⁴⁹ Єгрешій О.І. Костянтин Петер: історичний портрет. Галичина. Всеукраїнський науковий і культурно-просвітній краєзнавчий часопис. 2011. № 18–19. С.208–214.

Посередині син Костянтина і Михайлини Петер – Зіновій-Богдан («Тиміш»).

Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

Наприкінці 1947 р. його дружину Михайлину, доньку Ліду і зятя Василя вивезли в Казахстан. Щоправда сімнадцятилітньому сину К. Петера – Зиновію-Богдану вдалося втекти і приєднатися до батька. Однак, тільки два роки тривала спільна боротьба батька і сина.

Костянтин Петер.

Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

В грудні 1949 р., в селі Максимець (нині – Надвірнянського району) відділи НКВД напали на повстанську криївку, в якій перебували три бійці, серед яких був і Зиновій-Богдан Петер. Ніхто з трьох повстанців не залишився тоді в живих.

Родина та колишні вояки УПА на посвяченні хреста на місці загибелі Костянтина Петера.
1992 р. Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

Завдяки підтримці жителів села Грабовець Костянтину Петеру певний час удавалося втікати від переслідувань радянських спецслужб. Але 1953 р., на Великодню П'ятницю на хуторі Копачівка Костянтина Петера оточило кілька сотень чекістів. У нерівному бою, розуміючи безвихідь становища, Костянтин Петер застрелив себе. Його тіло радянські спецслужби відвезли у Борогодчани, де таємно закопали. Нині місця захоронення Костянтина Петера і його сина Зиновія-Богдана є невідомими. Дружина К. Петера – Михайлина Петер (Голинська) померла 1962 р. в Караганді. Тільки 1966 р. повернулася на батьківщину його дочка Лідія із зятем Василем та їх діти.

Родина Сірецьких-Голинських після освячення «Саду пам'яті»
в честь полковника Костянтина Петера. 2001 р.

Пам'ять про вояка УПА нині зберігають нащадки і жителі села Грабовець. На місці загибелі К. Петера («Сокола») у 1992 р. було встановлено і освячено хрест, а 29 вересня 2001 р. в селі Грабовець відкрито музей Костянтина Петера.

Пам'ятник Костянтину Петеру на місці, де у міжвоєнні роки він проживав зі своєю сім'єю. с. Грабовець.

З ініціативи Володимира Львовича Сірецького та за сприяння агрофірми «Стецівська» Снятинського району, яка виділила 270 яблунь, на місці колишньої оселі родини Петерів закладено «Сад пам'яті» майора УПА Костянтина Петера. Там було встановлено пам'ятний знак і збудовано каплицю, а весь меморіальний комплекс включено до туристичного кільця Прикарпаття. Лауреат Шевченківської премії, скульптор В. Вільшук, виготовив із граніту пам'ятний знак. Символічно, що освячення каплиці і пам'ятного знаку на честь Костянтина Петера в «Саду пам'яті» відбулося 14 жовтня 2003 р. на свято Покрови Пречистої Діви Марії.

Родина Сірецьких-Голінських в Івано-Франківському обласному музеї визвольної боротьби імені Степана Бандери з нагоди відкриття виставки, присвяченої п'ятидесятим роковинам загибелі Костянтина Петера. 2003 р. *Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан*

Повертаємося до біографії Лева Маркеловича Сірецького. Лев Сірецький і Меланія Голинська одружилися 1924 р. Подружжя проживало у с. Грабовець, працювало вчителями у місцевій школі. У повоєнні роки сім'я Л. Сірецького дивом уникла виселення через підтримку вояків УПА. У 1950 р. Сірецькі кілька тижнів були інтерновані в Богородчанах, в Римо-католицькому костелі. Невдовзі Лева Сірецького все ж таки було відправлено на каторжні роботи до Харкова, де він близько одного року працював на тракторному заводі⁵⁰.

Меланія Сірецька (Голинська). Поч. 1960-х рр.

Повернувшись до рідного села, Лев Сірецький, як «ворог народу», не мав можливості продовжити працю в місцевій школі.

Лев Сірецький із синами Леонідом і Володимиром біля могили дружини Меланії Сірецької (Голинської) та її батьків – Олександра Голинського і Анни Голинської (Янишевської). 1979 р.

⁵⁰ Нотатки для пам'яті Володимира Сірецького

Упродовж кількох років Л. Сірецький працював у лісовому господарстві в селищі Солотвино на Богородчанщині, а вийшовши на пенсію, допомагав по господарству старшому синові Леоніду.

Лев Сірецький

Меланія Голинська померла 1 грудня 1965 р., а її чоловік, Лев Сірецький, відійшов у вічність 20 серпня 1980 р. Подружжя поховане в с. Грабовець на місцевому цвинтарі.

Володимир Сірецький, Надія Плазинська (Сірецька) з дружиною Леоніда Сірецького Євдокією та її дітьми Любою та Іриною біля надмогильного пам'ятника Лева Сірецького. с. Грабовець. 1983 р. Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

У сім'ї було п'ятеро дітей: Анна, Леонід (Марко), Любов, Надія і Володимир.

Сірецька Анна Львівна народилася 14 лютого 1925 р. у с. Грабовець. Померла 11 червня 1940 р. від серцевої недуги. Похована в с. Іваниківка.

Анна (в центрі) і Леонід (Марко) Сірецькі з двоюрідними сестрами Лідою Петер і Ольгою Зубик. 1930-і рр. Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

Сірецький Леонід (Марко) Львович народився 6 грудня 1928 р. в с. Грабовець. Здобув середню спеціальну освіту (токаря).

Леонід Сірецький

Євдокія Сірецька (Писклинець)

Довгі роки працював на Івано-Франківському паровозоремонтному заводі. Був одружений із Писклинець Євдокією Матвіївною (народилася 4 листопада 1934 р. у с. Горохолино). Проживали в с. Грабовець.

Євдокія Сірецька (Писклинець) померла після важкої недуги 1 квітня 1987 р. на п'ятдесят третьому році життя, а Леонід – 1 квітня 2003 р. на сімдесят п'ятому році життя. Подружжя поховане на цвинтарі в с. Грабовець.

[illegible]

Діти: Василь, Любов, Богдан (1959–1980), Ірина.

Василь Леонідович Сірецький народився 14 травня 1955 р. в с. Горохо-
лино Богородчанського району.

Василь Сірецький

Василь Сірецький – учень восьмирічної школи в с. Космач,
де учителем працювала його тета – Любов Засідко (Сірецька). 1963 р.
Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

Отримав середню спеціальну освіту за спеціальністю «Слюсар по ремонту
паровозів». Працює в ПАТ Івано-Франківськгаз.

Василь Сірецький під час служби в лавах збройних сил.
Мелітополь. 12 грудня 1974 р.

Весілля Василя і Марії Сірецьких. 1977 р.

Одружений із Грицак Марією Михайлівною (народилася 13 квітня 1956 р. в с. Грабовець). Сім'я проживає в м.Івано-Франківську.

Діти: Богдана, Василь.

Богдана Василівна Ясінська (Сірецька) народилася 13 липня 1978 р. в Івано-Франківську. Закінчила Тернопільську Академію народного господарства за спеціальністю «фінанси». Тривалий час працювала в Обласному контрольно-ревізійному управлінні. Чоловік – Ясінський Роман Васильович, народився 26 липня 1972 р. в с. Грабовець.

Роман і Богдана Ясінські з батьками і Любою Капущак (Сірецькою). 2019 р.

Діти: Володимир, Христина.

Володимир Ясінський народився 19 травня 1999 р. в м. Івано-Франківськ. Закінчив Івано-Франківський аграрний коледж, здобувши кваліфікацію «геодезист». Христина Ясінська народилася 14 жовтня 2007 р. у м. Івано-Франківськ.

Роман і Богдана Ясінські з дітьми Володимиром і Христиною

Василь Васильович Сірецький народився 3 січня 1981 р. у м. Івано-Франківськ. Закінчив Львівський фінансово-економічний університет.

Весілля Василя і Наталії Сірецьких

Працює в Головному управлінні ДФС Івано-Франківської області. Одружений із Наталією Романівною Сірецькою (Суп). У подружжя три сини: Тарас, Святослав та Володимир. Проживають в м. Івано-Франківськ.

Василь і Наталія Сірецькі з дітьми

Богдан Леонідович Сірецький народився 8 вересня 1959 р. в с. Грабовець. Після закінчення восьмирічної школи вступив до Івано-Франківського міського професійно-технічного училища № 3 (нині – вище професійне училище № 3 м. Івано-Франківськ). Деякий час працював на Івано-Франківській меблевій фабриці. Трагічно загинув під час служби в лавах збройних сил 5 січня 1980 р.

Богдан Сірецький. Друга половина 1970-х рр.
Джерело: приватна фотоколекція Любові Капущак

Любов Леонідівна Капущак (Сірецька) народилася 8 вересня 1959 р.
у с. Грабовець.

Любов Капущак (Сірецька)

Василь і Любов Капущаки

Вийшла заміж за Капущака Василя Гнатовича, 1956 р.н., який народився в
с. Копачівка Богородчанського району.

Любов Капушак – учасниця Спільноти матерів молитви
при Церкві Різдва Пресвятої Богородиці у м. Івано-Франківськ

Сім'я Капушаків разом із Володимиром Сірецьким, Мироном Левицьким
та його внуком Володимиром. Різдво. 2020 р.

У подружжя двоє дітей: Богдан, Тетяна.

Капушак Богдан Васильович народився 20 лютого 1980 р. в м. Івано-Франківськ. Закінчив Буковинський державний фінансово-економічний коледж (1999 р.) та Львівський державний фінансово-економічний інститут (2002 р.). За фахом економіст.

Богдан Капушак

Працює на посаді начальника управління в Головному управлінні Державної податкової служби України в Івано-Франківській області. 1 вересня 2007 р. одружився з Паламар Лілією Євгенівною (народилася 28 травня 1983 р.).

Лілія Капушак (Паламар) з дітьми Володимиром і Романом

Закінчила Національний університет нафти і газу (2005 р.). Працює головним державним інспектором в Головному управлінні Державної податкової служби України в Івано-Франківській області. Сини: Володимир (09.06.2008 р.н.) та Роман (04.03.2014 р.н.) – учні ЗОШ № 11 м. Івано-Франківськ.

Поварчук (Капушак) Тетяна Василівна народилася 7 квітня 1984 р. Після закінчення ЗОШ № 24 м. Івано-Франківськ (2001 р.), вступила в Івано-Франківський державний медичний інститут. Закінчила ВУЗ 2006 р. За освітою

провізор. Після закінчення навчального закладу Тетяна Поварчук (Капушак) деякий час працювала в аптеці. У 2007 р. вийшла заміж за Тараса Поварчука. Т. Поварчук народився 1982 р. у м. Калуш Івано-Франківської області. Він, як і дружина, закінчив Івано-Франківський державний медичний інститут (2004 р.). За освітою – провізор. Нині подружжя Поварчуків працює в ТЗОВ «Біохімфарма». Дочка подружжя – Соломія-Марія, 2010 р.н., навчається в ЗОШ № 24 м. Івано-Франківськ.

Тетяна Поварчук з дочкою Соломією

Соломія Поварчук

Тарас і Тетяна Поварчуки

Ірина Леонідівна Боднарук (Сірецька) народилася 10 липня 1963 р. в с. Грабовець. У 1986 р. вийшла заміж за Володимира Боднарука, який народився 24 червня 1963 р. у с. Грабовець. У подружжя двоє дітей – Мирослав і Тарас.

Володимир і Ірина Боднаруки з синами та їхніми дружинами

Мирослав Боднарук народився 8 грудня 1987 р. Навчався у Коледжі електронних приладів м. Івано-Франківськ та Тернопільській академії народного господарства. Дружина – Богдана (народилася 7 травня 1986 р.). Сім'я виховує сина Богдана (народився 7 червня 2015 р.).

Мирослав Боднарук з дідом Леонідом та з його братом Володимиром. Поч.2000-х рр.

Тарас Боднарук народився 8 грудня 1987 р. Як і брат, освіту здобував спершу в Коледжі електронних приладів м. Івано-Франківськ, згодом – Тернопільській академії народного господарства. Дружина – Христина (народилася 9 січня 1992 р.). Подружжя виховує двох дітей: Софію (народилася 27 квітня 2015 р.) і Романа (народився 28 квітня 2020 р.)

Тарас Боднарук із дружиною Христиною і дочкою Софією

Тарас і Мирослав Боднаруки

Засідко (Сірецька) Любов Львівна. Народилася 8 лютого 1936 р. в с. Грабовець. Закінчила Івано-Франківський педагогічний інститут імені Василя Стефаника.

Любов Засідко (Сірецька). 1950-і рр.

Упродовж 1960-х рр. працювала вчителькою молодших класів у с. Космач (нині – Богородчанського району Івано-Франківської області), а з 1968 р. – вихователькою в дитячому садку м. Бурштин. Була замужем за Зіновієм Засідком (народився 3 січня 1929 р.). З. Засідко працював енергетиком, висотником-монтажником у м. Бурштин. Помер 1 лютого 2007 р. Похований у рідному селі – Слобідка Більшівцівська Галицького району. Сім'я проживала в м. Бурштин Галицького району.

Любов Засідко (стоїть перша ліворуч) з рідною сестрою Надією і двоюрідними сестрами Оксаною і Іриною. Поч. 1950-х рр.

Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

З початку 1980-х рр. Любов Львівна Засідко важко хворіла. 1983 р. при допомозі рідного брата Володимира отримала квартиру в м. Івано-Франківськ. 4 липня 1983 р. на сорок восьмому році життя Любов Засідко померла. Похована на міському цвинтарі м. Івано-Франківськ – с. Чукалівці. Діти: Оксана, Марія.

Любов Засідко. Друга пол. 1950-х рр.

Любов Засідко з дітьми Оксаною і Марією. 1970-і рр.

Хибінь (Засідко) Оксана Зіновіївна народилася 4 листопада 1963 р. у м. Богородчани. 1987 р. закінчила Івано-Франківський державний педагогічний інститут імені Василя Стефаника. З 1986 р. працює в Івано-Франківській ЗОШ № 20 (нині – ліцей № 20).

Оксана Хибінь (Засідко). м. Івано-Франківськ. 2014 р.

9 березня 1986 р. вийшла заміж за Хибіня Зіновія Зіновійовича. Зіновій Хибінь у 1991 р. закінчив Івано-Франківський інститут нафти і газу (нині – Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу), працював інженером із безпеки руху.

Оксана і Зіновій Хибінь з родиною. Жовтень 2019 р.

Діти: Любов, Галина, Богдан.

Рутковська (Хибінь) Любов Зіновіївна народилася 27 травня 1987 р. в м. Івано-Франківськ. 2007 р. закінчила Івано-Франківський медичний коледж за спеціальністю «Лікувальна справа». Працює рентгенлаборантом у Івано-Франківському центрі щелепно-лицевої діагностики «SDD-Luxe». З 20 жовтня 2007 р. Любов Хибінь у шлюбі з Рутковським Юрієм Володимировичем, який народився 6 грудня 1981 р. у м. Івано-Франківськ.

Любов Рутковська (Хибінь). 2008 р.

Любов Рутковська (Хибінь), Анастасія Рутковська, Юрій Рутковський.
м.Івано-Франківськ. 2010 р.

Юрій Рутковський закінчив Харківську юридичну академію імені Ярослава Мудрого. Прокурор, радник юстиції України. На даний час займається індивідуальною адвокатською діяльністю. У шлюбі Любові Рутковської (Хибінь) та Юрія Рутковського 5 грудня 2009 р. народилася донька Анастасія.

Галина Зіновіївна Дубковецька (Хибінь) народилася 20 листопада 1988 р. в м. Івано-Франківськ. Закінчила Івано-Франківський медичний коледж за спеціальністю «Лікувальна справа». Працює у фельдшерсько-акушерському пункті с. Вовчинець медичною сестрою.

Галина Дубковецька (Хибінь). м.Івано-Франківськ. 2010 р.

Із 30 серпня 2019 р. у шлюбі з Тарасом Олеговичем Дубковецьким, який народився 2 липня 1992 р. у м. Івано-Франківськ. Тарас Олегович Дубковецький закінчив Київський міжнародний науково-технічний університет академіка Юрія Бугая за спеціальністю викладач, перекладач англійської мови і за спеціальністю організаційний менеджмент. Т. Дубковецький закінчив також Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу за спеціальністю фінанси і страхова справа. Нині є учасником рок – гурту «Molfa» (бас – гітарист).

Галина і Тарас Дубковецькі. м.Івано-Франківськ. 30 серпня 2019 р.

Хибінь Богдан Зіновійович народився 27 лютого 1996 р. у м. Івано-Франківськ. 2017 р. закінчив Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника за спеціальністю менеджмент з туризму та за спеціальністю готельно-ресторанна справа. Працює в ПСП «Оскар» на посаді інспектора відділу економічної безпеки.

Богдан Хибінь. 2013 р.

Молодша дочка Любові Засідко (Сірецької) – **Марія Уляшкевич (Засідко)** народилася 11 лютого 1968 р. З 1985 по 1990 рр. навчалася на факультеті іноземних мов (нині – факультет романо-германської філології) Івано-Франківського державного педагогічного інституту імені Василя Стефаника (нині – Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника). Викладає іноземну мову в Коледжі електронних приладів Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу.

Марія Уляшкевич. 2010-і рр.

Марія Уляшкевич (Засідко). Друга пол. 1980-х рр.
Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

У 1991 р. вийшла заміж за Уляшкевича Ігоря Івановича (народився 21 лютого 1961 р. в м.Івано-Франківськ). З 1981 по 1986 рр. навчався на факультеті іноземних мов (нині – факультет романо-германської філології) Івано-Франківського державного педагогічного інституту імені Василя Стефаника. Є викладачем іноземних мов.

Діти: Андрій, Анна-Марія.

Андрій і Анна-Марія Уляшкевичі. Поч. 2000-х рр.

Уляшкевич Андрій Ігорович народився 13 жовтня 1992 р. у м. Івано-Франківськ. 2012 р. закінчив Івано-Франківський базовий медичний коледж. 2019 р. вступив до Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій імені Гжицького. В даний час працює рентген-лаборантом у центрі щелепно – лицевої діагностики CDD-Luxe.

Андрій Уляшкевич. Серпень 2019 р.

Уляшкевич Анна-Марія Ігорівна народилася 6 грудня 1998 р. у м. Івано-Франківськ. 2016 р. вступила на факультет туризму Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Анна-Марія Уляшкевич.

Плазинська (Сірецька) Надія Львівна. Народилася 19 січня 1937 р. у с. Грабовець.

Надія Плазинська (Сірецька).

1960 р. закінчила Чернівецький кооперативний технікум за спеціальністю «Товарознавство промислових і продовольчих товарів». Навчалася в Івано-Франківському державному педагогічному інституті (нині – Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника). Працювала бухгалтером на Івано-Франківському молокозаводі.

Надія Плазинська (Сірецька). 1954 р.

Була одружена з Плазинським Григорієм Івановичем, який народився 10 лютого 1937 р. у с. Грабовець.

Весілля Григорія Плазинського і Надії Сірецької. 1964 р.

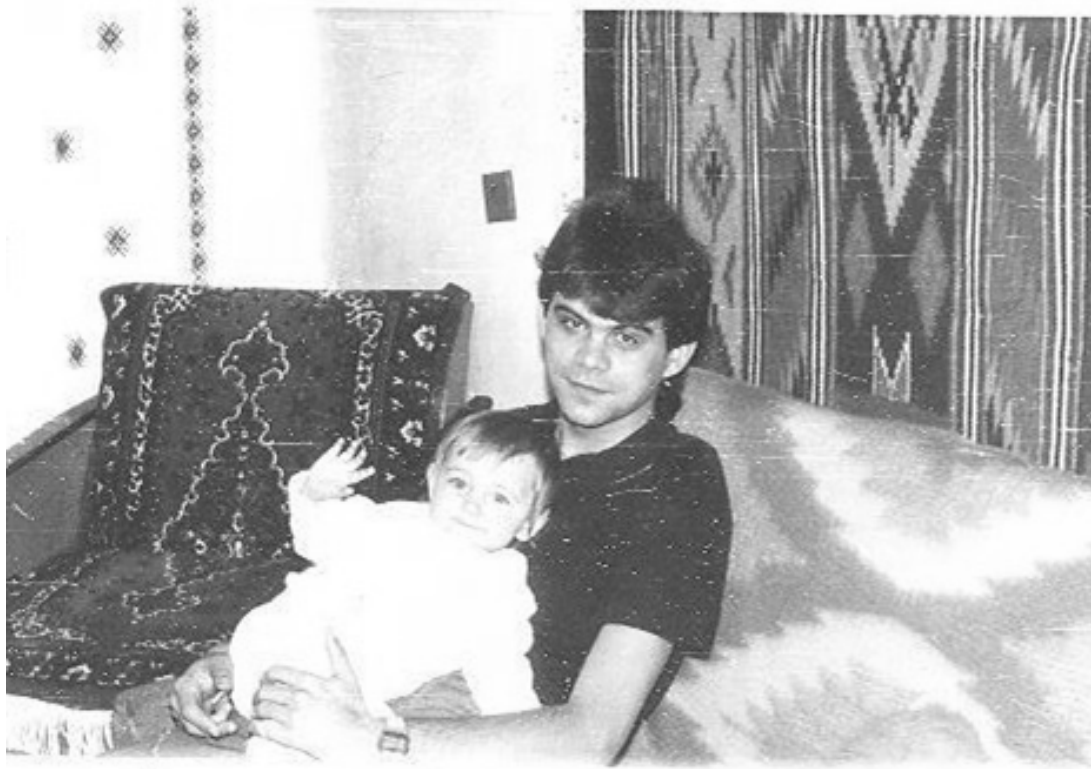
Г. Плазинський довгі роки працював на Івано-Франківському паровозоремонтному заводі. У подружжя – двоє дітей: Володимир і Богданна. Плазинський Григорій помер 23 жовтня 2003 р., похований на цвинтарі в с. Грабовець.

Діти: Володимир, Богдана.

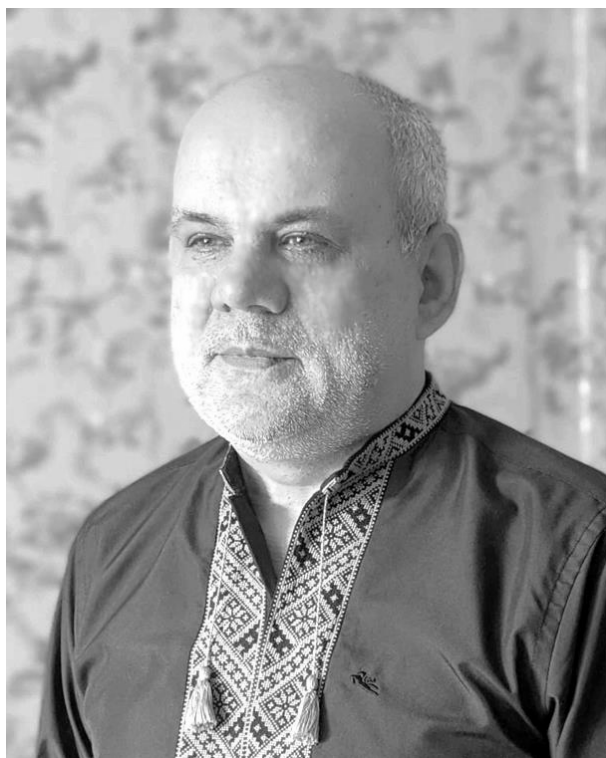
Надія Плазинська (Сірецька) з дітьми

Плазинський Володимир Григорович народився 9 вересня 1965 р. Після закінчення ЗОШ № 13 м. Івано-Франківськ вступив на художньо-графічний факультет Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, який закінчив 1989 р. Упродовж 1984–1986 рр. служив у збройних силах.

Володимир Плазинський із племінницею Христиною. 1989 р.

З 2001 р. працює в Івано-Франківському академічному обласному українському музично-драматичному театрі імені Івана Франка. Спершу – на посаді бутафора-декоратора, а з 2003 р. – начальником бутафорсько-декораційного цеху драмтеатру. Є дизайнером афіш, буклетів, брошур та ін. Як художник-постановник та дизайнер оформив низку резонансних вистав, зокрема: «Катерина» (режисер С. Якубовський), «Сойчине крило» (реж. С. Якубовський), «За дверима бажань» (реж. А. Кирильчук), «Батурин» (реж. Н. Тихонова), «Кицик-Мицик» (реж. Л. Морковкіна), «Була собі сиріжка» (реж. В. Грицак), «Золоте курча» (реж. Р. Держипільський), «Звичайна горошина» (реж. Р. Держипільський), «По-щучому велінню» (реж. Р. Держипільський), «Хто загубив совість» (реж. С. Якубовський), «Лісова пригода відважних друзів» (реж. А. Кирильчук), «Як гарно бути песиком» (реж. С. Якубовський), «Як слон Хортон висиджував яйце» (реж. Н. Панів). Оформив також музичну феєрію Галини Баранкевич «Легенда Святого Різдва» (2016, 2017, 2018, 2019, 2020 рр.), партита-думу «Поезія Т. Шевченка. Дніпрова сага» (Композитор В. Павліковський, Київський академічний ансамбль української музики «Дніпро»), Київ-етно-мюзік фест «Віртуози фолку» 2017, 2018, 2019 рр.

Володимир Плазинський

Художньо оформив також Еко-етно фестиваль «Карпатське коло» у 2016 р. в с. Шешори Косівського району Івано-Франківської області, Фестиваль сценічних мистецтв «Time of Theatre. Час театру» (2015, 2016 рр.). Спричинився до оформлення Шостого Міжнародного фестивалю етнографічних регіонів України «Родослав» у м. Івано-Франківськ, 2012 р. Здійснював художнє оформлення урочистого заходу до 350-річчя м. Івано-Франківськ (2012 р.), заходу присвяченого 100-річчю від дня народження Іри Маланюк, Міжнародного різдвяного фестивалю «Коляда на Майзлях» (2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020 рр.), Шостого обласного відкритого конкурсу вокального мистецтва імені Іри Маланюк 2019 р. у м. Івано-Франківськ. Оформлював Фестиваль професійного музичного мистецтва «Прикарпатська весна» (2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020 рр.), а також обласні та міські урочистості та концерти, присвячені різноманітним подіям з 2010 по 2020 рр. Як художник виготовив марки: «100-річчя Соборності України», «100-річчя від Дня народження Іри Маланюк».

Нагороджений грамотою Міністра культури України (2014 р.), почесною грамотою Архієпископа Івано-Франківського УГКЦ Володимира Війтишина з нагоди проведення святочної академії в пам'ять митрополита Андрея Шептицького (2015 р.), духовної академії «Хресний шлях владыки Григорія Хомишина» (2017 р.). Нагороджений грамотами міського голови м. Івано-Франківська, голови Івано-Франківської обласної ради, грамотами Управління культури, національностей та релігій Івано-Франківської ОДА.

Богдана Лукинюк (Плазинська) із чоловіком Петром. 2013 р.

Лукинюк (Плазинська) Богдана Григорівна народилася 17 листопада 1966 р. в м. Івано-Франківськ. Закінчила Івано-Франківський державний педагогічний інститут імені Василя Стефаника (нині – Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника) за спеціальністю «вчитель музики». З 1999 р. працює в ПАТ «Івано-Франківськгаз». З 1987 р. у шлюбі з Лукинюком Петром Петровичем. Проживають у м. Івано-Франківськ. У подружжя троє дітей: Христина, Надія, Мар'яна.

Надія Плазинська з онуками Христиною, Надією і Мар'яною. Перша половина 1990-х рр.
Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

Петро Лукинюк з дочками Мар'яною, Христиною і Надією. 2016 р.

Мар'яна Лукинюк

Христина Лукинюк

Лукинюк Христина Петрівна народилася 19 квітня 1988 р. в м. Івано-Франківськ. У 2011 р. закінчила ІФНТУНГ за спеціальністю «Технічний переклад, філологія». З 2014 р. працює керівником проєктів в сфері інтернет технологій. Проживає в м. Івано-Франківськ.

Опар (Лукинюк) Надія Петрівна народилася 2 травня 1989 р. в м. Івано-Франківськ. Закінчила інститут туризму Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника (спеціальність «Туризм»). 2013 р. одружилася з Володимиром Опаром, 1988 р.н. Виховують дочку Софію, 2014 р.н.

Лукинюк Мар'яна Петрівна народилася 3 квітня 1991 р. у місті Івано-Франківськ. У 2013 р. закінчила ІФНТУНГ за спеціальністю «Документознавство та інформаційна діяльність» з відзнакою. Працює в сфері ІТ технологій. З 2017 р. проживає у м. Львів.

Володимир і Надія Опар із дочкою Софією. 2019 р.

Сірецький Володимир Львович народився 22 січня 1941 р. у с. Грабовець.

Шкільну освіту здобував у м. Станіславі (упродовж року вчився у школі № 12 – нині ЗОШ № 16 в мікрорайоні Гірка), школі селища Солотвино. Семирічну освіту здобув у м. Надвірна⁵¹. Продовжив навчання у середній школі с. Горохолино, що неподалік від с. Грабовець. Після закінчення школи вступив до Чернівецького фінансово-економічного технікуму, де на той час молодим викладачем працював майбутній президент України Леонід Кравчук.

Володимир Сірецький

⁵¹ Нотатки для пам'яті Володимира Сірецького

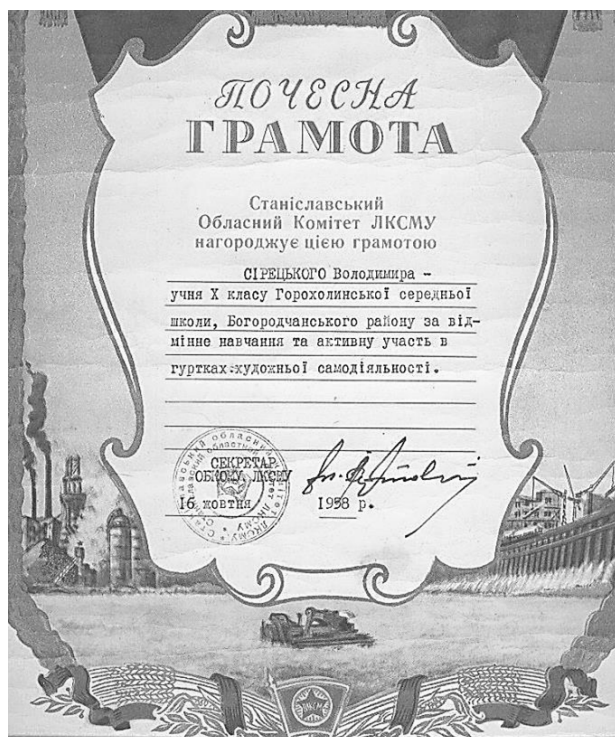

 МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ УРСР
ТАБЕЛЬ
 успішності, поведінки та відвідування
 за 1957 | 1958 навч. рік
 учня IX класу Городошанської
 учениці Середньої (повна назва школи) школи
Сірецького Володимира
Львовича (прізвище, ім'я та по батькові)
 Місто, село Городошань
 Район Городошанський
 Область Станіславська

Володимир Сірецький (у центрі).
с. Грабовець. 25 травня 1957 р. Джерело:
приватна фотоколекція Галини Кочкодан

Володимир Сірецький (сидить у центрі у першому ряді)
на родинному об'їзті родини Голинських. Середина 1950-х рр.
Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

Леонід і Володимир Сірецькі (в центрі) – учасники хору в с. Грабовець. 1950-і рр. Джерело: приватна фотоколекція Галини Кочкодан

Упродовж 1959–1961 рр. служив у саперному полку м. Балашиха неподалік Москви. Після закінчення навчання був направлений зі своїм зводом у Курську і Орловську області Російської Федерації для очищення території цих областей від снарядів і авіабомб, які не здетонували у час німецько-радянської війни. Після демобілізації навчався на економічному факультеті Львівського державного університету імені Івана Франка (спеціальність «фінанси і кредит»). Вищу освіту здобув у 1971 р.

Володимир Сірецький

Трудову діяльність розпочав у 1961 р. Працював інспектором відділу державних доходів Богородчанського районного відділу. Згодом займав посади інспектора по штатах, начальника штатного відділу Івано-Франківського міського фінансового відділу. 1975 р. В. Сірецький отримав посаду заступника голови Івано-Франківського міського комітету народного контролю.

Володимир Сірецький. 1960-і рр.

Із 1980 по 1985 р. очолював Івано-Франківський міський фінансовий відділ, неодноразово обирався депутатом міської ради.

Посвідчення В. Сірецького – інспектора Івано-Франківського міського комітету народного контролю

В умовах радянського тоталітаризму для праці на керівних посадах було обов'язкове членство в КПРС, куди В. Сірецький вступив, будучи одруженим із Заторською Оксаною Андріївною з родини Винявських-Яримовичів. Це велика родина греко-католицьких священників, які в роки гонінь на Церкву перейшли у підпілля або виїхали за кордон. (Про них йтиметься нижче). При поданні біографічних даних В. Сірецький не згадав цю інформацію, що мало згодом неприємні наслідки для кар'єри.

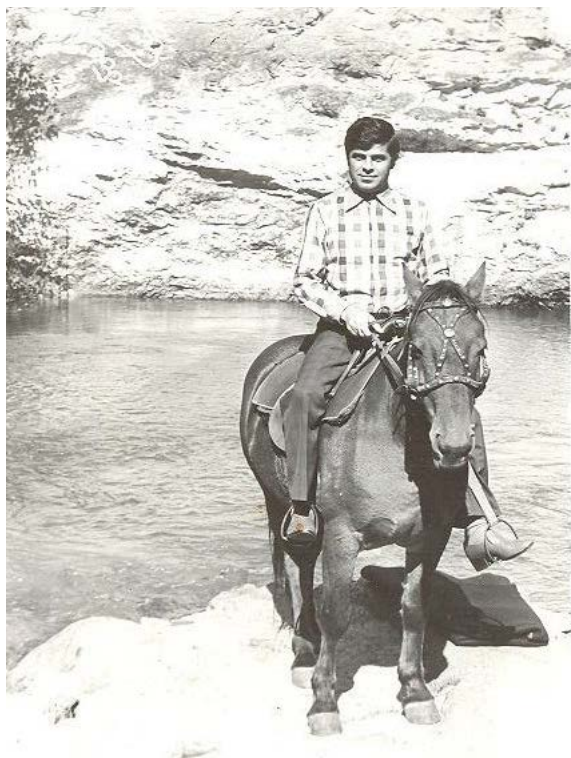
Весілля Володимира Сірецького і Оксани Заторської. 31 липня 1971 р.

Компартійний очільник Ярослав Федорчук, маючи окремі особисті порахунки, вирішив нівелювати кар'єру В. Сірецького, викривши побутову переписку бабусі дружини із родиною зі Сполучених Штатів Америки. Наслідком могло стати позбавлення партійного квитка, а відтак – повне veto на керівні посади.

Володимир і Оксана Сірецькі. Перша половина 1970-х рр.

До того ж Я. Федорчук уточнив, що без його дозволу Володимир Сірецький не зможе працевлаштуватися. Такий поворот подій спричинився до нервового стресу, а згодом – і депресії.

Володимир Сірецький. 1970-і рр.

1985 р., після деяких заходів, В. Сірецький влаштувався на роботу в об'єднання «Прикарпатліс» економістом, а згодом – начальником фінансового відділу. 29 квітня 1990 р. Володимира Сірецького було призначено начальником державної податкової інспекції у Івано-Франківській області⁵², де став організатором усієї податкової служби в області на зорі державної незалежності.

Посвідчення Володимира Сірецького – начальника державної податкової інспекції Івано-Франківської області

⁵² Головний податківець області. Слово про нього і від нього: упорядник Ярослав Орнат. Івано-Франківськ: Нова зоря, 2001. С.6.

Володимир Сірецький – начальник Державної податкової адміністрації у Івано-Франківській області. 1990-і рр.

Закладаючи підвалини податкової служби, В.Л. Сірецький займався благодійністю, здійснював шефство над дитячим будинком-інтернатом у Снятинському районі. Під його керівництвом було створено хор працівників ДПА, а сам він виступав у ролі соліста.

Дозвілля Володимира Сірецького – мисливство. Поч. 2000-х рр.

Володимир Львович неодноразово стажувався у розвинених країнах світу: США (навчався у Вашингтоні, у травні 1994 р.), Канаді (проходив стажування в провінції Альберта в м. Едмонтон), Данії, Австрії, Німеччині.

За добрі справи і вагомий внесок у розвиток податкової служби В. Сірецькому указом президента України у жовтні 1997 р. було присвоєно почесне звання «Заслужений економіст України».

Володимир Сірецький під час присвоєння президентом України Л. Кучмою почесного звання «Заслужений економіст України».
Київ, Маріїнський палац. 30 жовтня 1997 р.

При всіх своїх службових навантаженнях Володимир Львович Сірецький для всієї своєї великої родини був довгорічним стержнем їх життя, твердою і надійною опорою. В. Сірецький завжди пам'ятає про своїх предків, розвиває родинну традицію. 14 жовтня 2003 р. із його ініціативи на місці оселі свого родича, командира розвідки УПА ІV ВО «Говерля», сотника «Сокола» Костянтина Петера (1893–1953) в «Саду пам'яті» (с. Грабовець) відбулося освячення каплиці і пам'ятного знаку на честь офіцера УПА.

Родина Сірецьких-Голинських після освячення першої каплички в с. Грабовець.
Поч. 2000-х рр. Джерело: Приватна фотоколекція Любові Капушак

На одній із центральних вулиць рідного села Грабовець за сприяння Володимира Сірецького у 2011 р. було споруджено каплицю. (Перша каплиця, що також постала з його ініціативи на початку 2000-х рр. згоріла за нез'ясованих обставин).

Родина Сірецьких-Голинських після освячення другої каплички в с. Грабовець.
Провідна неділя. 2011 р. Джерело: Приватна фотоколекція Любові Капушак

ЯРИМОВИЧІ

Винявська (Сірецька) Софія Маркелівна народилася 31 березня 1895 р. в с. Палагичі Тлумацького повіту в родині греко-католицького священика Маркела Сірецького і Анни Нуд.

Володимир Винявський і Софія Сірецька. Лютий 1914 р.

Вийшла заміж за греко-католицького священика, представника відомого в Галичині священичого роду Яримовичів – **Володимира Семеновича Винявського**.

Imperium Austriae. Regnum Galiciae.

Епархія: Leopoldensis
 Dioecesis: *Leopoldensis*
 Повіт: Grodek
 Districtus: *Grodek*
 Число: 33
 Numerus: *33*
 Деканат: Janin
 Decanatus: *Janin*
 Парохія: Wyszanka mala
 Parochia: *Wyszanka mala*

Свѣдоцтво уродинѣ і крещення
 Testimonium ortus et baptismi.

Уряд парохіальний гр.-кат. *in Wyszanka mala* церкви *ad S. Michaela*
 Ex parte officii parochialis r. rg.-cath. Ecclesiae

заявляє, що в книгах метричальних тої церкви, том *VII* стор. *259* находить ся слѣдуюче:
 notum testatumque fit, in libris metricalibus hujus Ecclesiae tomo *VII* pag. *259* reperiri sequentia:

Рік, місяць і день уродин, крещення і миропомазання Annus, mensis et dies natalitatis, ba- ptismi et confirm.	Число дому Nr. domus	Імя Nomen	Вірочовдане Religio	Пол Sexus	Дітка Thori	Родичі і звани Parentes et conditio	Родичі хрестні і звани Patrini et conditio
Рік Всього Tota Millesimo <i>1890</i> Anno domini Millesimo die 17. Janu- arii natus, et 19. Janu- arii bap- tismus 24. Aprilis 1896. confir- matus.	<i>17</i>	<i>Wladimirus</i>	<i>gr. cath.</i>	<i>mas.</i>	<i>1</i>	<i>Petrus Simeon Wimianski, administrat. parochiae, filius Gregorii et An- nae Witek, pater. - Victoria, filia Pis. Joannis Jarymonowicz et Beatae O- berska, mater</i>	<i>Petrus Flodyanski, parochus Dubrowica ad Jaroslavam Anna, uxor Pis. Joannis Grzegorz Wyszanka Wiedzya</i>

Зарядив і підтвердив Рд. Ембанас
 Pasescki парохія в Вушанка Мала

Се свѣдоцтво власною рукою підписую і печатію церковною стверджую.
 Quas testimoniales manu propria subscribo sigilloque Ecclesiae parochialis corroboro.

Wyszanka mala дн. *16. Aprilis* Р. Б. *1908.*
 die A. D.

Підпис: *Radziewicz*

Свѣдоцтво про народження Володимира Винявського

о. Володимир Винявський народився 17 січня 1890 р. у с. Мала Вишенька на Яворівщині в сім'ї священика Винявського Семена (Симеона) Григоровича і Винявської (Яримович) Вікторії Іванівни.

Володимир Винявський. Кінець XIX ст.

Батьки о.В.Винявського – Семен і Вікторія. Остання чверть XIX ст.

о. Семен Винявський народився 15 березня 1856 р. у с. Розворяни, що неподалік Глинян на Львівщині. Був сином рільника Винявського Григорія Даниловича (20.02.1815 – 24.03.1892) і Винявської (Вушко) Анни (14.01.1816 – 29.03.1870). Родичі Григорія – Данило Винявський і Юстина Стадник, а родичі Анни – Іоан (Іван) і Тетяна Вушко. Семен Винявський рукоположений на священника 1886 р.

-1-

Данило	Винявський родич Григорія
Григорій	Стадник родич Семена
Іоанна	Вушка родич Анни
Тетяна	Михайлова родич Семена
Олександр	Оберський родич Тетяни
Антон	родич Григорія та Тетяни
Олександра	Винявський
Юлія	ур. 11/9.1841р.
Елена	Григорівна с. Глиня і Тетяни
Антон	ур. 8/12.1844р.
Анна	Винявська – Глинянська + 186р.
Анастасія	Григорівна з. Тетяни і Тетяни
Міло	ур. 1/2.5.р. + 1883р.
Ірина	Винявська * 14/5.1816р. + 22/3.1846р.
Петро	Винявська – Стадник * 17/12.1845р.
с. Ковал (праворуч)	+ 7/5.1870р.
Тетяна	Винявський + 25/8.1870р.
Тетяна	Григорівна з. Тетяни
Тетяна	* 1853р. + 1870р.
Тетяна	Винявська – Глинянська + 184р.
Тетяна	Михайлова
Тетяна	Стадник
Тетяна	Данилович
Тетяна	Григорівна род. Григорія, с. Глиня і Тетяни
Тетяна	* 6/3.1817р. + 24/12.1886р.
Тетяна	Григорівна + 1884р.
Тетяна	Григорівна + 188р.
Тетяна	Григорівна + 185р.

Нотатки для пам'яті про родину Винявських о.Володимира Винявського

Упродовж 1888–1889 рр. був адміністратором парафії у с. Виспа на Рогатинщині, протягом 1889–1891 рр. – адміністратор парафії с. Вишенька мала (нині село не існує. У 1940 і у 1947 рр. було відселене у зв'язку з утворенням Яворівського військового полігону – О.Є.). Протягом 1891–1892 рр. о. С. Винявський адміністратор, а згодом – парох (1892–1897 рр.) с. Черепин на Пустомитівщині. Остання парафія о. С. Винявського – с. Станислав (нині – Перемишлянського району), де протягом 1897–1903 рр. був парохом⁵³. Помер 10 березня 1903 р. і похований у с. Станислав.

⁵³ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.479.

Родина о. Семена Винявського

Винявська (Яримович) Вікторія Іванівна народилася 3 лютого 1863 р. в с. Вільховець поблизу Бібрки і була наймолодшою дитиною у сім'ї. Померла 23 листопада 1904 р. в Шоломії (нині с. Шоломинь Пустомитівського району) у брата – о. Івана Яримовича, де впродовж року проживала після смерті чоловіка.

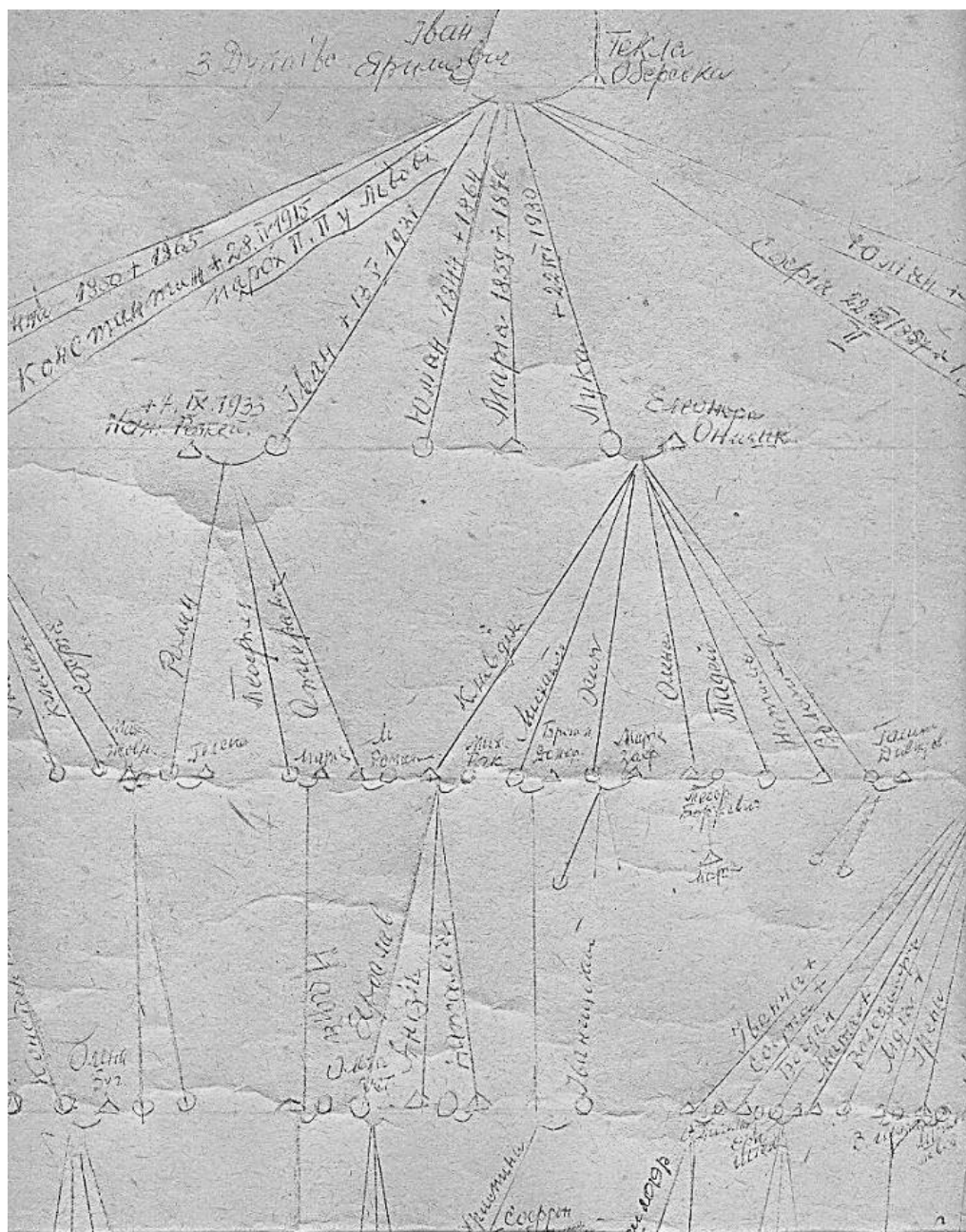

Вікторія Винявська (Яримович). Кінець XIX ст.

Родина Яримовичів. У центрі – батько Вікторії о.Іван Яримович із синами – священиками Костянтином, Лукою (сидять), Іваном та Юліаном.

Розкриємо детальніше родове дерево родини Яримовичів – однієї з найбільш чисельних священичих родин в Галичині (нараховувалося понад двадцять священиків).

Батько Вікторії – **(Іоан) Іван Яримович** народився 6 серпня 1817 р. в с. Дунаїв на Перемишлянщині. 1842 р. висвячений на священика. Упродовж 1842–1845 рр. був адміністратором парафії у с. Містки (нині – Пустомитівського району). У 1845–1846 рр. – адміністратор парафії у с. Вовків, що також на Пустомитівщині. Був також тимчасовим сотрудником (1847–1854 рр.) у с. Суходіл (нині – Перемишлянського району). Понад сорок два роки – з 1846 по 1886 рр. парох с. Вільховець на Перемишлянщині, яке на довгі роки стало своєрідним родинним гніздом родини Яримовичів⁵⁴. Помер о. Іван Яримович 24 лютого 1886 р.

Текля з Оберських (Яримович) – мама Вікторії Винавської (Яримович)

Дружина о. Івана Яримова – Текля Олексіївна Яримова (Оберська) (померла 05.09.1899 р.). Батьки Теклі – Олексій та Анна. Сім'я о. Івана Яримова була багатодітною і налічувала десятеро дітей: Климентина, Анна (1850–1865), Константин (Костянтин), Іван, Юліан I (1844–1864), Марія (1859–1876), Лука, Софія, Юліан II, Вікторія.

Найстарша дитина в сім'ї о. Івана Яримова, Климентина, вийшла заміж за о. Лева Мацкевича.

Климентина Мацкевич (Яримович)

Подружжя виїхало на Холмщину, яка за тих історичних обставин належала до Росії і де гостро бракувало греко-католицьких священиків. Мали синів Євстахія і Костянтина, а також дочку Софію.

Євстахій Мацкевич

Дочка о. Лева і Климентини Мацкевич Софія вийшла заміж за Дмитра Рогожинського. У подружжя було двоє дітей: Ігор і Раїса.

Найстарший син о. Івана Яримовича – **о. Костянтин Яримович** народився 1847 р. Був висвячений на священника 1873 р. Упродовж 1873–1876 рр. – адміністратор парафії с. Збоїска (Збоїща). З 1950-х рр. Збоїща належать до Львова (*нині – це місцевість у Шевченківському районі міста обмежена вулицями Миколайчука, Полтв'яною і Богдана Хмельницького*).

Костянтин Мацкевич

Протягом 1876–1881 рр. о. Костянтин Яримович – адміністратор парафії с. Суходіл, де колись священнодіяв його батько, був також капеланом с. Підмонастир (нині – Перемишлянського району) та м. Бібрка (1881–1884). З 1884 по 1898 рр. отець К. Яримович – сотрудник церкви св. Петра і Павла у Львові, а з 1898 р. по 1915 р. – парох цієї церкви⁵⁵. Одночасно о. К. Яримович був катехитом при дівочій школі сс. Бенедиктинок (1885–1892), виконував також обов'язки катехита у школах ім. Б. Зіморовича і на Пасіках (*нині – територія м. Львова*), а з 1909 р. – замість школи на Пасіках виконував функцію провізоричного катехита при чоловічій і жіночій народній школі ім. св. Софії. З 1908 р. о. К. Яримовича призначено комісаром вдовичо-сирітського фонду від Львівського деканату, був членом Товариства св. Ап. Павла. У 1895 р. о. К. Яримович отримав крилошанські відзнаки. За політичними переконаннями був русофілом, входив до товариства ім. М. Качковського⁵⁶.

⁵⁵ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.173.

⁵⁶ Колб Н. «З Богом за Церкву і вітчизну»: греко-католицьке парафіяльне духовенство в Галичині у 90-х рр. XIX століття / НАН України, Інститут українознавства ім.І.Крип'якевича. – Жовква: Місіонер, 2015. – С. 75, 283–284.

Помер о. Костянтин Яримович 28 квітня 1915 р. Дружина – Анна Яримович походила з відомої на Львівщині священичої родини Кончевичів (померла 24 листопада 1914 р.). Її батько – о. Йосиф Кончевич упродовж тривалого часу був капеланом на Брідщині – у с. Підмонастир, де й помер 28 липня 1879 р.⁵⁷ Священиками стали і близькі родичі Анни Яримович (Кончевич).

У подружжя було шестеро дітей: Євстахій, Олександр, Володимир, Климентій, Іван і Софія. Перші троє синів стали священиками. Климентій був учасником Першої світової війни (під час облоги фортеці у Перемишлі, 1915 р., потрапив до російського полону). Згодом виїхав у Сполучені Штати Америки, де й помер.

Климентій Яримович – помер
с. Жовтаті, 14 липня з Кончевичів

Найстарший син Костянтина Івановича Яримовича – Євстахій Яримович народився 1875 р. 1904 р. висвячений на священика. Упродовж 1904–1906 рр. був сотрудником у с. Воробіївка (нині – Зборівського району Тернопільської області), протягом 1905–1913 р. – сотрудник у Тернополі. Помер 15 червня 1913 р. у Тернополі⁵⁸. Похований у Львові. Дружина – Ольга Баб... (повністю прізвище встановити не вдалося – О.Є.). У сім'ї Євстахія було двоє дітей: Роман і Марія.

Середущий син отця Костянтина Яримовича – Олександр народився 1877 р., а 1900 р. висвячений на священика. Упродовж 1901–1905 р. – адміністратор парафії с. Якимів (нині – Кам'яно-Бузького району Львівської області). Упродовж 1905–1909 рр. і в 1915 р. – як і його батько, був сотрудником церкви св. Петра і Павла у Львові.

⁵⁷ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. – с. 204.

⁵⁸ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.172.

Любов Савойко (Яримович)

Протягом 1915–1918 рр. – адміністратор парафії цієї церкви. Крім того, у 1909–1927 рр. – катехит низки шкіл у Львові. З 1928 р. по 1944 р. Олександр Яримович був членом Митрополичої консисторії у Львові, у 1944 р. – управитель метрикального архіву дієцезії⁵⁹. Отець Олександр Яримович не поділяв русофільських переконань свого батька, став українофілом, був досить активним громадським діячем у Львові.

Одружився з Ольгою Туркевич, яка походила з відомої священичої родини. Її дідो – о. Григорій Туркевич (народився 1813 р.) тривалий час священнодіяв на Бібрщині, у 1845 р. – адміністратор парафії в с. Ліщин (1845–1849 рр.). Понад сорок років – з 1849 по 1893 рр. був парохом с. Вибранівка, де й помер 24 червня 1893 р. Батько Ольги Яримович (Туркевич) – о. Микола Туркевич (1848 р.н.) після висвячення на священика, у 1872 р., душпастирював на Бережанщині: впродовж 1872–1875 рр. був сотрудником у с. Конюхи; Рогатинщині: протягом 1875–1881 рр. – адміністратор парафії с. Кліщівна. Останні чотирнадцять років життя (1881–1895) о. М. Туркевич був парохом у с. Кореличі на Перемишлянщині, де й помер восьмого червня 1895 р.⁶⁰. Брати Ольги Яримович (Туркевич) – Михайло і Льонгин також отримали духовний сан. Льонгин Туркевич у 1902–1903 рр. – сотрудник у м. Бурштин та в сусідньому селі Коростовичі (нині – Галицького району). Згодом о. Л. Туркевич душпастирював на Тернопільщині: спочатку був сотрудником у с. Лука, що неподалік Скалату, а потім священнодіяв на Збаражчині: у с. Синява і Гушанки.

⁵⁹ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.174; Колб Н. «З Богом за Церкву і вітчизну»: греко-католицьке парафіяльне духовенство в Галичині у 90-х рр. XIX століття / НАН України, Інститут українознавства ім.І.Крип'якевича. – Жовква: Місіонер, 2015. – С. 284.

⁶⁰ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.456.

Помер першого червня 1908 р. у с. Сушин неподалік Теребовлі. Інший брат Ольги Туркевич – о. Михайло Туркевич (1877 р.н.) після висвячення, у 1900 р., коротко душпастирював у селах Тисів та Бубнище на Долинщині, в с. Сухоріччя неподалік Львова. Найдовше – тридцять п'ять років (з 1909 р. по 1944 р.) був парохом с. Понівка на Брідщині. Більше двадцяти років (з 1921 р. по 1944 р.) о. Михайло Туркевич виконував також обов'язки Підкамінецького декана⁶¹.

Дочка Любові Савойко

До слова, з відомої на Рогатинщині священничої родини Онишкевичів походила і мама Ольги Туркевич – Олександра (народилася 28 березня 1857 р.)⁶². Її батько – Йосиф Онишкевич (1820 р.н.) упродовж п'ятдесяти років (з 1849 р. по 1899 р.) був парохом с. Серники Горішні. Помер о. Й. Онишкевич шостого листопада 1899 р.

У подружжя Олександра і Ольги Яримовичів було троє дітей: Ярослав, Любов та Анна. Любов Яримович вийшла заміж за Любомира Савойка. Анна одружилася зі священником Ярославом Тихим (1913 р.н.). Після висвячення він упродовж 1943–1944 рр. виконував обов'язки сотрудирика храму святих апостолів Петра і Павла у Львові⁶³. В умовах лихоліть Другої світової війни Ярослав і Любов з родинами та чоловік Анни – о. Я. Тихий виїхали в Європу, а Анна Тиха (Яримович) залишилася доглядати паралізованого батька – о. Олександра. Помер о. Олександр Яримович 17 листопада 1949 р. у Львові. Нотатки для пам'яті родини Левицьких містять дані про те, що Анна Тиха (Яримович) після смерті батька емігрувала до США⁶⁴.

⁶¹ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.456.

⁶² Родовід.rodovid.org/wk/Запис:904796
<https://uk.rodovid.org/wk/%D0%97%D0%B0%D0%BF%D0%B8%D1%81:904796>

⁶³ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.460.

⁶⁴ Нотатки для пам'яті родини Левицьких

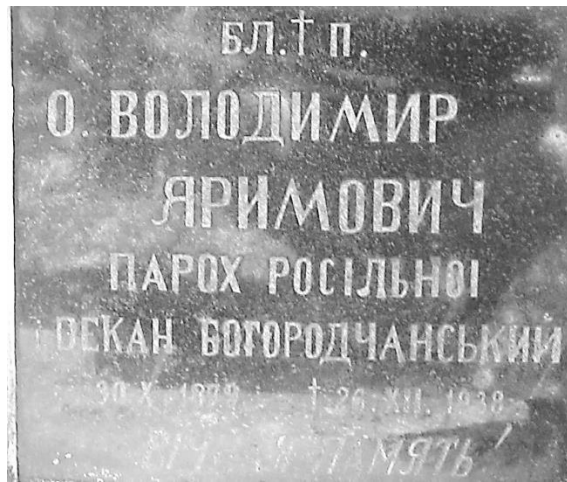

Анна Тиха (Яримович)

Третій син отця Костянтина Яримовича, Володимир – парох с. Росільна, одружився на Неонілі Сірецькій із роду Нуд, про яких йшлося вище. Похований у с. Росільна неподалік свого тестя – Маркела Сірецького.

о. Володимир Яримович – син Костянтина.

Епітафія на надмогильному пам'ятнику о. Володимиру Яримовичу на цвинтарі у с. Росільна

Софія Костянтинівна Яримович вийшла заміж за отця Михайла Жовнірчука, який народився 1881 р. 1909 р. висвячений на священника. Упродовж 1909–1913 рр. був адміністратором парафії с. Сихів (із 1952 р. село у складі Львова), у 1913–1916 рр. – адміністратор парафії с. Коростів (нині – Сколівського району). У 1918 р., як і його тесть о. Костянтин Яримович і швагро Олександр, був сотрудником церкви св. Петра і Павла у Львові. Найдовше – з 1924 по 1943 рр. – адміністратор парафії, а згодом парох с. Голоско Велике (із квітня 1930 р. село у складі Львова). Помер 21 грудня 1943 р. у Львові⁶⁵. Подружжя Жовнірчуків виховувало двох синів.

Церква св. Архистратига Михаїла в с. Росільна, де правив о. В. Яримович

⁶⁵ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.507.

[illegible]

Нотатки для пам'яті о. В. Винявського про родину Яримовичів

Другий син о. Івана Яримовича і четверта дитина у сім'ї – **Іван Іванович Яримович** народився 1854 р. 1879 р. висвячений на священника. Упродовж 1879–1881 рр. – сотрудник у с. Товщів (нині – Пустомитівського району), з 1881 р. по 1882 р. був адміністратором парафії у Великих Глібовичах, що на Перемишлянщині. З 1882 р. по 1893 р. священнодіяв у с. Суходіл, де колись був на парафії його старший брат о. Костянтин. Майже сорок років (1893–1931 рр.) о. Іван Яримович душпастирював у с. Шоломия (нині – с. Шоломинь Пустомитівського району). У цьому селі о. Іван Яримович і помер 13 травня 1931 р.⁶⁶. Дружина – Наталія Яримович (Рожейовська) також мала священниче походження. Її батько – Дмитро (1815 р.н.) після висвячення на священника, 1848 р., до 1853 р. був сотрудником у с. Двірці на Сокальщині. З 1853 по 1854 р. – адміністратор, а згодом, з 1854 р по 1875 р. – капелан парафії с. Вишнівчик, що за п'ятнадцять кілометрів від Перемишлян. Помер

⁶⁶ Там само. С. 173.

о. Д. Рожейовський 1881 р. у с. Великі Глібовичі, де був парохом в останні роки життя⁶⁷. Наталія Яримович (Рожейовська) відійшла у вічність у Львові 7 вересня 1933 р.

Діти подружжя Івана і Наталії Яримовичів: Роман, Теофіль, Стефанія.

Стефанія Романишин (Яримович), дочка о. Івана Івановича Яримовича

Теофіль, який працював вчителем, одружився з Марією. Виховували дочку Надію і внука Зоряна, який одружився на Вірі.

Роман Яримович одружився на Гелені. Помер Р. Яримович у 1941 р.⁶⁸.

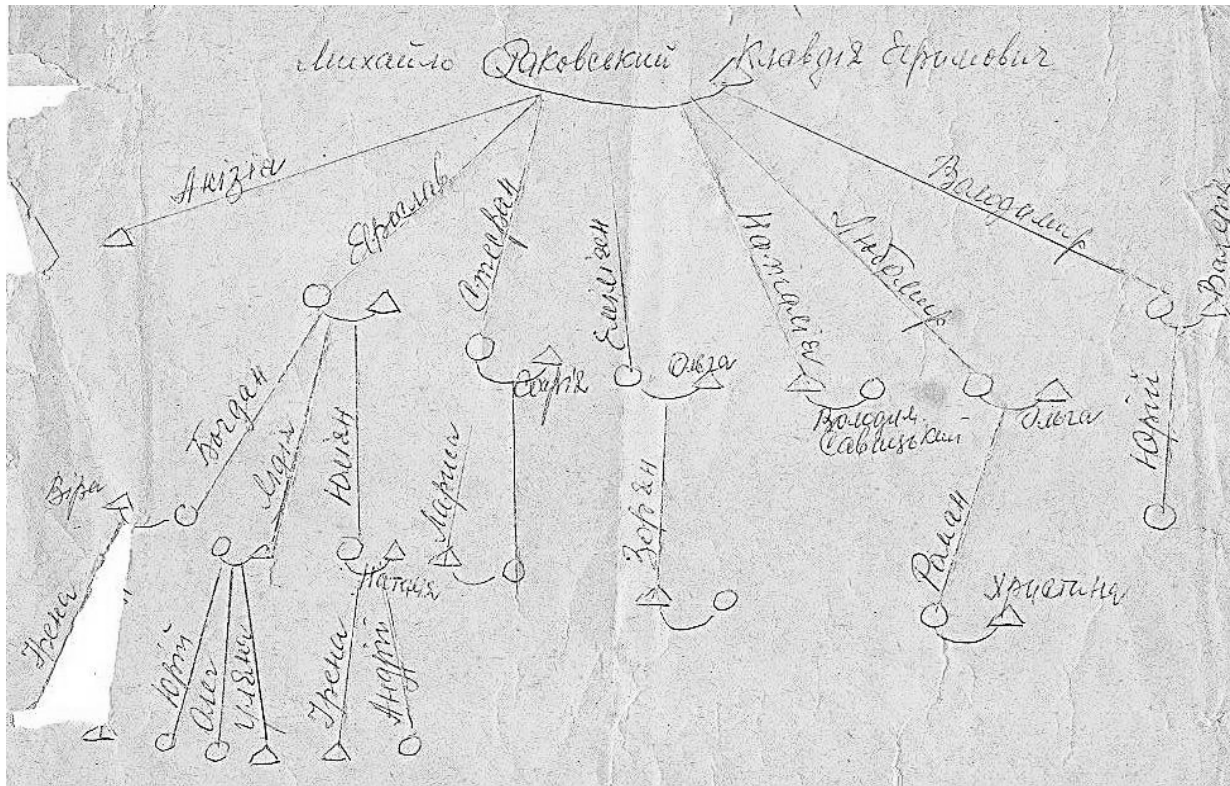
Дочка Стефанія вийшла заміж за отця Михайла Романишина, який народився 1880 р. і був висвячений на священника у 1905 р. Душпастирську кар'єру о. М. Романишин розпочав сотрудником у с. Добротвір (нині – Кам'янка-Бузького району), де пробув від 1905 р. по 1917 р. Душпастирював також в с. Вільховець, у 1918 р., як тимчасовий адміністратор парафії та в с. Суходіл – упродовж 1920–1937 рр.⁶⁹

⁶⁷ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.375.

⁶⁸ Нотатки для пам'яті о.Володимира Семеновича Винявського.

⁶⁹ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.372.

щеничої родини Онишкевичів, про яку йшлося вище. Померла Е. Яримович (Онишкевич) 5 грудня 1918 р. У подружжя було семеро дітей: Клавдія, Михайло, Осип, Олена, Тадей, Наталія і Володимир.

Родинне відгалуження родини Раковських. Виготовив о. В. Винявський.

Клавдія Луківна Яримович вийшла заміж за священника Михайла-Омеяна Раковського, який народився 7 квітня 1870 р. у м. Миколаєві Львівської області. Висвячений 29 грудня 1895 р. Спершу, як і тесть Лука Яримович, о. М. Раковський був сотрудником у с. Кореличі (1895–1897 рр.), згодом став сотрудником в м. Пустомити (1897–1898 рр.), катехитом шкіл і сотрудником у Миколаєві (1898–1903 рр.). Тривалий час о. Михайло Раковський душпастирював в с. Букачівці (нині – Рогатинського району) – упродовж 1903–1904 рр. як сотрудник, а протягом 1904–1920 рр. був парохом цього села. Кар’єру священника М. Раковський продовжив у м. Жидачів (1920–1944 рр.). Упродовж 1931–1939 рр. – адміністратор Жидачівського деканату. Після смерті дружини Клавдії, у 1944 р., виїхав спершу до Німеччини, де проживав з 1945 по 1949 рр., а згодом – до Канади, в провінцію Квебек, де прожив із 1949 по 1957 р. Помер о. Михайло Раковський 18 липня 1957 р. у Монреалі⁷¹.

Подружжя Михайла і Клавдії Раковських мало семеро дітей: Ярослава, Анісію, Наталію, Стефана, Омеяна, Любомира і Володимира.

⁷¹ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.367.

Людмила ✓	Радивський с. Сидоренко і Радивський
Олександр ✓	Радивський с. Сидоренко
Анастасія	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
Діонісія	Захаровський + 1894 р.
Максим	Прозанин + 1895 р.
Кирило	Винявський + 15/8 1897 р.
Белла ✓	Госларовий + 2/5 1897 р.
Марко	Григор'єв, Микола, Радивський
с. Сидоренко ✓	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
Вікторія ✓	Винявський + 1894 р.
Іван	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
с. Покровська ✓	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
Анну ✓	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
с. Гелена ✓	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
Александр ✓	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
Олегу	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
Викторія	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
с. Павла ✓	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
с. Антонія	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
Івану у Радив ✓	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
Наталія	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.
Северин	х. Л. 1813 р. + 24/3 1892 р.

Нотатки для пам'яті про родину Яримовичів і Раковських о. Володимира Винявського

Ярослав-Олег Раковський (1901 р.н.) був священнослужителем. Після висвячення, 1929 р. – сотруди́ник у с. Братківці, що на Стрийщині. У 1931–1934 рр. – адміністратор парафії у с. Межиріччя на Жидачівщині, адміністратор парафії с. Покрівці (нині – Жидачівського району) у 1935–1937 рр. Протягом 1937–1944 рр. о. Ярослав Раковський був катехитом у низці шкіл Жидачівщини⁷². Після переходу ГКЦ у підпілля, після 1946 р., о. Я. Раковський не «підписав православ'я», а переїхав до м. Станіслава, де проживали родичі дружини Ольги⁷³. Подружжя Раковських виховувало трьох дітей: Богдана (одружився на Вірі – їх діти Ірена і Олександр), Юліана (одружився на Наталії – їх діти Ірена і Андрій), Лідію (вийшла заміж за Григор... (повністю прізвище встановити не вдалося). Діти Лідії – Олег, Юрій, Уляна.

Стефан Раковський одружився на Софії. Дочка у шлюбі – Лариса.

Омелян Раковський одружився на Ользі. Син – Зорян.

Наталія Раковська вийшла заміж за Володимира Савацького.

Любомир Раковський одружився на Ользі. У шлюбі син Роман. Невістка Христина.

Володимир Раковський одружився на Валеті. Син – Юрій⁷⁴.

⁷² Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.367.

⁷³ Нотатки для пам'яті Ярослава Семеновича Винявського.

⁷⁴ Нотатки для пам'яті о. Володимира Семеновича Винявського.

Другий син отця Луки Яримовича – **Михайло** одружився з Бронеславою Докер, а їх донька була заміж за Іваницьким. М. Яримович був суддею в Стрию. Помер 12 листопада 1925 р. Подружжя Іваницьких виховувало доньку Христину (була одружена з Софроном Глібовицьким) і мали сина Ігоря⁷⁵.

Іще один син о. Луки Яримовича – **Йосиф (Осип)** став священником. Одружився на Марії За.....(повністю прізвище встановити не вдалося) і у шлюбі мав трьох дітей. Помер 22 червня 1967 р. в Ухті (Російська Федерація), куди був вивезений разом із сім'єю.

Осип Яримович

Олена Луківна Яримович вийшла заміж за Т. Барусевича, що походив з відомої на Бережанщині священничої родини. Подружжя виховувало доньку Марію.

Наталія Луківна Яримович присвятила своє життя Богу: прийняла вічні чернечі обіти (Чину святого Василя Великого) як сестра Любов. Померла на Закарпатті у 1953 р.

⁷⁵ Нотатки для пам'яті Марти Данилівни Зубик (Миколаєвич).

Іще один син о.Луки – Володимир Лукич Яримович був українським січовим стрільцем, а згодом – вояком Української Галицької Армії. 1 серпня 1919 р., відповідно до наказу Диктатора ЗОУНР Євгена Петрушевича, В.Яримовича підвищено по службі з четаря до поручника Команди етапу армії (Запілля)⁷⁶. Володимир Яримович був одружений із Галиною Давидович, що також мала священиче походження. подружжя мало двох дітей.

Володимир Яримович (ліворуч) – син Луки

Наймолодший син отця Івана Яримовича – Юліан Яримович народився 1860 р. 7 січня 1886 р. висвячений на священика. Священнодіяв о. Юліан Яримович, як і його батько, в с. Вільховець: спершу був адміністратором парафії (1886–1890 рр.), а згодом довгих тридцять три роки – парохом Вільховця (1890–1923). Юліан Яримович упродовж 1906–1914 рр. виконував обов'язки адміністратора Бібрського деканату.

⁷⁶ Микитюк Д. Українська Галицька Армія = Army of the Western Ukraine (Galicia) = L'armée ukrainienne de Galicie : у 40-річчя її участі у Визвол. Змаганнях в 1918–1920 рр. : матеріали до історії. Вінніпер : Видав хорунжий УСС Д. Микитюк, 1958–1976. Т. 2 . – 1960. С. 329.

о. Юліан і Климентина Яримовичі

Юлія Лабай (Яримович)

Помер о. Юліан Яримович 8 липня 1923 р.⁷⁷ Дружина Ю. Яримовича, Климентина, походила з роду Конюховичів. Померла 6 листопада 1917 р. Подружжя Юліана і Климентини Яримовичів виховали дочку Юлію, яка вийшла заміж за Михайла Лабая, 1892 р.н. У 1922 р. М. Лабай висвячений на священника. Упродовж 1926–1933 р. душпастирював у с. Убині (нині – Кам'янка-Бузького району), у 1933–1944 рр. священнодіяв у с. Ладанці (нині – Перемишлянського району)⁷⁸. Помер о. М. Лабай 14 березня 1977 р.

Діти подружжя Лабаїв: Климентина і Любомир.

⁷⁷ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.173.

⁷⁸ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.244.

Володимир Яримович (стоїть) після перебування у госпіталі.
Квітень 1916 р.

Середуша донька отця Івана Яримовича – **Софія Годованська (Яримович)** народилася 22 лютого 1857 р. Померла 1 серпня 1937 р. Похована на цвинтарі в м. Сянік (нині – Республіка Польща). Перебувала в шлюбі з о. Петром Годованським (народився 1851 р. у с. Сурахів на Ярославщині (нині – Республіка Польща). 1878 р. висвячений на священника. Після висвячення впродовж 1878–1879 рр. був сотрудником у с. Сосниця (нині – гміна Радимно Ярославського повіту Підкарпатського воєводства, Республіка Польща), сотрудником (1879 р.) у с. Літиня (нині – Дрогобицького району Львівської області).

Протягом 1879–1880 рр. о. П. Годованський – адміністратор парафії у с. Брухналь (*нині – с. Терновиця на Яворівщині*), адміністратор парафії (1880–1881 рр.) у с. Жуків (*нині – гміна Чесанів Любачівського повіту Підкарпатського воєводства, Республіка Польща*). Душпастирював також у с. Корениця – 1881–1882 рр. (*нині – гміна Ляшки на Ярославщині, Республіка Польща*), де також був адміністратором парафії.

Протягом 1882–1897 рр. священнодіяв у с. Дубровиця неподалік Ярослава (спочатку, як адміністратор парафії, а згодом – парох села)⁷⁹. Остання парафія отця П. Годованського – його мала батьківщина с. Сурахів, де він упродовж 1897–1911 рр. був парохом. У Сурахіві священник і помер, 19 березня 1911 р.

Діти подружжя: **Ольга** (1881 р. – 7 лютого 1967 р.), **Олена** (30 вересня 1883 р. – 15 червня 1977 р.), Роман та Олександра. Роман Годованський у 1906 р. трагічно загинув під потягом, будучи гімназистом. Волею нещасного випадку передчасно відійшла у вічність і дочка Олександра.

Ольга Годованська вийшла заміж за греко-католицького священника Івана Головка, який народився 1872 р. 1898 р. висвячений на священника. Першою парафією о. І. Головка стало с. Тартаків на Сокальщині, де впродовж 1898 – 1902 рр. – сотруди́ник та адміністратор парафії. Згодом (у 1902–1904 рр.) священник виконував обов’язки сотруди́ника у с. Сосниця неподалік м. Ярослава, де колись душпастирював його тесть – о. Петро Годованський. Протягом 1904–1906 рр. був сотруди́ником однієї із греко-католицьких церков м. Яворова на Львівщині. З 1906 – 1914 рр. о. Іван Головка – парох в с. Яжеві (нині – Старий Яр) неподалік Яворова⁸⁰. За ідеологічними переконаннями о. Іван Головка був русофілом, і в умовах Першої світової війни разом із сім’єю виїхав у с. Білці неподалік Білої Церкви. Після більшовицького перевороту в Росії, в жовтні 1917 р., і утвердження радянської влади на Східній Україні Іван Головка як греко-католицький священник був заарештований і невдовзі пропав безвісти. Його дружина – Ольга Головка (Годованська) переїхала в Київ і працювала на швейній фабриці.

⁷⁹ Блажейовський Д. Історичний шематизм Перемиської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1828–1939). – Львів: Каменярь, 1995. С. 655.

⁸⁰ Блажейовський Д. Історичний шематизм Перемиської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1828–1939). – Львів: Каменярь, 1995. С. 657.

Ольга Головка (Годованська) і Олена Лехіцька (Годованська). Кінець 1950-х рр.

Подружжя мало семеро дітей: Іванну, Софію, Богдана, Марію, Володимира, Лідію і Ірену. Володимир Головка загинув трагічно.

Джерело: приватна фотоколекція Марти Зубик (Миколаєвич)

Іванна вийшла заміж за Осипа Тичину. У шлюбі було дві доньки: Надія (1925–2019) і Ольга. Син Надії – Роман, 1942 р.н. (у шлюбі з Аліною) виховали двох дітей – Наталію і Вадима. Наталія Галай (Тичина) проживає у Белгороді (Російська Федерація). Вадим із сім'єю проживає в Кишиневі (Республіка Молдова).

Ольга Тичина вийшла заміж за Михайла Урицького. Подружжя мало двох доньок – Надію і Ірину. Дочка Ірини Урицької – Тетяна виховує сина Михайлика 2004 р. н., який навчається в Ухтинському ліцеї.

Родина Тичин-Урицьких. Зліва на право Роман Тичина, його син Вадим, Надія Тичина, Василь (чоловік Надії), Ольга Урицька, Ірина Урицька (дочка Ольги), Тетяна Урицька (дочка Ірини). Ухта, Комі АССР. Серпень 1997 р.

Софія Головка вийшла заміж за **Ернеста Штельтера** (німця за національністю). У час Другої світової війни сім'я Штельтерів виїхала до Німеччини.

Богдан Головка (за професією військовий) у шлюбі з Марією мав трьох дітей: Анатолія, Дмитра (дружина Любов, мають сина Ярослава) і Софію (чоловік Юрій Рибаків, мають двох доньок – Анастасію і Ксеню). Анастасія має чоловіка Костянтина та доньку Варвару, Ксеня (чоловік Олександр) виховують дочку Віру та сина Івана.

Анатолій Головка, свого часу, перебував на дипломатичній службі у Сполучених Штатах Америки. Дмитро Головка був ректором Київського інституту легкої промисловості (нині – Київський національний університет технологій та дизайну). Дружина Дмитра Головка – Любов, син Ярослав.

Лідія Головка одружилася з Віктором Шугалієм, який працював директором танкового заводу в Сизрані (нині – адміністративний центр Сизранського району Самарської області, Російська Федерація). Син – Олександр Шугалій закінчив Московський Бауманський інститут (нині – Московський державний технічний університет імені М. Е. Баумана) здобув науковий ступінь доктора технічних наук. Працював в Інституті імені І. Курчатова (нині – Національний дослідний центр «Курчатовський інститут»), пізніше – в Інституті Овчиннікова (нині – Федеральний державний бюджетний заклад науки «Інститут біоорганічної хімії ім. академіків М. М. Шемякіна і Ю. А. Овчиннікова» Російської академії наук). Проживає Олександр Шугалій у Підмосков'ї, в м. Чорнорудка.

Лідія Головка

Джерело: приватна
фотоколекція Марти Зубик
(Миколаєвич)

Ірина Шпинь з синами

Ірина Головка (Шпинь).
Джерело: приватна фотоколекція
Марти Зубик (Миколаєвич)

Ірина Головка вийшла заміж за Павла Шпиня. У шлюбі мали двох синів – Олександра (його дружина Ірина) і Віктора (дружина – Тетяна). Проживали у м. Києві.

Лехівська (Годованська) Олена Петрівна навчалася в пансіонаті в Ярославі (тепер – Республіка Польща). Була одружена зі священником Захарієм Лехівським. З. Лехівський народився 30 вересня 1874 р. Після висвячення, у 1901 р., о. Захар Лехівський упродовж 1901–1902 рр. був сотрудником у селі Порохник неподалік Перемишля. Протягом 1902–1911 рр. – гімназійний катехит та викладач латинської і грецької мов у Новому Сончі на Лемківщині (нині – Республіка Польща). Одночасно завідував бурсою, де жили і харчувалися гімназисти⁸¹. 1911 р. о. З. Лехівський отримав посаду гімназійного катехита та викладача класичних мов у Сокалі, де працював до 1924 р.⁸² Нетривалий час, упродовж 1918 р., священник був адміністратором парафії у с. Борятин на Сокальщині. Протягом 1926–1930-х рр. о. З. Лехівський – на посаді гімназійного катехита в місті Сянік, де й помер 29 листопада 1933 р.

Хата в м. Сокалі, де проживала родина о. З. Лехівського. Фото міжвоєнних років.

⁸¹ Нотатки для пам'яті Марти Данилівни Зубик (Миколаєвич).

⁸² Блажейовський Д. Історичний шематизм Перемиської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1828–1939). – Львів: Каменярь, 1995. С. 745.

Діти: Марія, Стефанія, Роман, Олександра, Софія, Андрій-Богдан (17 вересня (?) 1917 р. – 1943), Любов-Олена (4 квітня 1924 р. – 1943).

Андрій Лехіцький працював охоронцем заводу в м. Кросно, що неподалік Сянока. **Любов Лехіцька** навчалася в гімназії м. Сянік, а згодом – у гімназії м. Ярослава, яку закінчила 1942 р. У 1943 р. разом із братом Андрієм у складі просвітницької групи поїхала на Східну Україну, у Миколаїв. Там невдовзі групу було викрито нацистами, а Любов Лехіцьку разом із братом Андрієм – розстріляно.

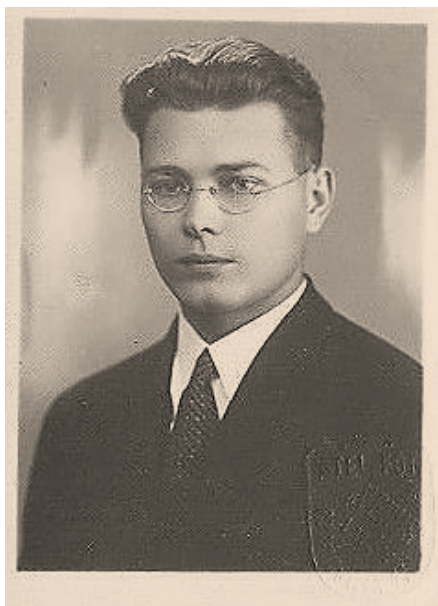
Любов Лехіцька

Андрій-Богдан Лехіцький

Лехіцький Роман Захарович народився 1 грудня 1908 р. Навчався на ветеринара у Львові, а після закінчення начального закладу працював в українському кооперативному об'єднанні «Маслосоюз». Разом із сестрою Любою і братом

Андрієм 1943 р. заарештований нацистами в Миколаєві. Роман Лехіцький був висланий в концтабір Бухенвальд, де він помер від фізіологічного виснаження 6 січня 1944 р.

Роман Лехіцький

Лехіцька Стефанія Захарівна народилася 6 липня 1906 р. в Сурахіві (нині – Республіка Польща). Гімназію закінчила в Сокалі. Невдовзі вступила на філософський факультет Львівського університету (нині – Львівський національний університет імені І. Франка), але після третього курсу залишила навчання. Певний час працювала бухгалтером на молокозаводі. З 1981 р. проживала в м. Івано-Франківську, де й померла, 26 грудня 1997 р.

Стефанія Лехіцька

Олександра Лехіцька

Лехіцька Олександра Захарівна народилася 21 липня 1910 р. в Сурахіві. Проживала з родиною в Сокалі, де закінчила гімназію. Здобула фармацевтичну освіту, яка у радянські часи прирівнювалася до фармацевтичних училищ. Фармацевтичне практикування набула у власника аптеки в Сяноці. Невдовзі склала екзамен, отримавши посвідчення фармацевта-рецептаря. Упродовж життя працювала фармацевтом, а перед виходом на пенсію – завідувачкою аптеки в м. Дрогобич.

У Дрогобичі проживала разом із мамою – Лехіцькою (Годованською) Оленою і сестрою Стефанією. 1981 р. разом із сестрою Стефанією переїхала до Івано-Франківська, де на той час проживала сім'я племінниці і вихованки Марти Зубик (Миколаєвич) і до кінця днів перебували під їхньою опікою. Померла Олександра Лехіцька 14 серпня 1998 р. Сестри Лехіцькі поховані на міському цвинтарі м. Івано-Франківськ (с. Чукалівка). Стефанія і Олександра Лехіцькі виховували також усиновлену племінницю – дочку сестри Софії Олену.

Софія Захарівна Лехіцька народилася 28 грудня 1912 р. Закінчила у Львові торговельне училище, була на практиці в сфері народної торгівлі м. Сянік. В умовах Другої світової війни потрапила в переселенський табір до нацистської Німеччини, але 1940 р. повернулася в Сянік до родини, із якою 1946 р. переїхала у Дрогобич. Померла Софія Лехіцька 1951 р. у Дрогобичі, а її чоловік Іван зник без вісти у час війни⁸³.

Софія Лехіцька

Олена Пилипець (Лехіцька).
3 березня 1960 р.

⁸³ Нотатки для пам'яті Марти Данилівни Зубик (Миколаєвич).

Дочка Софії Лехіцької – **Пилипець (Лехіцька) Олена Іванівна** народилася третього червня 1940 р. в Сяноці (нині – Республіка Польща).

Навчалася у ЗОШ м. Дрогобича, яку закінчила із золотою медаллю. Продовжила навчання у Львівському політехнічному інституті (нині – Національний університет «Львівська політехніка»). Отримала спеціальність інженер-хімік.

Весільне фото Зіновія і Олени Пилипців. 1960-і рр.

У шлюбі з **Пилипцем Зіновієм Івановичем**. Пилипець З.І. народився 19 березня 1936 р. в с. Яблунька Богородчанського повіту в сім'ї греко-католицького священика Івана Пилипця та Ірини Лятишевської, що походила з родини відомого священнослужителя – єпископа-помічника (1929–1945), а згодом – єпископа-ординарія Станиславівської єпархії «катакомбної» Церкви (1946–1957) Івана Юліановича Лятишевського (17.10.1879 – 27.11.1957).

Єпископ Іван Лятишевський на засланні.
12.05.1955 р. с. Мерке (Казахстан)

о. Іван Пилипець. 1930 р.
*Джерело: Родини Пилипців та Лятишевських.
Рукопис Зіновія Івановича Пилипця.*

Отець Іван Пилипець народився 19 травня 1904 р. у місті Скалат на Тернопільщині, а 1930 р. висвячений на священника. Впродовж 1932–1936 рр. був адміністратором парафії с. Яблунька (нині – Богородчанського району). Протягом 1936–1938 рр. – адміністратор парафії с. Ганусівка (нині – Тисменицького району)⁸⁴. Помер 2 січня 1983 р. Похований у м. Самборі на Львівщині⁸⁵.

Родина на весіллі Зіновія і Олени Пилипців. 1965 р.

Вищу освіту Зіновій Іванович Пилипець здобув у Львові, навчаючись у ветеринарному інституті (нині – Львівський національний університет ветеринарної

⁸⁴ Блажейовський Д. Історичний шематизм Станиславівської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1885–1938). Львів: Місіонер, 2002. С. 354.

⁸⁵ Родини Пилипців та Лятишевських. Рукопис Зіновія Івановича Пилипця. С. 44.

медицини та біотехнологій імені Степана Гжицького). Захистив кандидатську дисертацію з мікробіології. Деякий час сім'я Пилипців проживала в Цілинограді, згодом Москві. Нині сім'я проживає в Києві.

Олена Пилипець (Лехіцька) з чоловіком Зіновієм та двоюрідною сестрою Мартою Зубик (Миколаєвич) і її чоловіком Юрієм. 2010 р.

Діти подружжя Пилипців: Андрій і Тарас.

Андрій Пилипець народився 2 липня 1968 р. у Львові. 1998 р. закінчив Львівську академію ветеринарної медицини імені С. З. Гжицького, здобувши спеціальність інженер-технолог.

Андрій Пилипець

Упродовж 2000–2002 рр. – аспірант Інституту біології тварин НАН. 2003 р. захистив дисертацію і отримав диплом кандидата сільськогосподарських наук. 2015 р. отримав звання старшого наукового співробітника за спеціальністю біохімія. З 2015 р. – старший науковий співробітник лабораторії біохімії адаптації та онтогенезу тварин.

Пилипець Тарас Зіновійович народився 9 березня 1974 р. у Львові. Закінчив Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського, працює у Києві.

Андрій і Тарас Пилипці із сестрами Аретою і Уляною Зубиками.
Літо 1975р.

Дружина Тараса Пилипця Інна народилася 18 червня 1973 р. За освітою економіст. Діти: Марія – народилася 14 грудня 2002 р. у Львові, навчається у Київському національному університеті ім. Т. Шевченка. Яромир, народився 18 листопада 2007 р. у Києві.

Марія Лехіцька.
Джерело: приватна фотоколекція
Марти Зубик (Миколаєвич)

Миколаєвич (Лехіцька) Марія Захарівна народилася 15 червня 1902 р. Померла 18 листопада 1931 р. у м. Вільно (сучасний Вільнюс).

Була у шлюбі з Миколаєвичем Данилом Костянтиновичем – доктором ветеринарії. Подружжя проживало в Білорусії, в м. Молчадь. Помер Д. Миколаєвич 13 червня 1939 р. від туберкульозу.

Дочка подружжя – **Зубик (Миколаєвич) Марта-Марія Данилівна** народилася 7 листопада 1931 р. в м. Молчадь. В одинадцятиденному віці залишилася без матері Марії, яка померла, маючи двадцять дев'ять років. Виховувалася у бабці – Лехіцької Олени Петрівни і тіток Лехіцьких – Стефанії і Олександри.

Будинок у м.Сянік (нині – Республіка Польща), де проживала родина Лехіцьких

Зі спогадів Марти Зубик (Миколаєвич) дізнаємося, що родина Лехіцьких в умовах нацистської окупації змогла вижити, значною мірою, лише завдяки невеликим підзаробіткам тіток – Олександри та Стефанії, які «мали право на два літри молока щоденно, дуже скупі пайки: «чорний-пречорний хліб та повидло, в якому було трохи яблук, а решта – буряк». Аби не померти з голоду, випікали хліб у домашніх умовах – мололи на жорнах пшеницю і жито, які залишив їм їхній квартирант, утікаючи від нацистів. Нерідко родині Лехіцьких доводилося жити в непристосованих умовах: у підвалі знайомих вони прожили сім тижнів⁸⁶.

Двоюрідні сестри Марта Зубик (Миколаєвич) і Олена Пилипець (Лехіцька)
з бабусею Оленою Лехіцькою (Годованською). Середина 1950-х рр.

Під час нацистської окупації Марта Миколаєвич закінчила другий клас української школи в Сяноку (перший клас склала приватно). До гімназії у Сяноку її спершу не прийняли через українську приналежність. Але на другий рік вона таки була прийнята на навчання, будучи лише другою українкою в класі. Навчалася М. Миколаєвич у Сяноцькій гімназії до січня 1946 р., оскільки напередодні Йорданських свят в чотирьохденний термін родина Лехіцьких була вимушена примусово виїхати із Сянока на Львівщину. Сама депортація відбувалася в дуже складних умовах – людей перевозили в товарних вагонах, а відстань, яку можна було проїхати за одну ніч, депортанти подолали за два тижні при двадцятиградусному морозі. Польські машиністи свідомо зупиняли потяг серед поля, де він невмоти-

⁸⁶ Нотатки для пам'яті Марти Данилівни Зубик (Миколаєвич).

вовано простоював. Родина Лехіцьких повторила незавидну долю майже півмільйона українців Лемківщини, Надсяння, Холмщини, Південного Підляшшя, Любачівщини та Західної Бойківщини, яких було примусово переселено до УРСР упродовж 1944–1946 рр. Це брутально здійснили комуністичні режими СРСР і Польщі із застосуванням терору, репресій, конфіскації майна, обмеження політичних, соціальних, і культурних прав людей. Виселяли українців у різні регіони УРСР – від Галичини до Причорномор'я, Слобожанщини та Донеччини.

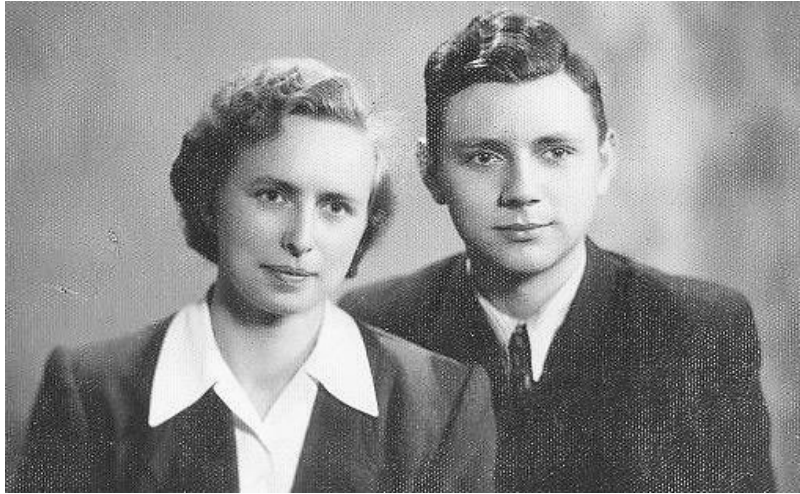

Марта Зубик (Миколаєвич).

Родина Лехіцьких спочатку приїхала в Самбір, а згодом дісталася до сусіднього Дрогобича, який на ту пору був обласним центром і в якому було більше шансів отримати роботу. У Дрогобичі Олександра Захарівна Лехіцька працювала в аптеку фармацевтом, а Стефанія Захарівна Лехіцька отримала посаду бухгалтера в аптекоуправлінні. 1948 р. Марта Миколаєвич закінчила семирічну школу у Дрогобичі і перейшла до місцевої жіночої школи № 2⁸⁷. У Львові Марта Миколаєвич закінчила політехнічний інститут, здобувши спеціальність інженер-хімік. Працювала на інженерних посадах різних підприємств та заводів міст Миколаєва, Калуша та Івано-Франківська.

Вийшла заміж за Зубика Юрія Романовича, який народився 30 квітня 1934 р. у м. Львові. Батько Юрія, Роман Іванович Зубик – колишній український січовий стрілець. Із групою молодих людей 1 листопада 1918 р. під час Листопадового зриву розмістив прапор України на ратуші у Львові. У міжвоєнний період Р. Зубик працював викладачем Малої семінарії та в архіві митрополита А. Шептицького, згодом – у Львівському міському архіві. На початку 1940 р. Романа Зубика було арештовано НКВД. 26 червня 1941 р. був закатований у в'язниці Бригідки у Львові.

⁸⁷ Нотатки для пам'яті Марти Данилівни Зубик (Миколаєвич).

Юрій і Марта Зубики. 1956 р.

Мама Юрія – **Зубик (Лотоцька) Оксана Орестівна** народилася 29 серпня 1909 р. і мала священиче походження. Її батько – Орест Лотоцький, 1880 р.н., після висвячення у 1909 р. був спочатку сотрудником (1909–1911 рр.), а згодом – адміністратором (1911–1913 рр.) парафії с. Новосілки на Золочівщині. У 1913–1915 рр. – адміністратор парафії с. Бужок, що розташовувалося поблизу. У наступних роках о. О. Лотоцький душпастирював на Тернопільщині: спершу був адміністратором парафії (1915–1918 рр.) у с. Кобиловолки (нині – Теребовлянського району), згодом (у 1918–1924 рр.) адміністратором парафії с. Дубківці на Скалатчині. Протягом п'ятнадцяти років (з 1924 р. по 1939 р.) о. Орест Лотоцький був парохом с. Болотня неподалік Перемишлян. У Болотні священик і помер 3 червня 1939 р.⁸⁸. Його дочка Оксана Зубик (Лотоцька) тривалий час працювала вчителькою. Останні роки проживала в м. Івано-Франківську, де й померла 30 січня 1992 р.

Марта Зубик (Миколаєвич) і Олена Пилипець (Лехіцька). 2 лютого 1955 р.

⁸⁸ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.275.

Зубик Юрій Романович закінчив Львівський політехнічний інститут, здобувши спеціальність «Технологія виробництва цементу». Працював інженером на цементному заводі в м. Миколаєві на Львівщині, залізобетонному заводі в м. Калуш, в інституті «Діпроміст» у м. Івано-Франківськ. Упродовж 1963–1971 рр. родина Зубиків проживала в Калуші, а від 10 квітня 1971 р. – в Івано-Франківську. Юрій Романович Зубик помер 22 вересня 2014 р., а його дружина Марта Зубик (Миколаєвич) – 24 квітня 2020 р. на вісімдесят дев'ятому році життя. Поховане подружжя на Чукалівському цвинтарі.

Діти подружжя: Арета, Уляна.

Турчин (Зубик) Арета Юріївна народилася 10 листопада 1957 р. в м. Миколаєві, де сім'я проживала до липня 1963 р. Закінчила фізико-математичний факультет Івано-Франківського педагогічного інституту імені Василя Стефаника.

Арета Турчин (Зубик)

Ярослав і Арета Турчин

З 1980 р. працювала у Богородчанському профтехучилищі № 12. Від 1992 р. на вчительській роботі у Богородчанській ЗОШ № 1, а з 1994 р. – в ЗОШ № 2, де була заступником директора з навчально-виховної роботи. Від 1984 р. у шлюбі з Турчиним Ярославом Миколайовичем, який народився 1951 р. у с. Нивочин Богородчанського району.

Арета Турчин (Зубик) із внуком Данилом. 17 липня 2017 р.

Ярослав Турчин закінчив факультет фізичної культури і спорту Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Працює керівником фізичного виховання в Богородчанському будівельному ліцеї.
Діти: Андрій, Юрій.

Родини Пилипців, Зубиків і Турчиних на відзначенні 80-річчя Марти Зубик (Миколаєвич).
Листопад 2011 р.

Турчин Андрій народився 18 вересня 1985 р. у м. Івано-Франківськ. Закінчив Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу, здобувши

спеціальність інженер-геофізик. Дружина – Турчин (Пилипів) Уляна Михайлівна народилася 18 березня 1989 р. в м. Івано-Франківськ. Закінчила Чортківський навчально-науковий інститут підприємництва і бізнесу Тернопільського національного економічного університету, здобувши спеціальність фінансист. Виховують сина Данила, 2013 р.н. Подружжя проживає у с. Грушка Тлумацького району.

Андрій Турчин. 25 травня 2014 р.

Турчин Юрій Ярославович народився 19 квітня 1989 р. у м. Івано-Франківську. Закінчив Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу, здобувши спеціальність програміст.

Юрій Турчин

Зубик Уляна Юріївна народилася 17 травня 1965 р. у м. Калуш. Закінчила технічне училище № 2 у м. Івано-Франківську за спеціальністю «технолог трикотажного виробництва». Працювала на Трикотажній фабриці м. Івано-Франківськ. З 1994 р. – працівник Івано-Франківського обласного краєзнавчого музею.

Уляна Зубик. 17 березня 2007 р.

**Повертаємось до біографії чоловіка Софії Сірецької – отця Володи-
мира Винявського, що походив з родини Яримовичів.**

У **Семена Григоровича Винявського** і наймолодшої дочки отця Івана Яримовича (пароха с.Вільховець) **Вікторії Іванівни Винявської (Яримович)** було шестеро дітей: найстарший Іван (10.10.1888 р. – 12.03.1892 р.), Володимир, Роман, Юліан, Ярослав та Євген.

Володимир Винявський. Поч. XX ст.

Роман Винявський. Поч. XX ст.

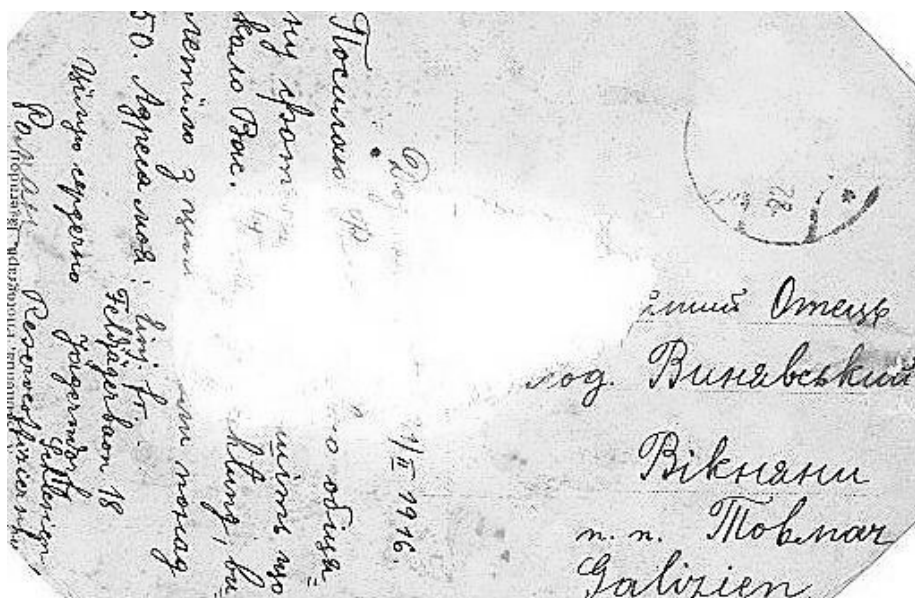
Винявський Роман народився 1893 р. у с. Черепин неподалік Львова – тогочасній парафії батька Семена. Закінчив правничий факультет Львівського університету. Був вояком Української Галицької Армії. Відповідно до наказу Державного секретаріату військових справ від 1 березня 1919 р. був підвищений у військовому званні з хорунжого до четаря УГА в Золочівській бригаді⁸⁹. Загинув у розпал польсько-української війни у Львові 8 березня 1919 р. Похований у Львові на Личаківському цвинтарі серед бійців УГА.

Роман Винявський у однострої бійця
Української Галицької Армії

Юліан Винявський. Поч. XX ст.

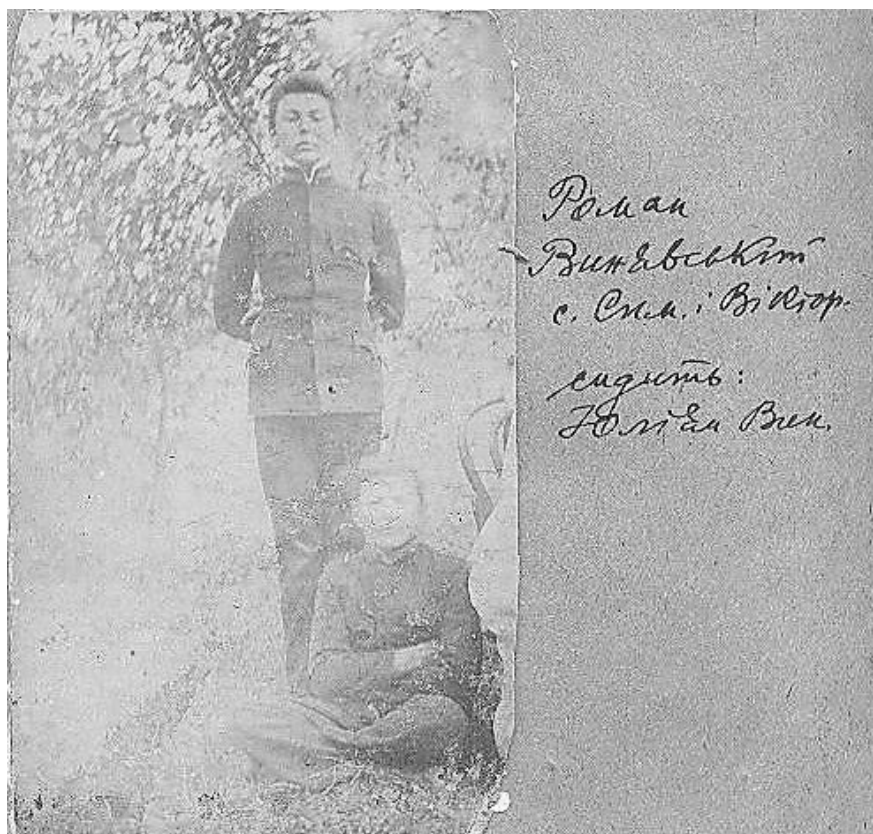
Надпис на зворотньому боці фотографії Романа Винявського старшому брату
Володимирі Винявському, парохіві Вікнян. 21 лютого 1916 р.

⁸⁹ Микитюк Д. Українська Галицька Армія = Army of the Western Ukraine (Galicia) = L'armée ukrainienne de Galicie : у 40-річчя її участі у Визвол. Змаганнях в 1918–1920 рр. : матеріали до історії. Вінніпег : Видав хорунжий УСС Д. Микитюк, 1958–1976. Т. 2. – 1960. С. 316.

Юліан Винявський народився 1895 р. в с.Черепин. 1914 р. закінчив гімназію, був учасником Першої світової війни. Перебував у російському полоні у Самарі. У 1915 р. загинув на фронті.

Ярослав Винявський. Поч. XX ст.

Брати Роман і Юліан Винявські. Поч. XX ст.

Ярослав Винявський народився 1897 р. в с. Станисмир, де тоді на парафії був його батько. У 1914 р. закінчив шість класів гімназії, а сьомі і восьмі класи навчання продовжив у Росії. У ході німецько-радянської війни, у липні 1944 р.

мобілізований до Червоної армії. На початку серпня того ж року Я. Винявського було відправлено на фронт.

Ярослав Винявський

Марія-Ванда Винявська

У вересні 1944 р. Я. Винявський потрапив до німецького полону, перебував у нацистських концтаборах. Після війни опинився у Познані, де проживали родичі дружини Марії-Ванди. До кінця днів подружжя проживало у Польщі. Марія Ванда померла 2 травня 1990 р., а Ярослав Винявський упокоївся в Бозі 26 лютого 1991 р.

Ярослав Винявський з дружиною Марією-Вандою. 1970-і рр.

Дорогеньке кохання моє Марієчко!
 Бабу, що цікавила тебе історією родини
 прарків Тата, даємого потуватого до об'їз
 ку дідів та бабів парохів сформувати:
 Дави зі старовини діда Сидора - скупі. Знає
 тільки, що був сином рільника Григорія
 з села Пелюки в пов. Тернопільщини. По смерті
 діда Сидора в 1903 р. що був парохом в Станими
 ра (нов. Тернопільщини) зв'язу з родиною зірлася са
 бо ми сироти знайшлися в Кругу наслідної ро
 дини бабів Вікторії з Єримовичів. А великі бабці
 померли в 1904 р. у свого брата в Шоломні, то
 цяковану над нами переїхала родина бабів.
 А тімпер Нанішу діщо о жінці родині:
 В другій половині XIX віку Жив в Вільхівцях
 (нов. Білорусь), женею обійнятий патріарха о. парох
 о. Микола Єримович виховує і працює Північ.
 Мали 8 ти налітні Юдітій - виховалось семеро -
 Чотирьох згодом Нанішу о. керує діщо:
 Найстарша дочка Аліксандрина виїхала замуж
 за Є. Коукевича - виїхав в Польщу - там була
 це гр. кат. церкв. а відчувався факт свідання к. в.
 А син Константин парох церква св. Петра і Павла
 в Львові - цілий загорікувався Володимиром. (Там же)
 Молодий Євген що А. Коукевич в Володимирі (Вісник)
 зять о. Жовтрянський, вуйт Є. Коукевич (Кієвський)

Фрагмент листування Ярослава Винявського з племінницею
 Марією Заторською (Винявською), де йшлося про родовід Яримовичів. 1989 р.

Наймолодший син Семена і Вікторії Винявських **Євген** народився у 1900 р.
 у с. Станимир. Життєвий шлях маловідомий.

Оскільки отець Семен Винявський помер у віці сорока семи років, а його
 дружина Вікторія Винявська (Яримович) через рік після чоловіка, постало питання
 виховання їх малолітніх дітей. Вони виховувалися у рідних братів матері. Опікуном
 одинадцятирічного Романа, дев'ятирічного Юліана і семилітнього Ярослава був
 о. Юліан Яримович – парох с. Вільхівці. Наймолодшим, чотирирічним Євгеном
 попервах опікувалася сестра Вікторії Годованська (Яримович) Софія Іванівна, а
 згодом – дальша родина Авдиковичів, яка виїхала до Києва.

Могила Ярослава і Марії-Ванди Винявських
у м. Познань (Республіка Польща)

Найстаршим, чотирнадцятилітнім Володимиром опікувався о. Костянтин Яримович – парох церкви св. Петра і Павла у Львові (батько Володимира Яримовича – майбутнього пароха с. Росільна).

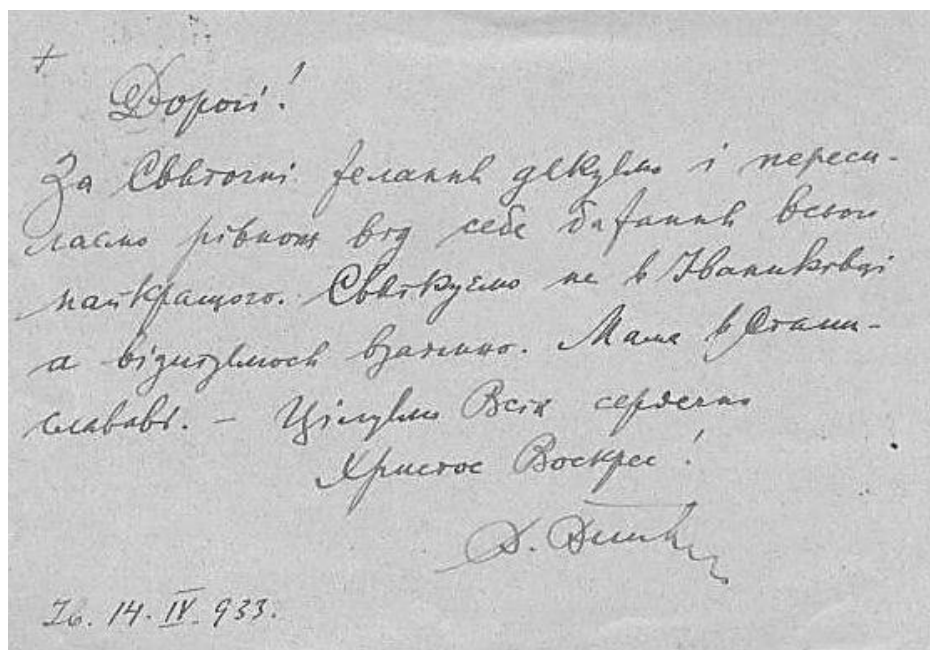
У 1913 р. **Володимир Винявський** закінчив духовну семінарію у Львові і після одруження, у лютому 1914 р., на дочці священника Маркела Сірецького Софії, п'ятого квітня того ж року був висвячений на священника. До слова, свідками шлюбу В. Винявського і С. Сірецької були чоловіки рідних сестер Софії Сірецької греко-католицькі священники Стефан Антимович і Володимир Яримович. Благословіння шлюбу дав парох с. Кореличі, рідний брат матері В. Винявського – о. Лука Яримович.

с. Вікняни. 1914 р.

Розпочав душпастирську працю адміністратором парафії у Вікнях на Тлумаччині, де пробув від 16 червня 1914 р. до 5 жовтня 1918 р. Далі був сотрудником у Тисмениці (з 1 грудня 1918 р. до 15 лютого 1919 р.), адміністратором парафії у Лисці (з 15 лютого 1919 р. по 1 листопада 1919 р.), адміністратором парафії у Гаврилівці (з 1 листопада 1919 р. по 15 жовтня 1921 р.)⁹⁰.

У міжвоєнний період о. В. Винявський – адміністратор парафії у с. Кутиски на Тлумаччині (з 16 листопада 1921 р. до 19 жовтня 1922). Найтриваліший час (від 20 жовтня 1922 р. по 10 лютого 1942 р.) о. Володимир Винявський був парохом с. Іваниківка (нині – Богородчанського району).

Вітальна Великодня листівка Володимира Винявського родині Антіна Сірецького.
Квітень 1933 р.

Крім того, священник тимчасово опікувався вірними в с. Похівка на Богородчанщині (з 1 листопада 1925 р. по 20 грудня 1925 р.) і (з 28 травня 1932 р. до 13 серпня 1939 р.), тимчасово душпастирював також у селах Вікняни (з 1 березня 1922 р. по 1 вересня 1922 р.) та Радча (з 1 червня 1924 р. до 28 лютого 1925 р.). У міжвоєнній (1935 – 1939 рр.) о. В. Винявський виконував також обов'язки ординаріатського шкільного комісара для окремих сіл поблизу Станиславова (Опришівці, Пациків (нині – Підлісся), Загвіздя, Угринів, Ямниця, Павлівка, Рибно, Клужів).

У час німецько-радянської війни о. В. Винявський був адміністратором парафії у селах Гостів на Тлумаччині (з 2 березня 1942 р. по 25 червня 1942 р.) і Підви́сока на Снятинщині (від 13 червня 1942 р. по 15 листопада 1942 р.)⁹¹.

⁹⁰ ДАІФО. Фонд 504, опис 1, справа 330, аркуш 128.

⁹¹ ДАІФО. Фонд 504, опис 1, справа 330, аркуш 128; Делятинський Р., Єгрешій О., Соловка Л. «Від Голгофи через катакомби до Воскресіння»: до 70-х роковин. Львівського псевдособору 1946 р. *Науковий вісник Івано-Франківського богословського університету УГКЦ «Добрий пастир»*. Збірник наукових праць / Гол. ред. Р.А.Горбань. Вип. 9. – Івано-Франківськ: ІФБУ, 2016. С.60.

с. Іванківка. 1930-і рр.

Після Львівського псевдособору і переходу Греко-католицької церкви у підпілля о. Володимир Винявський відмовився зректися своєї прадідівської віри і підписати православ'я. Отець В. Винявський продовжував підпільно відправляти богослужіння, таємно давати шлюб та хрестити дітей. Разом із дружиною оселився в м. Станіславі по вул Матейка, де винаймали крихітну кімнату («голуб'ятник») на стриху будинку, куди треба було підніматися по драбині і ходити напівзігнутими. При допомозі підпільного греко-католицького священика Василя Стрільбицького о. В. Винявський працевлаштувався сторожем на зеленому господарстві в с. Чукалівка поблизу Станіслава.

о. В. Винявський з дружиною Софією. 1950-і рр.

З 1952 р. по 1961 р. подружжя Винявських проживало в с. Березівка (Хом'яків) у дочки Марії, яка придбала у держави стару націоналізовану хату після депортації власників у Казахстан і Сибір. У Березівці о. В. Винявський був під пильним наглядом радянських спецслужб.

о. Володимир Винявський з дружиною Софією серед підпільних греко-католицьких священиків оо. В. Монастирського, В. Стрільбицького, О. Погорецького та членами їх сімей. 1960-і рр.

Для доносів була завербована найближча сусідка родини, яка, будучи справжньою християнкою, одразу зізналася о. Володимиру про своє завдання від спецорганів. У 1961 р. о. Володимир із дружиною Софією, дочкою Марією і внуками Оксаною і Лідією переїхали на постійне місце проживання у Станіслав (1962 р. місто перейменували на Івано-Франківськ).

о. Володимир Винявський з дружиною Софією, дітьми Марією, Ярославом та їх сім'ями. Великдень. 1974 р.

На багато років скромний приватний будинок на окраїні міста (колишньому приміському селі Софіївка) став місцем таємних богослужінь, відправлення обрядів хрещення, шлюбу. Найчастіше зверталися колишні парафіяни с. Іваниківка. У цьому

будинку 29 березня 1980 р. о. В. Винявський відійшов у вічність на дев'яносто першому році життя.

о. В. Винявський із дружиною Софією в останні роки життя.
м. Івано-Франківськ. Друга половина 1970-х рр.

Панахиду таємно вночі відправив греко-католицький єпископ Софрон Дмитерко. Чин похорону на цвинтарі провадив підпільний греко-католицький священик зі Львова Остап Стернюк, що було для нього в ті роки великим ризиком. Дружина В. Винявського – Софія померла першого грудня 1895 р., маючи дев'яносто два роки. Обоє похоронені на цвинтарі в с. Березівка біля могили Анни Сірецької (Нуд).

Надмогильний пам'ятник о. В. Винявському на цвинтарі в с. Березівка

СОФІЯ ВИНЯВСЬКА (СІРЕЦЬКА)

Софія Винявська (Сірецька). Поч. XX ст.

У подружжя о. Володимира і Софії Винявських було семеро дітей: Ярослав, Неоніла, Зіновій, Марія, Євген, Марта (27 вересня 1929 р. – 23 березня 1996 р.) і Дарія-Олена (15 грудня 1936 р. – 30 червня 1937 р.).

Діти о. В. Винявського і С. Винявської (Сірецької): ліворуч стоїть Ярослав;
сидить в першому ряді Неоніла (по центру); стоїть праворуч Зіновій.
У другому ряді стоїть Марія (крайня праворуч). Поч. 1930-х рр.

о. Володимир Винявський з дружиною Софією, матір'ю його дружини
Анною Нуд і дітьми: зліва направо Марія, Ярослав, Євген, Неоніла, Зіновій.
На колінах С. Винявської – Марта. 6 серпня 1933 р.

Винявський Ярослав Володимирович народився 11 січня 1915 р. у с. Гусне Вижне (нині – Верхнє Гусне) Турківського повіту на Львівщині.

Ярослав Винявський 1940-і рр.

Надія Винявська 1940-і рр.

Після закінчення гімназії навчався у Львівській духовній семінарії, звідки пішов до війська. Навчання у духовному навчальному закладі після демобілізації не продовжив. Працював учителем у с. Радча, вчителем і директором школи в с. Хом'яків (Березівка), а після переїзду до Івано-Франківська – в школі с. Угорники.

с. Радча 1930-і рр.

Помер Я. Винявський 18 вересня 1993 р. Дружина – Винявська (Кисілевська) Надія Несторівна – дочка отця Нестора Кисілевського і Марії Котлярчук. Народилася Н. Винявська (Кисілевська) 7 травня 1917 р. Померла 26 травня 1998 р. на вісімдесят другому році життя. Подружжя поховане на новому цвинтарі с. Микитинці – по вул. Юності в м. Івано-Франківськ.

о. Нестор Кисілевський

Марія Кисілевська (Котлярчук)

Нестор Кисілевський народився 1886 р., а 1909 р. висвячений на священика. Упродовж 1910–1911 рр. був катехитом у школі м. Тисмениця. Упродовж 1922–1924 рр. душпастирював у с. Гушанки (нині – Підволочиського району Тернопільської області)⁹². Протягом 1925–1938 рр. о. Н. Кисілевський – парох с. Радча. Помер 1945 р. на шістдесятому році життя⁹³.

Додамо також, що у травні 1950 р. рідний брат матері Надії Кисілевської, Марії, о. Костянтин Котлярчук разом із дружиною Софією і дітьми Марією-Христиною і Богданом як «вороги радянської влади» були депортовані у Хабаровський край. На Далекому Сході сім'я Котлярчуків перебувала разом із сім'єю брата матері Ярослава Винявського – Сірецького Антона Маркеловича, про яких ішлося вище. У 1963 р. Котлярчуки повернулися із заслання і оселилися в м. Винники неподалік Львова.

⁹² Блажейовський Д. Історичний шематизм Станиславівської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1885–1938). – Львів: Місіонер, 2002. С. 323.

⁹³ Родовід. Категорія: Священники&from=Запис%3A641196. Режим доступу: <https://uk.rodovid.org/wk?title=%D0%9A%D0%B0%D1%82%D0%B5%D0%B3%D0%BE%D1%80%D1%96%D1%8F%D0%A1%D0%B2%D1%8F%D1%89%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D0%BA%D0%B8&from=%D0%97%D0%B0%D0%BF%D0%B8%D1%81%3A641196>

Священики та їхні рідні на засланні. Зліва направо:

I ряд знизу: о. Мирон Підлисецький, син Теофіль, о. Роман Гузан.

II ряд: п. Наталя Підлисецька, п. Софія Венгринович, п. Софія Котлярчук, п. Софія Сірецька, п. Марія Сірецька.

III ряд: о. Йосиф Коберейко, о. Степан Венгринович, о. Антон Сірецький, о. Костянтин Котлярчук, п. Левицька, о. Костянтин Левицький, о. Йосиф Петраш, о. Михайло Петраш.
пос. Джонка, Нанайський р-н, Хабаровська обл., 13.06. 1954 р.

Джерело: Музей історії УГКЦ парафії с. Фитків Надвірнянського деканату
Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ; приватний архів Олега Єгрешія.

До слова, о. К. Котлярчук народився 14 квітня 1905 р. 3 грудня 1942 р. по квітень 1944 р. о. К. Котлярчук сотрудник, а згодом адміністратор парафії у с. Вовчинець⁹⁴. Помер о. К. Котлярчук 18 січня 1974 р. Його батько Микола Котлярчук (1857–1919) також був священиком: упродовж тривалого часу – парох Кутиська на Тлумаччині та м. Городенки. Його дружина Марія-Софія була дочкою пароха с. Вовчинець Євгена Гісовського (1878–1943).

МІНІСТЕРСТВО СВЯЩ. СЛУЖБ. СРСР		83ЛВ17	ТЕЛЕГРАММА	
ПРИЕМ		ПРЕДАЧА		ДОДА ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОБЛ БОГОРОДЧАНСЬКОГО ВУЛ ЛУГІВСЬКА 42-А СІРЕЦЬКОМУ АНАТОЛІЮ М АРКЕЛОВИЧУ
Пл. № 811 *		но. м. м.		
Принят:		Передат:		
ВІННИК ЛЬВОВСЬКОГО 278 15 50 1810				
В СЬОГО НАЙКРАЩОГО БАЖАЮТЬ=КОТЛЯРЧУКИ-				
Вітання з нагоди Різдва Здоров'я та щастя Сірецькі				

Привітальна телеграма родини Котлярчуків сім'ї Антона Сірецького з нагоди Різдва. 1964 р.

⁹⁴ Делятинський Р., Єгрешій О., Соловка Л. «Від Голгофи через катакомби до Воскресіння»: до 70-х роковин. Львівського псевдособору 1946 р. Науковий вісник Івано-Франківського богословського університету УГКЦ «Добрий пастир». Збірник наукових праць / Гол. ред. Р.А.Горбань. Вип. 9. – Івано-Франківськ: ІФБУ, 2016. С.51.

Родини Кисілевських і Винявських. Кінець 1930-х рр.

У о. Нестора і Марії Кисілевських було четверо дітей: Марта, Надія, Ірина і Роман. Стернюк (Кисілевська) Марта Несторівна була у шлюбі з о. Остапом-Євстахієм Стернюком – рідним старшим братом відомого в Україні священнослужителя, виконувача обов'язків глави УГКЦ протягом 1972–1991 рр., одного із провідників катакомбної Греко-Католицької Церкви у часи комуністичного режиму архієпископа Володимира Стернюка (12 лютого 1907 р., Пустомити – 29 вересня 1997 р., Львів).

Архієпископ Володимир Стернюк

Стернюк Остап-Євстахій народився 1904 р., а 1934 р. висвячений на священника. У 1934 р. був сотрудником у с. Липиця Долішня на Рогатинщині.

Упродовж 1934–1941 рр. – сотруди́ник у с. Перегінське (нині – Рожнятівського району), у 1941–1944 рр. сотруди́ник с. Сваричів, що також на Рожнятівщині. Відмовився «підписати православ'я», а відтак був засуджений як «ворог радянської влади». Після повернення в Україну священнодіяв підпільно. Помер о. О.-Є. Стернюк у 1993 р.⁹⁵. Сім'я Стернюків проживала у м. Львові. Їх діти: Ігор, Галина, Христина.

Родина Козаків. Сидять: Нестор і Ірина Козак (Кисілевська).
Стоять Роман, Надія, Олег.

Козак (Кисілевська) Ірина Несторівна була заміжжя за лікарем-ветеринаром Нестором Козаком. Діти: Олег, Роман, Надія.

Ярослав Винявський із дружиною Надією, дітьми та родичами дружини. Стоять: четверта ліворуч Марта Стернюк (Кисілевська) з дочкою Христиною. с. Радча. 1950-і рр.

У Винявського Ярослава Володимировича і Винявської (Кисілевської) Надії Несторівни було троє дітей: Нестор, Богдан, Роман.

⁹⁵ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.414.

Винявський Нестор Ярославович народився 2 жовтня 1946 р. у с.Радча. Навчався у місцевій школі, а з 1961 р. у середній школі № 2 м.Івано-Франківськ.

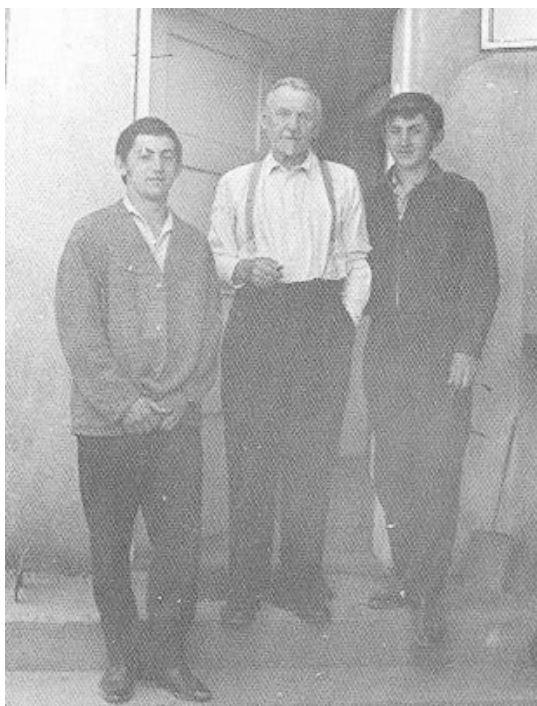
Ярослав і Надія Винявські з дітьми Нестором, Богданом і Романом.
Друга половина 1950-х рр.

Згодом, у Івано-Франківському інституті нафти і газу (нині – Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу). Працював на заводі «Пром-прилад» контролером по виробництву лічильників. Помер Нестор Винявський 20 листопада 2003 р. від серцевого нападу. Похований на новому цвинтарі в с. Микитинці по вул. Юності.

Нестор Винявський і Любов Винявська (Гайдей). 1970 р.

Дружина – **Винявська (Гайдей) Любов** (народилася 2 травня 1948 р.). Здобула вищу освіту (навчалася в Івано-Франківському інституті нафти і газу (нині – Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу)). Працювала провідним інженером у ЦНДЛ.

Нестор і Богдан Винявські з дідом Володимиром. 1960-і рр.

Мають двох доньок: Наталію і Надію. **Наталія Степаняк (Винявська)** народилася 29 квітня 1971 р. у м. Івано-Франківськ. Закінчила музично-педагогічний факультет Івано-Франківського державного педагогічного інституту імені Василя Стефаника (нині – Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника). Деякий час працювала в Народному домі № 1 м. Івано-Франківськ.

Родина Винявських: Зліва на право: Юлія Гуцуляк (Винявська), Лука Степаняк, Надія Гуцуляк, Анна Гуцуляк, Наталія Степаняк (Винявська), Дзвенислава Степаняк, Ірина Афонська (Винявська), Віктор Винявський (на руках у Ольги Винявської (Марчук)). Наталія Винявська (Каблак), Богдан Винявський, Лілія Винявська, Тарас Степаняк. 2018 р.

Вийшла заміж за **Тараса Романовича Степаняка** (народився 16 грудня 1968 р.). Навчався в музичному училищі м. Івано-Франківськ, згодом продовжив навчання у Рівненському державному інституті культури. Працював в Івано-Франківській філармонії. Діти: Дзвенислава і Лука. З 1999 р. сім'я Степаняків проживає в Лондоні. У Великобританії працюють приватними викладачами з музичної педагогіки.

Наталя і Тарас Степаняки

Степаняк Дзвенислава Тарасівна народилася 19 грудня 1995 р. у м. Івано-Франківськ. Освіта вища, педагогічна. Навчалася в університеті «Голд Сміт», згодом в Кембріджському університеті. Працює в Лондоні.

Степаняк Лука Тарасович народився 8 березня 2010 р. в Лондоні. Навчається у п'ятому класі Католицької початкової школи.

Дзвенислава Степаняк

Лука Степаняк

Гуцуляк (Винявська) Надія Несторівна народилася 8 березня 1980 р. в м. Івано-Франківськ. У 2003 р. закінчила Івано-Франківську медичну академію (нині – Івано-Франківський національний медичний університет). Працює в обласній клінічній лікарні м. Івано-Франківськ лікарем рефлексотерапевтом. У 2003 р. вийшла заміж за Гуцуляка Віталія Івановича (народився 8 серпня 1980 р.) в м. Івано-Франківськ.

Надія Гуцуляк

Віталій і Надія Гуцуляки. 2019 р.

Юлія Гуцуляк. 2019 р.

Анна Гуцуляк. 2020 р.

В. Гуцуляк закінчив 2003 р. Івано-Франківську медичну академію (нині – Івано-Франківський національний медичний університет). Лікар-травматолог, кандидат медичних наук, доцент. Працює доцентом кафедри травматології Івано-Франківського національного медичного університету.

Діти: Юлія (народилася 5 листопада 2004 р.) є ученицею Української гімназії № 1. Анна (народилася 24 грудня 2012 р.) – учениця школи-садка № 6 м. Івано-Франківськ.

Винявський Богдан Ярославович народився 25 лютого 1949 р. у с. Радча. Навчався спершу в місцевій школі, згодом в середній школі № 2 м. Івано-Франківськ. Закінчив Івано-Франківське медичне училище за спеціальністю фельдшер.

Богдан Винявський у лавах радянської армії.
Поч. 1970-х рр.

Наталія Винявська (Каблак).
Кінець 2010-х рр.

Деякий час працював фельдшером у с. Підлужжя, згодом працевлаштувався на завод «Автоливмаш». Дружина – **Винявська (Каблак) Наталія Петрівна**. Народилася 23 жовтня 1952 р. у с. Раків Долинського району у вчительській родині.

Здобула середню спеціальну освіту, закінчивши Львівський технікум легкої промисловості за спеціальністю конструктор одягу. Працювала на Івано-Франківській швейній фабриці. Діти: Андрій, Юрій (29.04.1987–13.02.1988), Ірина.

Богдан і Наталія Винявські з сином Андрієм. 1983 р.

Помер Богдан Винявський 26 березня 2004 р. від серцевої недуги. Похоронений на новому цвинтарі в с. Микитинці по вул. Юності.

Винявський Андрій Богданович народився 22 лютого 1983 р. в м. Івано-Франківськ. Навчався в середній школі № 15 і професійно-технічному училищі № 13 м. Івано-Франківськ. Закінчив Львівський державний фінансово-економічний інститут. Займається туристичним бізнесом.

Андрій Винявський

Афонська (Винявська) Ірина Богданівна народилася 25 травня 1989 р. в м. Івано-Франківськ.

Ірина Афонська (Винявська)

Після закінчення середньої школи № 15 вступила до училища № 21 м. Івано-Франківськ, отримала диплом економіста-бухгалтера. Закінчила Львівський державний фінансово-економічний інститут. Працює в мережі аптек «Медсервіс».

Вийшла заміж за **Афонського Андрія Юрійовича** (народився 12 грудня 1982 р. у м. Івано-Франківськ). Освіта – вища. Закінчив Тернопільський національний економічний університет за спеціальністю менеджер. Проживають у м. Івано-Франківськ.

Андрій Афонський і Ірина Афонська (Винявська). 2019 р.

Весілля Ірини Винявської і Андрія Афонського.
Ліворуч – Вірляна Винявська. Праворуч – Роман і Ольга Винявські. Червень 2019 р.

Винявський Роман Ярославович народився 5 квітня 1954 р. у с. Радча. Початкову освіту здобув у рідному селі, продовжив навчання – у ЗОШ № 15 м. Івано-Франківськ.

Нестор і Роман Винявські. 1950-і рр.

Навчався в Івано-Франківському інституті нафти і газу (нині – Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу). Працював в УБР – вахтовим методом в Росії.

Роман і Ольга Винявські

Дружина – **Винявська (Марчук) Ольга Петрівна**. Народилася 9 травня 1954 р. в с. Хімчин Косівського району Івано-Франківської області. Освіта середня спеціальна – закінчила Снятинське культурно-освітнє училище. Працювала хористкою в Гуцульському ансамблі пісні й танцю, бібліотекаркою у школі с. Угорники, учасницею капели бандуристів у Народному домі м. Івано-Франківськ. Діти: Богдан, Вірляна.

Роман і Ольга Винявські з дітьми Богданом і Вірляною. 1993 р.

Винявський Богдан Романович народився 10 квітня 1984 р. у м. Івано-Франківськ. Після закінчення середньої школи № 15 вступив у Прикарпатський національний університет імені В. Стефаника. З 2016 р. працює і проживає у Великобританії. Дружина Лілія за національністю латвійка. Народилася 24 листопада 1989 р. у м. Прейлі (Республіка Латвія). Закінчила правничий коледж. Подружжя виховує сина Віктора (народився 3 вересня 2016 р.).

Богдан Романович Винявський
з дружиною Лілією і сином Віктором

Роман і Ольга з дітьми Богданом, Вірляною, невісткою Лілією
і сином Віктором. Лондон. Кінець 2010-х рр.

Винявська Вірляна Романівна народилася 7 січня 1993 р. у м. Івано-Франківськ. З першого по дев'ятий клас навчалася в школі імені Святого Йосафата, упродовж одного року – в школі Кардинала Йосипа Сліпого (в Канаді). Згодом у цій же країні закінчила вищий клас Bishop Allen Academy. Після закінчення середньої школи № 11 м. Івано-Франківськ вступила в інститут туризму Прикарпатського національного університету імені В. Стефаника, з 2014 по 2019 рр. працювала в Об'єднаних Арабських Еміратах. Після закінчення контракту проживає в м. Івано-Франківськ. Працює менеджером по міжнародних зв'язках в «Насосенергопромі».

Неоніла Дубицька (Винявська) (посередині) із двоюрідними сестрами Анною Пиріг (Ліцовською) і Надією Левицькою (Антимович). Середина 1930-х рр.

Дубицька (Винявська) Неоніла Володимирівна народилася 25 грудня 1917 р. в с. Гусне Вижне (нині – Верхнє Гусне) Турківського повіту на Львівщині. Була одружена з о. Дубицьким Юрієм-Теодором Андрійовичем, що народився 15 квітня 1909 р. у Звенигороді в родині священника Андрія Дубицького і Ольги Борисів.

о. Ю. Дубицький – випускник Львівської семінарії.

Батько Юрія Дубицького – Андрій народився 1877 р. 1903 р. був висвячений на священника. Упродовж 1903–1908 рр. – сотрудник у м. Миколаєві Львівської області, катехит у школах цього міста. Згодом (1908–1910 рр.) – адміністратор парафії у м. Звенигороді на Львівщині. Душпастирював також у с. Побук (нині – Сколівського району) у 1910–1918 рр., Лавочному (також на Сколівщині) – у 1922–1941 рр. Упродовж 1941–1944 р. – душпастир с. Липиця Долішня на Рогатинщині⁹⁶.

Родина Дубицьких

У сім'ї Дубицьких було п'ятеро дітей: крім Юрія-Теодора, ще дві сестри, які загинули від вибуху бомби під час Другої світової війни, брат Микола (Николай), який душпастирював довгий час у м. Детройт та сестра – Марія Янківська (Дубицька), яка проживала на Львівщині.

о. Андрій Дубицький зі сватом о. В. Винявським. Поч. 1940-х рр.

⁹⁶ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.97.

о. Юрій-Теодор Дубицький 1929 р. закінчив гімназію в Стрию. Протягом 1929–1934 рр. навчався у Греко-католицькій Богословській академії у Львові. 25 листопада 1934 р. одружився з Неонілею Винявською, а 4 серпня 1935 р. у Львові у катедральному соборі св. Юра був висвячений на священника єпископом Іваном Бучком.

Весілля о.Ю.Дубицького і Н.Винявської. 1934 р.

Був душпастирем на Рогатинщині: спершу адміністратором церкви Йоакима і Анни в Липиці Долішній (1935–1941 рр.), з 1942 р. по 1944 р. – парох сусіднього села Сарники Горішні. У 1944 р. о. Ю. Дубицький разом із сім'єю емігрував до Австрії. Із 1944 р. по 1949 р. душпастирював у містечку Пішінг і у навколишніх районах. Згодом сім'я опинилася в Німеччині, а з 1949 р. – родина замешкала в Сполучених Штатах Америки⁹⁷.

Юрій і Неоніла Дубицькі. 1980-і рр.

⁹⁷ Нотатки для пам'яті Ірени Стрийської (Дубицької)

І ще один воїн Божий відійшов у вічність

(У Сороковий день смерті о. крилош. Юрія Дубицького)

Можна сміло сказати, що під цю пору є два роди Воїнів Божих: ті, які воюють пером та словом і ті, які воюють серцем і добрими прикладами до наслідування. До саме цих других воїнів належав о. крилош. Юрій Дубицький. Його життєвий шлях не лише був і є поміщений на сторінках Шематизму і в часописах, але його заслуги завжди залишаться дорогою вказом для майбутніх поколінь.

Отець Юрій належав до славної священничої родини Дубицьких, які вже триста років служили Богові по той бік Престолу. З його особистої родини, в якій було п'ятеро дітей, дві сестри були забиті бомбою під час Другої світової війни, а брат о. Николай, душпастирював довгий час в м. Детройті, всі віддержувалися вірою в Бога і родинною атмосферою. Отець Юрій не лише був гордий своєю минулою прадідівщиною, але для затримання цього священничого роду свого сина, о. Романа, як його наслідника-священника.

Пригляньмося коротко до його трудовитового життя. А саме о. Юрій народився 15-го квітня 1909 р. у Заснигороді в Галичині (тоді під Австрією), у священничій родині о. Андрія та Ольги з Борисів Дубицьких. Скінчив гімназію в Стрию (1929), одружився з Неофією 25-го листопада 1934 р., і був висвячений на священника єпископом Ісповідником Кир Іваном (Бучком) дня 4-го серпня 1935 р. у Львові. Зараз же потім став парохом парафії Йохима і Анни в Липиці Долішньої, а відтак в 1942 р. парохом в Серинівці Горішній, а також в Галичині. Від 1944 р. о. Юрій разом із своєю родинною мандрював через Австрію і Німеччину до ЗСА (1949) і вже тут працював по парафії: Вотерліст (1949), Оліфант (1950), Маганой Сіті (1950-1959), Мейзвілл (1959-1965), стає деканом Шамокінського Деканату, і як парох Шамокін (1965-1980). Відзначив його наш Патріарх Йосиф титулом крилошанина (1975) і в лютому 1980 р., він влучно вертається до Мейзвілла

о. крилош.
Юрій Дубицький

звідки Господь Бог його душу покликає до свого особистого виноградника дня 7-го червня н.р., себто, на 55-ліття священства і 56-ліття його подружжя. Залишив він окрім своєї найдорожчої подружжя, Неофії, п'ять дітей, між ними о. Романа, пароха Церкви Успіння Пречистої Діви Марії в Перт Амбой, Нью Джерсі.

Ми зауважимо, що його життєвий шлях не дуже відрізняється від інших священничих родин і їхніх шляхів, однак особистість о. Юрія не була пересічна і заслуговує на підкреслення, бо о. Юрій був воїном „серця“ та любови. Він мав притаманну любов до своєї родини, свого роду, своєї Церкви та своєї держави. Отець Юрій віддав ціле своє життя саме тим ідеалам, своєю безумною прихильністю пошани до Всевисшнього і любов до ближнього. Він був правдивим батьком, який виховав своїх дітей так, як своїх парафіян, де він не був не острим словом, не бучком, але чесною поведінкою. Особливо, приятельським наставлянням до своєї подружжя життя, бо вона під осінь свого життя підупала на здоров'я. А не була енергійна, роботниця, віддана своїм парафіянам в цілості слова і мови. Вона їх не лише вчила українську культуру, а саме: вишивати, робити кераміку, писати ікони, але також творити по українському чотирьох українські пісні. Своєю батьківським наставлянням і любов'ю до своїх дітей, якими він завжди журився, хоч вони всі дорослі, віддаючи їх під опіку Божу. До своєї нещасливої України, бо в його домі — це музей української культури (кращанки-писанки, різьба, вишивки, кераміка, килими, образи та українська музика і книжки) — завжди вірив, що такі колись воскресне Україна. Але це все було для о. Юрія лиш тимчасове, Богом дане, матеріяльне, він жив своїм поклоням до Господа, бо хто його знав то мусів відчувати від його лагідної вдачі і усмішки ту духову віру в Бога і ту надприродну чесноту любови, яка його зробила духовним пастерем, не творцем наукових праць, не золотосніжним промовцем, але тим, яким він завжди залишиться в пам'яті і спогадах своїх парафіян та знайомих — а саме, правдивим християнином, який поборював зло любов'ю, а це виймає Ласка Бога.

Олександр Луцький

Некролог в україномовному часописі «Америка»
від 17 липня 1990 р. про о. Ю. Дубицького

У США отець Ю. Дубицький був адміністратором парафії св. Миколая Вотервліет (1949 р.), упродовж шести тижнів 1949 р. священнодіяв в українській церкві м. Нью-Йорк. Згодом — помічник пароха Церкви св. Кирила і Мефодія в м. Оліфант штату Пеннсільванія (протягом шести місяців 1949 р.). о. Ю. Дубицький був також парохом церкви св. Миколая у Маганай Сіті штату Пеннсільванія (упродовж 1950–1959 рр.), Церкви св. Івана Хрестителя м. Мейзвілл штату Пеннсільванія (протягом 1959–1965 рр.). Був парохом церкви Преображення ГНІХ м. Шамокін штату Пеннсільванія (протягом 1965–1980 рр.) і св. Івана Хрестителя м. Мейзвілл штату Пеннсільванія. Із 14 січня 1980 р. о. Ю. Дубицький виконував обов'язки архієпархіяльного консультора. Майже двадцять років, з 1965 р. по 1986 р., був протопресвітером деканату Шамокін⁹⁸. 28 серпня 1975 р. патріарх Йосиф Сліпий відзначив о. Ю. Дубицького титулом крилошанина.

⁹⁸ Блажейовський Д. Берестейська реунія та українська історична доля і недоля. Т.2: Київська Вселенська Церква в діаспорі (1751–1998); пер. з англ. — Львів: Каменяр, 1999. С.115.

Відбувся величавий похорон о. Ю. Дубицького

У понеділок, 11-го червня відбувся у Мейзвіллі, Па., з церкви св. Івана Хрестителя похорон о. крилошанина Юрія Дубицького, який помер на 81-му році життя.

Св. п. о. Ю. Дубицький був довголітнім деканом Шамокинського деканату і своєю вдачею, притаманною християнським і гуманним прикметам здобув загальну пошану і любов. Виявилось це під час його похорону, яким проводив Митрополит Стефан Сулик з Філадельфії у сослуженні 12-ти священиків, між ними син покійного о. Роман і близький його свояк о. канонік Тома Баріляк; усіх священиків було 42.

Прощальні промови вголосив Митрополит С.

Сулик і о. шамб. Константин Бердар, який у своєму слові накреслив нелегкий життєвий шлях духовника-скитальця та відданість у виконванні його душпастирських обов'язків.

Тлінні останки Покійного спочили на місцевому парафіяльному цвинтарі. У похоронних відправах та тризні взяли участь понад 300 осіб — родина, друзі та парафіяни місцеві та з довколишніх місцевостей.

Св. п. о. Ю. Дубицький був ревним душпастирем, зразковим членом української спільноти і все своє життя дбав про добро своєї родини, оточував її батьківським благословенням, сповненим глибокої любові.

Повідомлення в україномовному часописі «Америка»
про похорон о. Ю. Дубицького 11 червня 1990 р. у Мейзвіллі.

Помешкання о. Юрія і Неоніли Дубицьких у м. Мейзвіллі було своєрідним музеєм української культури (крашанки, різьба, вишиванки, кераміка, килими, образи з рушниками, українські книги). Ця колекція — результат копіткої багатолітньої праці дружини Неоніли. Вона навчала парафіян вишивати, розписувати кераміку, писанкарства, розмовляти українською мовою, співати українських пісень. Нерідко організовувала виставки українського рукоділля.

о. Юрій Дубицький відійшов у вічність 7 червня 1990 р. на вісімдесят першому році життя, досягнувши п'ятидесятип'ятиліття священства. У похоронних відправах взяли участь сорок два священики у супроводі митрополита Стефана Сулика з Філадельфії. Дружина — Неоніла Дубицька (Винявська) померла 1 листопада 1999 р. на вісімдесят другому році життя. Обоє поховані у м. Мейзвіллі.

Неоніла Дубицька — організатор виставки українського рукоділля. США. Квітень 1971 р.

Діти отця Ю. Дубицького: Ірена, Марія, Роман, Юрій та Андрій. 1940-і рр.

Ірена і Марія Дубицькі

У подружжя було п'ятеро дітей: Ірена, Марія, Роман, Юрій та Андрій.

Стрийська (Дубицька) Ірена Юріївна народилася 11 січня 1936 р. у Липиці Долішній на Рогатинщині. Із 1949 р. проживає у США. **У шлюбі зі Стрийським Адріаном**, що народився 17 березня 1934 р. у Львові.

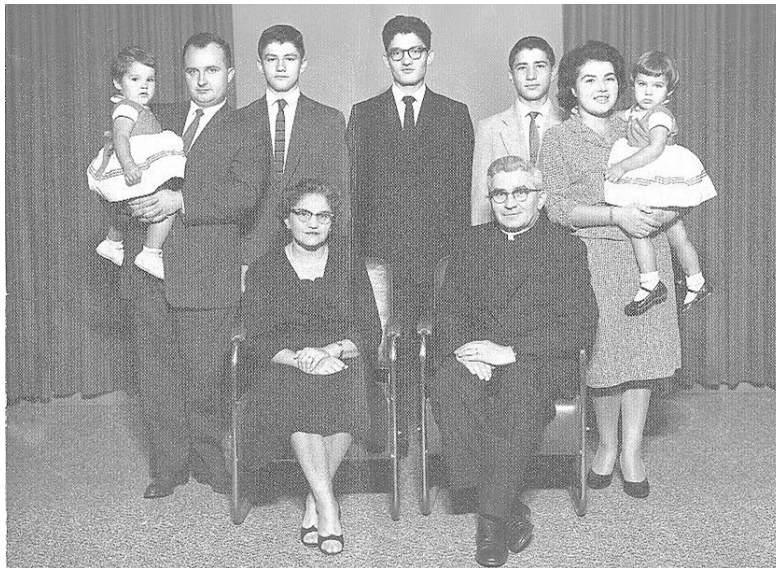
Весілля Адріана Стрийського та Ірени Дубицької. Середина 1950-х рр.

Батьки Адріана: мама Катерина Пацлавська походила з Дрогобича, а батько – з Олеші (нині – Тлумацького району) де, своєю чергою, його батько – Корнилій-Сильвестр Стрийський протягом 1925–1938 рр. був парохом. Народився К.-С. Стрийський 1878 р. 1908 р. висвячений на священника. З 1908 по 1912 рр. був сотрудником у с. Горохолино, а впродовж 1912–1925 рр. – сотрудник с. Колодіївка (нині Тисменицького району)⁹⁹.

Діти о. Юрія і Неоніли Дубицьких. 1950-і рр.

У США сім'я Стрийських мала власний бізнес із продажу кавомашин. Бізнесом керував Адріан Стрийський.

о. Ю. Дубицький з дружиною Неонілею та дітьми Іреною, Романом, Юрієм, Андрієм, зятем Адріаном та внучками Тетяною і Адріаною. Поч. 1960-х рр.

Дружина Ірена працювала менеджером у банку. У подружжя було четверо дітей: Алекс (Александр), Юрій (Георг), Тетяна та Адріана.

⁹⁹ Блажейовський Д. Історичний шематизм Станиславівської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1885–1938). – Львів: Місіонер, 2002. С. 368

Родина Стрийських. Поч. 1970-х рр.

Тетяна Стрийська народилася 20 березня 1957 р., Адріана – 27 березня 1958 р., Олександр народився 13 травня 1964 р. і Юрій Стрийський народився 22 червня 1967 р.

Тетяна Стрийська вийшла заміж за **Джіма Райєна**. Подружжя має двох дітей – Шона і Александрю.

Адріана Стрийська вийшла заміж за **Ската Бегереля**. Виховують сина Віктора.

Олександр Стрийський – науковець із морської справи. Дружина Олександра – **Рейна Дасту**. Діти – Анастасія і Тетяна.

Юрій Стрийський одружений із **Трейсі Паціфіко**. Діти подружжя: Аніта і Катерина.

Адріан і Ірена Стрийські з дітьми та онуками

Дубицький Роман Юрійович народився 22 листопада 1938 р. у с. Липиця Долішня на Рогатинщині. Навчався в семінарії св. Василя у Стемфорді штату Коннектикут (1956–1960 рр.), де отримав ступінь бакалавра з філософії. Навчався також у семінарії св. Йосафата та в Католицькому університеті м. Вашингтон округу Колумбія (з 1961 по 1965 рр.). Висвячений на священника 10 квітня 1965 р. митрополитом Амброзієм Сенишиним у катедральному соборі Непорочного Зачаття у Філадельфії. Священик-целебс. Спочатку – помічник пароха в катедральному соборі м. Філадельфія (1965–1967) та в церкві св. Йосафата цього ж міста (1967–1968).

Роман Дубицький

Марія Коваль (Дубицька)

Невдовзі о. Романа Дубицького було призначено адміністратором церкви св. Марії м. Аллентаун штату Пеннсильванія (1968–1970), згодом став адміністратором церкви св. Андрія м. Філадельфія (1970–1971 рр.). З 1971 по 1981 рр. о. Р. Дубицький – парох церкви св. Миколая у м. Вілмінгтоні штату Делавер (1971–1981), адміністратор церкви св. Василя м. Чесапек-сіті штату Меріленд (1976–1981). 25 лютого 1981 р. о. Р. Дубицького призначено парохом церкви Успіння Пресвятої Діви м. Перт Ембой штату Нью Джерсі. Був також членом Архієпархіяльної Адміністративної ради і архівістом канцелярії, керуючим членом Добродійного фонду священників Архієпархії, членом Архієпархіяльної корпорації і архієпархіяльним консультором (з квітня 1981 р.).¹⁰⁰

¹⁰⁰ Блажейовський Д. Берестейська реунія та українська історична доля і недоля. Т.2:Київська Вселенська Церква в діаспорі (1751–1998); пер. з анг. – Львів: Каменярь, 1999. С.115–116.

Весілля Юрія Ковалю і Марії Дубицької

Коваль (Дубицька) Марія Юріївна народилася 30 квітня 1940 р. у с. Липиця Долишня. Була заміжжям за **Юрієм Ковалем** – професором в галузі ядерної енергетики. Батько Юрія – Володимир Коваль народився 19 жовтня 1902 р. у с. Цінева на Рожнятівщині. 8 червня 1930 р. висвячений на священника. Упродовж 1930–1944 рр. був адміністратором парафії у с. Медина (нині – Галицького району), у 1930–1936 рр. – сотрудник у с. Перевозець (нині – Калуського району)¹⁰¹. 1946 р. разом із сім’єю емігрував до Німеччини, де проживав упродовж 1946–1950-х рр. Із 1951 р. родина Ковалів проживала у США. Отець В. Коваль душпастирював на парафії Різдва Пресвятої Діви Марії, де був спочатку адміністратором парафії, а згодом парохом, з 1955 р. по 1975 р.¹⁰². Помер о. Володимир Коваль 7 лютого 1976 р. у м. Редінг штату Пеннсильванія (США), де і похований на цвинтарі парафії. Його син – Юрій Коваль відійшов у вічність у квітні 2020 р.

Діти подружжя – Марта, Марко, Адріян, Роксолана.

Бачинська (Коваль) Марта Юріївна народилася 6 червня 1964 р. У шлюбі з **Джеком Бачинським**. Діти: Олекса, Меган.

¹⁰¹ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.217.

¹⁰² Блажейовський Д. Берестейська реунія та українська історична доля і недоля. Т.2: Київська Вселенська Церква в діаспорі (1751–1998); пер. з анг. – Львів: Каменярь, 1999. С.91.

Ковалі:
 Марта - - 6. VI. 1964
 Марко - - 22. X. 1965
 Адріан - - 13. XII. 1966
 Роксолана
 Марія 2-а. 4. I. 1971. -

Марта Коваль. 1970-і рр.

Марко Коваль. 1970-і рр.

Адріан Коваль. 1970-і рр.

Коваль Марко Юрійович народився 22 жовтня 1965 р. Одружений із Джон Долезал. Діти подружжя Емелі і Сара. Проживають в Атланті.

Коваль Адріан Юрійович. Народився 13 грудня 1966 р. Дружина – Дженет Кембел. Діти: Яків, Микола.

Братбурн (Коваль) Роксолана Юріївна. Народилася 4 січня 1971 р. Чоловік – Уейн Братбурн. Діти: Лідія, Анна, Софія.

Весілля Марка Коваля і Джон Дозал.

Родина на весіллі Марка Коваля і Джон Дозал. 23 листопада 1990 р.

Родина на весіллі Марти Коваль і Джека Бачинського. 6 жовтня 1990 р.

Роксолана-Марія Братбурн (Коваль). 1970-і рр.

Родина Ковалів. Кінець 1980-х рр.

Дубицький Юрій Юрійович народився 1 січня 1944 р. у с. Сарники Горішні. Нині – військовий пенсіонер. У 1966 р. служив, як вояк американської армії, у В'єтнамі. Мав дві дружини. Перша дружина – італійка за походженням Кирила Кухта, з якою він має сина Андрія – актора Голівуду.

Юрій Дубицький

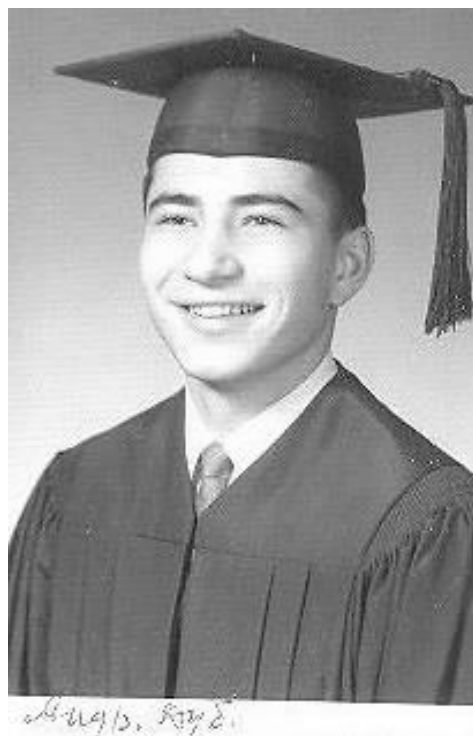

Весілля Юрія Дубицького і Кирили Кухти

Син Юрія і Кирили Дубицьких – Андрій.
Різдво. 1989 р.

Андрій Дубицький

Дубицький Андрій Юрійович народився 13 лютого 1946 р. Має фармацевтичну освіту, працює аптекарем. Два роки служив у армії в Англії. Неодружений. Все життя доглядав за своїми родичами.

о. Ю. Дубицький із дружиною Неонілею та дітьми Іреною, Марією, Романом та Андрієм. Великдень 1988 р.

Андрій Дубицький, Ірена Стрийська (Дубицька), Марія Коваль (Дубицька), Сиріля (дружина Юрія Дубицького), Юрій Коваль, о.Роман Дубицький, Юрій Дубицький, Адріан Стрийський під час заходів із нагоди емеритури о. Романа Дубицького. Нью-Джерсі. Вересень 2010 р.

Винявський Зіновій Володимирович народився 3 жовтня 1918 р.
у с. Гусне Вишне Турківського повіту на Львівщині.

Зіновій
Винявський Зіновій
із сином Ричардом (Рисьом)

Наталія
Наталія Винявська (Дробитун).
1950-і рр.

У 1940-х рр. за волею долі опинився в США, пережив важкі моральні і матеріальні часи. Більшу частину свого життя терпів від недуги кісток, переніс безліч операцій (мав протезовані колінні суглави, оперовані руки). Будучи майже непрацездатним, намагався створити належні умови життя для своєї сім'ї. Помер Зіновій Винявський у 1997 р.

Наталія *Зіновій* *Григорія*
Зіновій Винявський з родичами дружини Наталії. Грудень 1956 р.

Був одружений із **Наталією Дробитун**, яка народилася 21 травня 1928 р. на Закерзонні – в м. Каліш (нині – Великопольське воєводство, Республіка Польща).

Наталія Винявська (Дробитун) із дітьми. Липень 1960 р.

Наталія Винявська (Дробитун) відійшла у вічність 10 березня 2015 р. на вісімдесят сьомому році життя.

У подружжя було троє дітей: Річард, Юрій, Володимир.

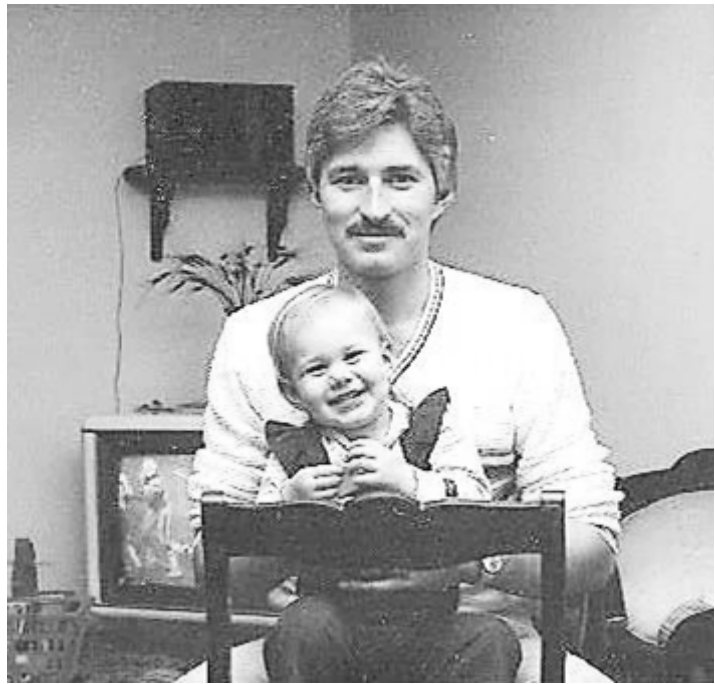
Винявський Річард Зіновійович одружений із **Донною Гульсайзер**. Працював у галузі ядерної енергетики. Діти: Таня, Рейчел, Кристофер. Кристофер – професор математики.

Зіновій Винявський із дружиною Наталією, дітьми та онуками. 1988 р.

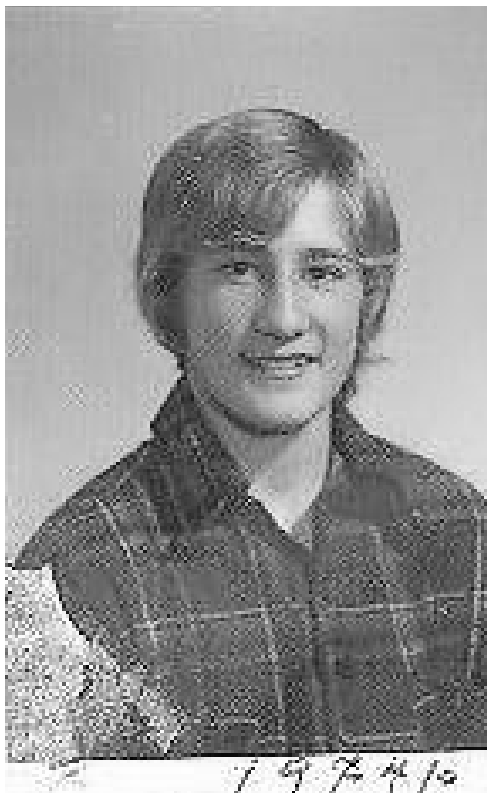

Річард

Річард (Рисьо) Винявський

Винявський Юрій Зіновійович. Дружина – **Шері**. Діти: син Джерард, дочка Стефанія. Вулф (Винявська) Стефанія Юріївна має четверо дітей.

Юрій

Юрій Винявський

Володимир

Володимир Винявський

Винявський Володимир Зіновійович. Дружина – **Марія.** Виховують дочку Ірину.

Зіновій Винявський із сином двоюрідної сестри Надії Мироном Левицьким. 1990-і рр.

Надмогильний пам'ятник Зіновію Винявському

Заторська (Винявська) Марія Володимирівна.

Народилася 2 серпня 1920 р. у с. Гаврилівка, парафії батька. Навчалася у школі Сестер Василіянок у Станиславові. Була замужем за сином священика Заторським Андрієм Йосиповичем (19 квітня 1915 – 22 квітня 1999). Йосип Заторський народився 1888 р. У 1917 р. отримав священичі свячення. Протягом 1917–1919 рр. був

сотрудником у с. Тростянець (нині – Бережанського району Тернопільської області) та адміністратором парафії у сусідньому селі Мечищів (протягом 1917–1918 рр.)¹⁰³. 27 вересня 1919 р. у с. Лапшин на Бережанщині отець Йосип Заторський став жертвою випадкової кулі польського вояка у час загострення українсько-польського протистояння в Галичині. За даними авторів книги, що вийшла друком у Тернополі 2006 р., «Бережанська Земля «Книга пам'яті» о. Йосифа Заторського було по-звір'ячому замучено польською воячиною 7 червня 1919 р.¹⁰⁴. Його син – Андрій Заторський після закінчення гімназії вступив до Львівської духовної семінарії, звідки його, як і інших семінаристів (Ярослава Нуда та Ярослава Винявського), забрали до польського війська. Духовні студії не закінчив, але здобув вищу освіту, навчаючись згодом у Станіславському педагогічному інституті.

Марія Винявська (Заторська) – учениця школи сестер Василиянок у м. Станиславові.
Кінець 1920-х рр. У центрі сидить станіславівський єпископ Григорій Хомишин.

У подружжя було троє дітей: Юрій, Оксана і Лідія. Юрій Заторський народився 4 вересня 1941 р. у с. Іваниківка. Помер 29 грудня 1944 р. від дифтерії і був похований у с. Підвисоке на Снятинщині, де тоді проживала сім'я. У зв'язку з прикрою ситуацією, що сталася в родині і мала безпосереднє відношення до подружнього життя Андрія і Марії Заторських, старший брат Ярослав Володимирович Винявський односторонньо вирішив, що сестра повинна виїхати зі Снятинщини.

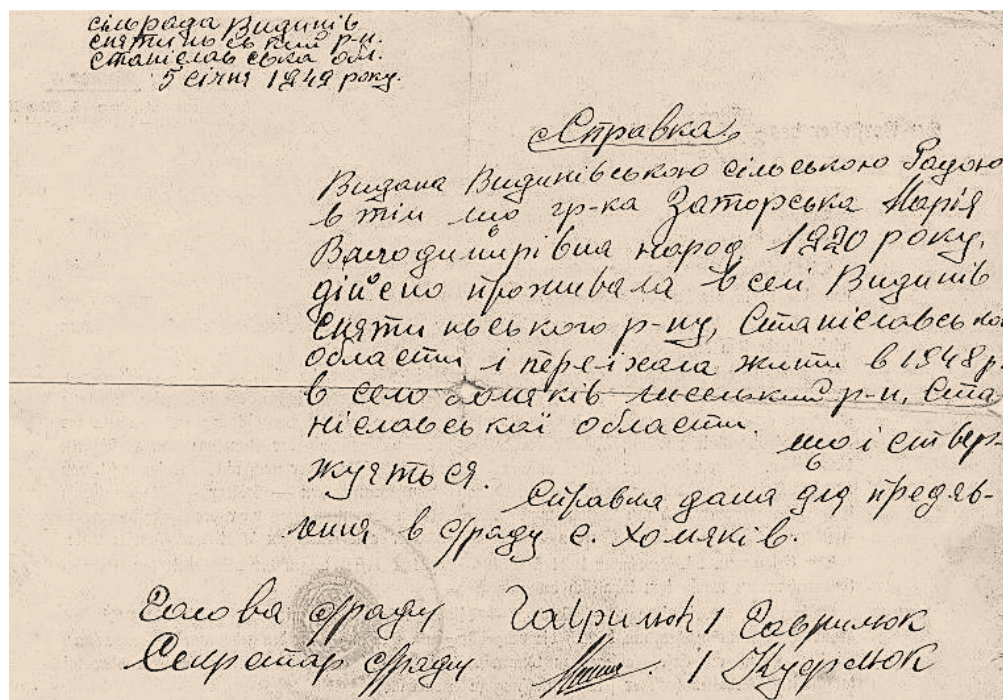
¹⁰³ Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. С.499.

¹⁰⁴ Бережанська Земля «Книга пам'яті». Тернопіль: «Збруч», 2006. 795 с.

Марія Заторська (Винявська) з племінницею Іреною. 1937 р.

Навесні 1948 р. Марія, маючи двадцять сім років з дітьми Оксаною (мала лише чотири з половиною роки) і півторарічною Лідією переїхали в с.Хом'яків (з 1964 р. – с.Березівка) поблизу Станіслава в однокімнатне помешкання, надане школою для брата Ярослава Винявського, який на ту пору був директором місцевої школи, а проживав у селі Радча.

Справка видана сільською радою с. Видинів Снятинського району про переїзд у 1948 р. Заторської М.В. з дітьми у с. Хом'яків Лисецького району

Із того часу у помешканні також проживала бабця Марії по маминій лінії Анна Нуд (Сірецька), яка раніше жила у зятя Володимира в с. Іваниківці. Вчителям, що доїжджали до праці, нерідко змінювали житло, орендоване для них школою. Тому Марія Заторська разом із братом і його дружиною була змушена переїхати до іншого помешкання.

Марія Заторська (Винявська) із дочками Оксаною та Лідією. 1950 р.

Протягом 1949–1950-х рр. радянська влада активно депортувала до Сибіру українські родини, які вважалися «ворогами радянської влади». Їх будинки разом із пожитками нерідко спалювали, причому, аби «закамуфлювати» паліїв, зазвичай реалізовували задумане вночі. Марія Заторська на прохання родини сім'ї, яка була депортована, звернулася до місцевої адміністрації з проханням придбати ще не знищене житло. Придбана хата була старою, критою соломною, дві скромні кімнати були переділені сінями (коридором). Одна кімната для людей, інша – для живності. Вхід і вихід із хати був для всіх спільний (завжди треба було вступати місце корові). Щоправда поблизу хати був сад і город, а біля самої оселі протікала річка. У час по-вені ріка робила чимало шкоди, але зазвичай була приємною розривкою для дітей. У цій хаті, як уже зазначалося вище, деякий час проживав о. Володимир Винявський із дружиною Софією (батьки Марії Заторської) і рідна старша сестра Софії – Яримович (Сірецька) Неоніла Маркелівна. Тож траплялося, що в одній кімнаті (а майже її четверту частину займала велика сільська піч із припічком) проживало аж шестеро осіб¹⁰⁵.

¹⁰⁵ Нотатки для пам'яті Сірецької (Заторської) Оксани Андріївни

Марія Заторська (Винявська) із сестрою Неонілею у національному вбранні. 1937 р.

Марія Заторська працювала певний час техпрацівником, бібліотекарем у школі, а згодом – вишивальницею-надомницею у Лисецькій бригаді, що належала до Івано-Франківської фабрики імені Рози Люксембург. У Хом'якові о. В. Винявський віддавав багато часу вихованню внучок Оксани і Лідії (допомагав у шкільному навчанні, давав уроки релігії, вчив гри на цитрі).

Марія Заторська (Винявська) із сестрою Неонілею. м. Станиславів. 1939 р.

1961 р. родина Винявських-Заторських переїхала до Станіслава у власний будинок, що був збудований за фінським проектом (після приєднання до міста с. Софіївки у 1958 р. з'явилися нові ділянки під забудову).

ПЕНСИЯ ПРИЗНАЧЕНА
19—Р
Трудовая книжка
Иванов Иван Иванович

Фамилия Заторская
Имя Мария
Отчество Владимировна
Год рождения 1980
Образование: начальное, среднее, высшее
(подчеркнуть)
Профессия вышивальщица
Подпись владельца Трудовой книжки
Заторский
Дата заполнения Трудовой книжки
8. марта 1962 г.

Витяг із трудової книжки Марії Заторської. 1962 р.

Це вдалося завдяки тому, що збереглися документи давньої купівлі площі під будову для Марії Заторської у Станіславі. Коштами для будови допомагали також сестра Дубицька (Винявська) Неоніла, брат Зіновій Винявський із США і брат Євген Винявський із Великобританії. Крім того, М. Заторська взяла значну позику (сім тисяч крб.) на фабриці імені Рози Люксембург, яку довгими роками стягували щоразу із заробітку від вишивання. Будівництвом займався сам о. Володимир Винявський, маючи на ту пору вже сімдесят років.

Після смерті батьків Марія Заторська часто хворіла, перенесла дві складні операції – у 1985 і 1994 рр. Відійшла у вічність 20 серпня 1998 р. під час третьої операції, на сімдесят дев'ятому році життя. Похована в с. Грабовець – колишній парафії свого діда Маркела та його зятя о. Івана Ліцовського.

Марія Заторська (Винявська) з дітьми Лідією й Оксаною. 1959 р.

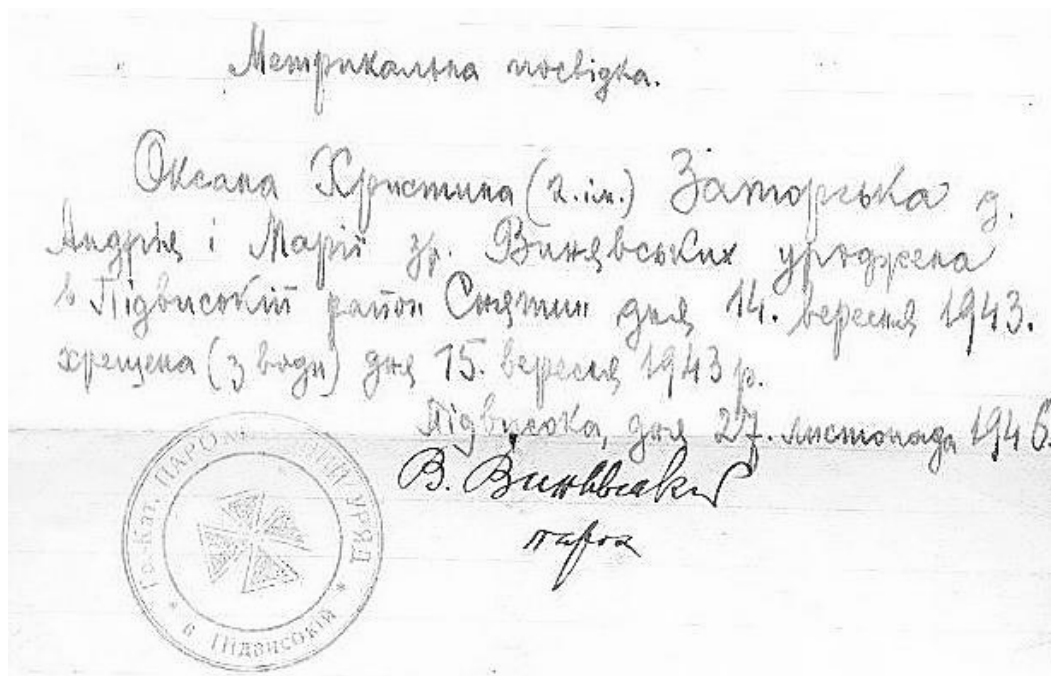
Марія Заторська з дочкою Лідією та внуком Володимиром.
Праворуч – син двоюрідної сестри Надії – Роман Левицький. Великдень 1998 р.

Сірецька (Заторська) Оксана Андріївна народилася 14 вересня 1943 р.
в с. Підвисоке Снятинського повіту.

Оксана Заторська з бабусею Софією. 1949 р.

Семирічну школу закінчила в с. Хом'яків (Березівка), а у 8–10–х класах навчалася у Черніївській середній школі, що за три кілометри від Хом'якова.

Метричальна довідка про народження Оксани-Христини Заторської

Після закінчення середньої школи, не вступивши до Медичного інституту м. Станіслава, Оксана Заторська працювала деякий час бібліотекарем у с. Хом'яків.

Оксана і Лідія Заторські з двоюрідними братами Нестором і Богданом. 1950-і рр.

Після переїзду сім'ї до Станіслава (з 1962 р. – Івано-Франківськ) у неї виникли проблеми з працевлаштуванням, оскільки на ту пору навіть після досягнення шістнадцятирічного віку отримати паспорт могли лише особи, які мали міську прописку (а для отримання паспорта потрібна була довідка з місця роботи).

Оксана Заторська (п'ята ліворуч) – випусниця середньої школи в с. Черніїв. 1960 р.

Допоміг дідो – о. В. Винявський, якому за допомогою знайомих вдалося придбати потрібну довідку про працевлаштування у обласному центрі за тридцять рублів.

Оксана Заторська. 1950-і рр.

Після отримання паспорта, нетривалий час працювала кондуктором в Івано-Франківському автобусному парку, бухгалтерії міської клінічної лікарні № 2.

Оксана Заторська (четверта ліворуч) – учасниця хору міської лікарні № 2. м.Івано-Франківськ. Поч. 1960-х рр.

Здобувши вищу освіту (закінчила Івано-Франківський інститут нафти і газу (нині – Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу)) за спеціальністю інженер-економіст, була прийнята на роботу в Івано-Франківський обласний ремонтно-будівельний трест. Працювала економістом, згодом – економістом-фінансистом. Після ліквідації тресту, 1992 р., працювала в сфері страхування.

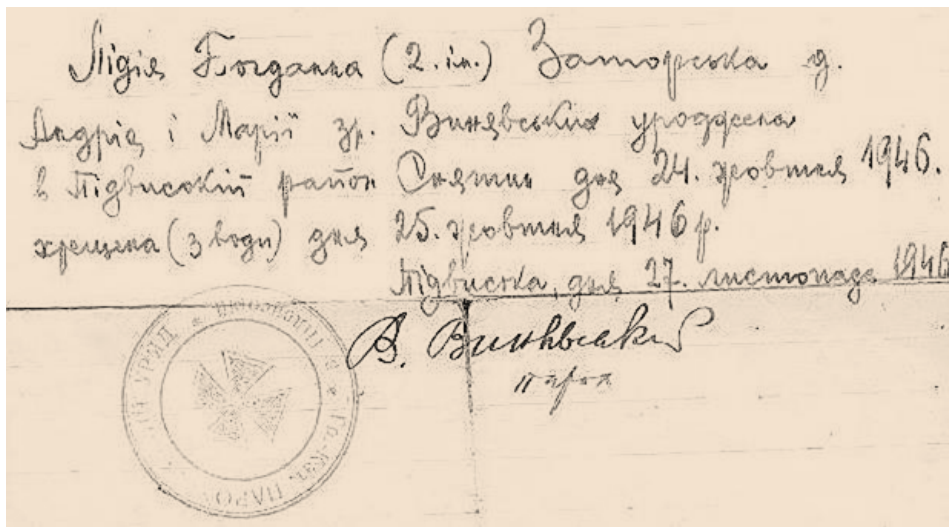
Весілля Володимира Сірецького і Оксани Заторської. 31 липня 1971 р.

Одружена з Сірецьким Володимиром Львовичем (сином Сірецького Лева і Голинської Меланії). Дітей у подружжя немає. Проживають у м. Івано-Франківськ.

«Літа минають» у виконанні Володимира і Оксани Сірецьких. 1980-і рр.

Єгрешій (Заторська) Лідія Андріївна. Народилася 24 жовтня 1946 р. у с. Підвисоке. Закінчила семирічну школу в с. Хом'яків, а в 8–10-х класах навчалася у ЗОШ № 2 м. Івано-Франківськ.

Метрикальна довідка про народження Лідії-Богданни Заторської

Згодом навчалася в Івано-Франківському медичному училищі, здобувши кваліфікацію фельдшера.

Експерсія учнів школи с. Хом'яків до м. Яремче під керівництвом вчительки Климентини Купновицької (сидить друга праворуч Лідія Заторська, стоїть четверта ліворуч у третьому ряді Оксана Заторська). 1955 р.

Працювала у психоневрологічному диспансері, медичним працівником у ЗОШ № 10 м. Івано-Франківськ. Була заможем за **Ігорем Івановичем Єгреші**, який народився в с. Липча Хустського району Закарпатської області. Під час навчан-

ня в Івано-Франківському державному медичному інституті, у першій половині 1970-х рр., він вирішив відкоригувати прізвище на український манер – Єгрешій.

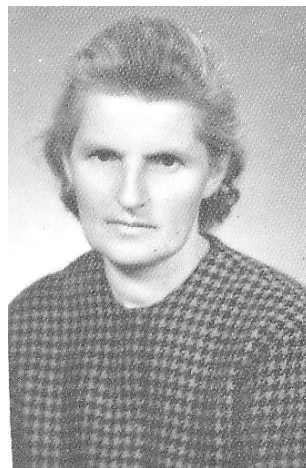
Лідія Заторська. Поч. 1960-х рр.

Батьки Ігоря Єгрешія (Єгреші) – **Іван Іванович Єгреші** (1913–1984) та **Софія Іванівна Єгреші** (1917–1994) були педагогами угорської школи в с. Чорнотисово Виноградівського району Закарпатської області. Іван Єгреші після закінчення гімназії у м. Ужгород вступив до Львівського національного університету. У школі він викладав географію і астрономію. Софія Єгреші після закінчення Вчительської семінарії УГКЦ в Ужгороді впродовж довгих років була вчителькою молодших класів місцевої школи.

1973 р. Ігор Єгрешій закінчив Івано-Франківський державний медичний інститут, здобувши кваліфікацію лікар-терапевт. Упродовж 1973–1974 рр. сім'я проживала в Таджикистані, де Ігор Єгрешій відбував інтернатуру.

Іван Єгреші

Софія Єгреші

Лідія Єгрешій (Заторська). 1970-і рр.

З 1974 р. по 1979 р. сім'я проживала в Івано-Франківську, а з 1979 по 1983 р. – в селищі Поляна Свалявського району Закарпатської області. У 1983 р. повернулися до Івано-Франківська, де проживали у помешканні матері Лідії – Марії Заторської. З 1984 р. Ігор Єгрешій із сім'єю не проживав. Добрим порадником, наставником для дітей був чоловік тети – Володимир Сірецький.

Лідія Єгрешій (Заторська) з Єгрешієм (Єгреші) Ігорем та дітьми Олегом і Володимиром. Севастополь. 1980 р.

Діти: Олег, Володимир.

Єгрешій Олег Ігорович народився 19 жовтня 1974 р. у м. Івано-Франківськ. Після закінчення середньої школи вступив на історичний факультет Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Олег Єгрешій. Поч. 1980-х рр.

Олег Єгрешій. 1990 р.

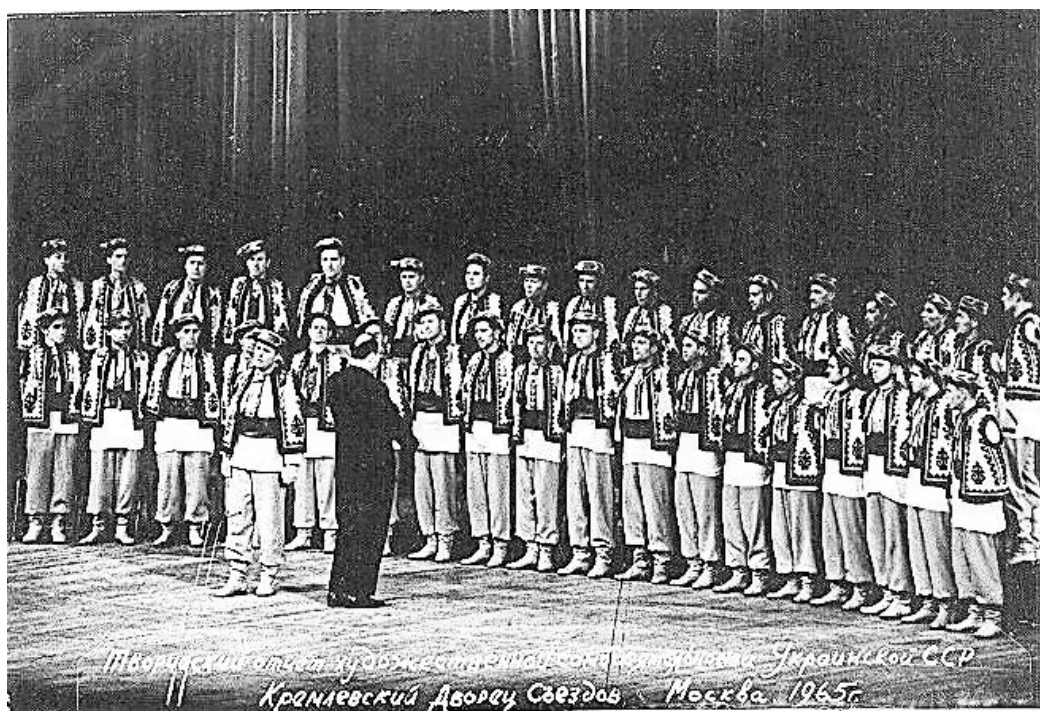
Упродовж 1996–2001 рр. працював вчителем історії України, всесвітньої історії та правознавства Богородчанського військово-спортивного ліцею-інтернату. З 1997 по 1999 р. – вчитель історії в ЗОШ с. Павлівка. Із серпня 1996 р. – викладач Духовно-катехитичного інституту УГКЦ (з 2000 р. – Івано-Франківської Теологічної академії УГКЦ).

Після закінчення аспірантури, у 2002 р. – працює на кафедрі історії України Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. У листопаді 2003 р. під керівництвом відомого історика Володимира Грабовецького захистив кандидатську дисертацію на тему «Суспільно-політична і культурно-просвітницька діяльність єпископа Григорія Хомишина (1904–1945)». У листопаді 2010 р. отримав вчене звання доцента.

Одружений з **Павликівською Галиною Миколаївною**. Народилася 25 серпня 1977 р. у родині педагогів: **Павликівського Миколи Миколайовича** (1928 р.н.) і **Павликівської (Шак) Марії Василівни** (1946 р.н.). Свого часу Микола Миколайович Павликівський був учасником – солістом капели, художнім керівником і диригентом якої був відомий громадсько-культурний діяч і лікар Богдан Волосянко.

Олег Єгрешій з дружиною Галиною, її мамою Марією та хресним батьком Володимиром Сірецьким на врученні атестату про середню освіту дочки Вікторії.
Червень 2019 р.

Виступ капели в рамках творчого звіту художньої самодіяльності Української РСР.
Соліст – Микола Павликівський. 1965 р.

Капела своїм співом була відома не тільки в Україні і Радянському Союзі, а й за кордоном. Помер М. Павликівський 8 липня 2015 р. Похований в смт. Лисець.

Микола Павликівський. Вересень 1965 р.

Галина Єгрешій (Павликівська) у 1999 р. закінчила з відзнакою фізико-математичний факультет Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. У 2003 р. здобула другу освіту за спеціальністю «Фінанси». Протягом 1999–2002 рр. працювала вчителем математики та інформатики в Богородчанській середній школі № 2 та Богородчанському військово-спортивному ліцеї-інтернаті. Упродовж 2004–2010 рр. працювала у банківській сфері.

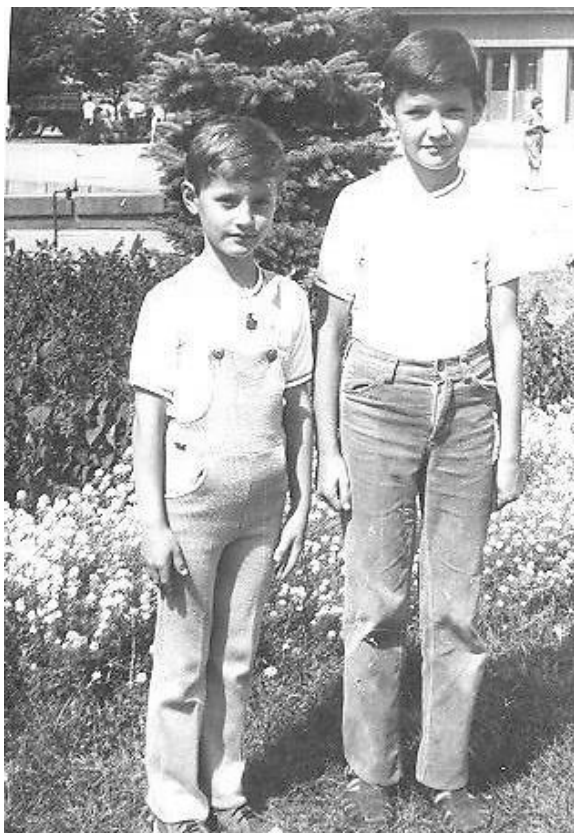
Діти: Вікторія, Соломія.

Вікторія Єгрешій. 2018 р.

Єгрешій Вікторія народилася 11 липня 2002 р. у м. Івано-Франківськ. Після закінчення ЗОШ № 22 м. Івано-Франківськ, 2019 р., стала студенткою факультету романо-германської філології (спеціальність англійська мова і література) Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Є активною пластункою: у 2019 р. здобула найвищий пластовий ступінь вірлиці. Друга дочка Соломія народилася 8 квітня 2008 р. Померла 9 травня 2008 р. від недуги серця. Похована в с.Черніїв.

Єгрешій Володимир Ігорович народився 19 квітня 1977 р. в м. Івано-Франківськ. Навчався в ЗОШ № 5 і № 20 м. Івано-Франківська. Закінчив вище професійне училище № 3 за спеціальністю різьбяр-інкрустатор.

Олег та Володимир Єгрешії. 1986 р.

Володимир Єгрешій. 1993 р.

Упродовж 1995–2000 рр. навчався на художньо-графічному факультеті Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, здобувши диплом викладача ужиткового мистецтва. Упродовж 2000–2007 рр. працював учителем трудового навчання у середніх школах № 13 і № 24 м. Івано-Франківська. З 2007 р. працює заступником директора з господарської частини Івано-Франківського навчально-наукового інституту менеджменту Тернопільського національного економічного університету.

Вікторія і Владислав Єгрешії. 2008 р.

Одружений із **Науменко Наталією Олександрівною**, яка народилася 1985 р. в м. Яремче в родині військовослужбовців – Олександра Науменка і Ганни Науменко (Савчук). Закінчила навчальний заклад «Галицька академія» за спеціальністю менеджмент туризму. Працює в торговій сфері. Син – Владислав народився 3 лютого 2004 р. у м. Івано-Франківськ. Навчався в ЗОШ № 20 м. Івано-Франківськ. Професійно займається кікбоксингом.

Вікторія і Владислав Єгрешії. Липень 2020 р.

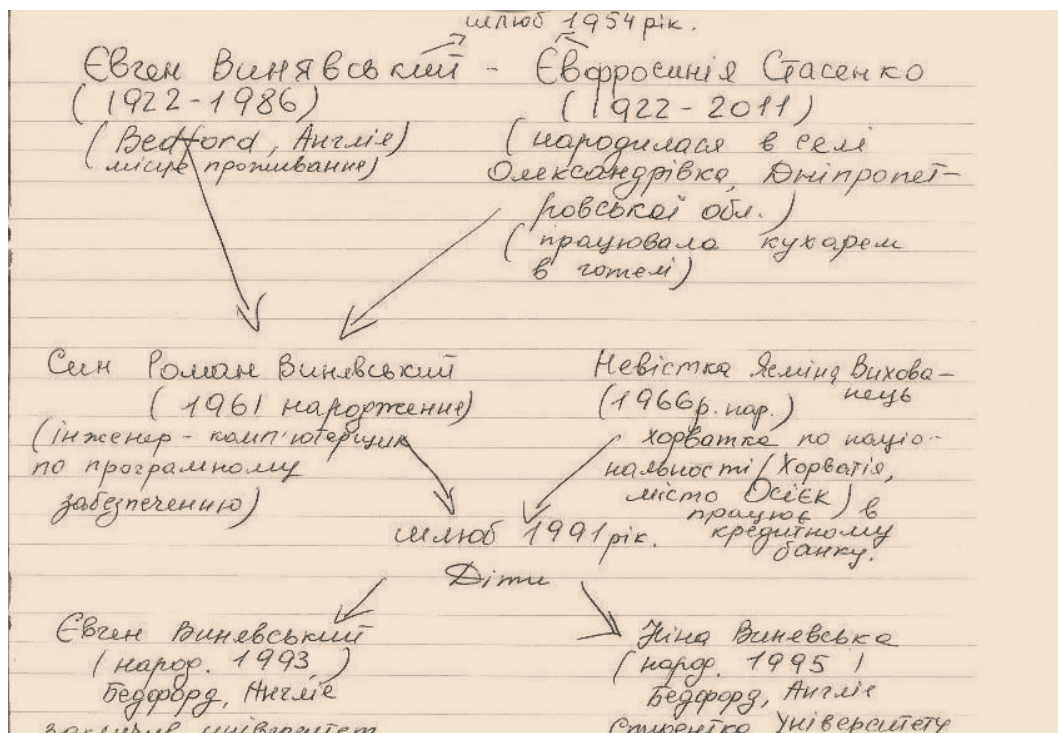
Винявський Євген Володимирович народився 1922 р. у с. Кутиски на Тлумаччині, де тоді душпастирював батько. Помер 1986 р. у Великобританії, де проживав після еміграції з України. З 1954 р. у шлюбі з **Євфросинією Винявською (Стасенко)**, яка народилася 1922 р. у с. Олександрівка Дніпропетровської області. Тривалий час працювала кухарем у готелі. Померла Є. Винявська 2011 р. Подружжя поховане в м. Бедфорд у Великобританії. Син – Роман Винявський.

Євген Винявський

Євфросинія Винявська (Стасенко)

Родинна гілка Євгена Винявського. Уклад син – Роман Винявський

Євген Винявський і Євфросинія Винявська
(Стасенко). 1954 р.

Євген Винявський і Євфросинія Винявська
(Стасенко) із сином Романом. 1972 р.

Євген Винявський із сім'єю. Кінець 1970-х рр.

Винявський Роман Євгенович народився 1961 р. в Англії. Здобув спеціальність інженера-програміста. Із 1991 р. у шлюбі з **Винявською (Вихованець) Ясміною**, яка народилася 1966 р. у м. Осіек (Республіка Хорватія). Працює у кредитовому банку.

Роман Винявський з дружиною Ясміною і сином Євгеном.

Діти: Євген, Ніна.

Винявський Євген Романович народився 1993 р. у Бедфорді. Закінчив університет у місті Бірмінгем, здобувши спеціальність «Хімія і біологія». Працює в банку.

Винявська Ніна Романівна народилася в 1995 р. у Бедфорді. Закінчила університет у місті Бірмінгем, здобувши спеціальність «Географія і геологія».

Роман Винявський з мамою Євфросинією, сином Євгеном та дочкою Ніною.
Середина 1990-х рр.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Центральний державний історичний архів України у Львові (ЦДІАУЛ), фонд 667 (Державний секретаріат освіти і віросповідань УНР в м. Станіславі), опис 1, справа 55 (Списки учителів Надвірнянського повіту і листування з повітовим шкільним комісаріатом в м. Надвірні про підвищення зарплати учителям).
2. Центральний державний історичний архів України у Львові. Ф. 667, оп. 1, спр. 54 (Звіт повітового шкільного комісаріату в м. Надвірній про стан шкіл і навчання в повіті).
3. Центральний державний історичний архів України у Львові. Ф. 408, оп. 1, спр. 47.
4. Державний архів Івано-Франківської області. Ф.622, опис 1, справа 1 (Хроніка школи у Гаврилівці).
5. Державний архів Івано-Франківської області. Ф.504, опис 1, справа 330 а.
6. Державний архів Івано-Франківської області. Ф.504, опис 1, спр. 330 д.
7. Приватний архів Бойка Івана Васильовича.
8. Приватний архів Єгрешія Олега Ігоровича.
9. Приватна колекція фотодокументів і нотатки для пам'яті Винявського Володимира Семеновича.
10. Приватна колекція фотодокументів і нотатки для пам'яті Заторської Марії Володимирівни.
11. Приватна колекція фотодокументів і нотаток для пам'яті Зубик (Миколаєвич) Марти Данилівни.
12. Приватна колекція фотодокументів і нотаток для пам'яті Сірецької (Заторської) Оксани Андріївни.
13. Приватна колекція фотодокументів і нотаток для пам'яті Сірецького Володимира Львовича.
14. Приватна колекція фотодокументів Кочкодан Галини Миколаївни.
15. Приватна колекція фотодокументів Левицького Мирона Євгеновича.
16. Приватна колекція фотодокументів Практики (Дигдалович) Олени Іванівни.
17. Нотатки для пам'яті Дигдалович (Яримович) Лідії Костянтинівни.
18. Нотатки для пам'яті родини Левицьких.
19. Арсенич П. Священнича родина Сірецьких. *Нова Зоря*. 2002. Ч. 12. С. 5.
20. Бережанська Земля «Книга пам'яті». Тернопіль: Збруч, 2006. 795 с.
21. Блажейовський Д. Берестейська реунія та українська історична доля і недоля. Т.2: Київська Вселенська Церква в діаспорі (1751–1998); пер. з анг. – Львів: Каменяр, 1999. 1008 с.
22. Блажейовський Д. Історичний Шематизм Львівської Архієпархії (1832–1944), том II: Духовенство і Релігійні Згромадження. – Львів, 2004. 570 с.
23. Блажейовський Д. Історичний шематизм Станиславівської єпархії з включенням Апостольської Адміністрації Лемківщини (1885–1938). – Львів: Місіонер, 2002. 450 с.
24. Володимирові Сірецькому – 60! Головний податківець області. Слово про нього і від нього: Упорядник Орнат Ярослав Олексійович. – Івано-Франківськ: Нов зоря, 2001. – 144 с.+24 с. іл.

-
25. Гнатюк М. Родина Левицьких: священики, митці, педагоги. Івано-Франківськ: Фоліант, 2017. – 114 с.
26. Грабовецький В., Бабій В. Історія села Росільни: історичні нариси, спогади, публіцистика. – Івано-Франківськ, 2004. – 138 с.
27. Делятинський Р., Єгрешій О., Соловка Л. «Від Голгофи через катакомби до Воскресіння»: до 70-х роковин. Львівського псевдособору 1946 р. *Науковий вісник Івано-Франківського богословського університету УГКЦ «Добрый пастир»*. Збірник наукових праць / Гол. ред. Р.А.Горбань. Вип. 9. – Івано-Франківськ: ІФБУ, 2016. С.32–77.
28. Дигдалович-Практика О., Єгрешій О. Світлий слід лишаючи по собі ...Пам'яті Героя Небесної Сотні Андрія Дигдловича. Львів: ТОВ «Видавничий Дім «Високий Замок», 2020. – 131 с.
29. Єгрешій О. Депортації греко-католицького духовенства на Далекий Схід 1950 р. *Вісник Прикарпатського університету. Історія*. 2009. Вип.5. С. 35.
30. Єгрешій О. Костянтин Петер: історичний портрет. *Галичина. Всеукраїнський науковий і культурно-просвітний краєзнавчий часопис*. 2011. Ч.18-19. С.208–214.
31. Єгрешій О.І. Проблема побуту і соціально-психологічної адаптації сімей греко-католицьких священиків – політичних переселенців на Далекий Схід 1950-х – першої половини 1960-х рр. *Науковий і культурно-просвітницький часопис Галичина*. 2013. Ч.22–23. С.324–333.
32. Єгрешій О.І. Ярослав Сірецький: історія арешту «малої людини». Наукові записки з української історії: Збірник наукових статей. Вип. 29. Переяслав-Хмельницький, 2012. С. 294–301.
33. Колб Н. «З Богом за Церкву і вітчизну»: греко-католицьке парафіяльне духовенство в Галичині у 90-х рр. XIX століття / НАН України, Інститут українознавства ім.І.Крип'якевича. – Жовква: Місіонер, 2015. – 372 с., іл.
34. Левицький С. Подорожі у минуле. Івано-Франківськ: Фоліант, 2010. – 50 с.
35. Левицький М. Родина...родина, від батька до сина... Івано-Франківськ: 2014. – 51 с.
36. Любчик І. Через роки і долі. (Нарис історії села Липівка) [Текст] / І. Любчик. – Івано-Франківськ : Тіповіт, 2002. – 155 с.: іл.
37. Микитюк Д. Українська Галицька Армія = Army of the Western Ukraine (Galicia) = L'armée ukrainienne de Galicie : у 40-річчя її участі у Визвол. Змаганнях в 1918–1920 рр. : матеріали до історії. Вінніпег : Видав хорунжий УСС Д. Микитюк, 1958–1976. Т. 2. – 1960. С. 329.
38. Родовід. Режим доступу:
<https://uk.rodovid.org/wk/%D0%97%D0%B0%D0%BF%D0%B8%D1%81:887146>
39. Тарнавський Л., Тарнавський В. Родовід Савчинських. Львів: Апріорі, 2011. – 268 с.:іл.
40. Томащук М. Запалала вогнем. Здобудеш Українську державу або згинеш у боротьбі за неї. – Коломия, 2000. С. 80, 83.
41. Фільц Б., Гусар Л. Генеологічні гілки Іванни Савчинської та Павла Нуд.// Матеріали третьої міжобласної генеологічної конференції «Український родовід», 24-25 листопада 2001 р./ Упорядник Адріана Огорчак. – Львів: НВФ «Українські технології», 2003. – С.215–220.
-

Горъ ѿбого милости.

Горъ ѿбого милости брѣтвѣи!
спаси насъ, мати, въ негодѣи!
Во ѿвоихъ стѣхъ неслимо бѣдѣи:
займаи, бѣлаи, нѣдѣи свѣтѣи кровѣи!

Всѣхъ и христѣи мати!
Не по горѣхъ бѣлѣи брѣхачѣи!
Соручи-на по зѣмѣи странѣи
ѣзичѣи, гнѣхѣи мохѣи рѣи...

Хай на стѣхъ насъ нѣхъ во зѣмѣи!
О мати, мати! брѣхачѣи
ѿбо, якъ зѣмѣи, вѣдѣи не рѣи
Одѣи свѣтѣи и бѣлѣи словѣи...

Мати. 27. 1. 43.

Столлик.

Пригадує одна літній поранок,
 що я того в руні назвала "мрія":
 "Зелений ліс і золотий світанок,
 з високим гір пахучий бором віс...
 Понад хрощ своїм одна вгадує,
 з лісів піднялося сонце бромістичне...
 "І розсіялося по ньому бромістичні листи
 В лісів і шпаві збіли Галичаним шпаві...
 Земля була бач в росах, як в кристаліках,
 Шахи красні-біліми гуду фіві:
 Де ми всі сміхалися сонцю бромістичному,
 Шахи до нього розгойдали дитя...
 Душа гола з моєї ласки-лаври,
 мав софійну гір, що з білих мурів вставила
 у софії скриню на велике світло...
 Шахи розіймаються вні, як сонце в росах
 Розіймаються так подібною лаври;
 "Пригадує одна літній поранок -
 Шахи, як листи бромістичні мурів!

2. 2. II. 1937.

В хмарі сонечно...

В хмарі сонечно, в хмарі -

Все глибоко...

Урає косяки сирені

Все тихше...

Урає косяки - виграває

Дули шовкові;

Серце моє злісалим

В тихій рожевості...

«Він ніколи не втечє, -

Візьміть його!

Скажіть, чи малим сниться,

Чи ходити в гущі?

«Що ти знаєш про вани?

Сніжки круті, -

Чи в нього вродило серце,

Чи в нього скрутіє»...

В хмарі сонечно, в хмарі

Все глибоко...

Урає косяки сирені

Все тихше...

2. 5. II. 1937.

До ...

Чому так ривиться Ехидно,
 Чому уста скривлені смутком?
 В твоїх очах так глибоко видно,
 Як і в'їв жагадоса із сумом...

Щак є і було бери вікром?
 Кого кохали по заду,
 Що хотіх зробиш вересом...

Щоб і дореч розетини
 Зеленим килимом по родині,
 А моя стелеска товчилася
 Колючим терням твоїм вершини.

Щак, як родині? вершини,
 Або напий вогню з вершини,
 Щак ти і утє ніколи
 не зіб'єшся із собою.

Щому забув чорт сач мавний,
 Обличчя і стогода бачиш,
 Забув про все і забув чорт мавний.

2. жовтень 1934.

Semper i dem.

Щури річки йробилися, ані річки -
 Коханню, надії і снігові.

І в морі ілюзії - ілюзії - сучасності
 Рабствами екув і в морозі...

Ща стало враз собою зрости,
 Розтавали в морі меду,
 І в цій всесвітній квітці

Написали з моря роси...

Іх мовило і перший квітці
 Іх мовило розуміли!

Іх сонце не зростає - світить...

Весна іде, весна, не колись!

Весна іде, весна і ти з нею

(Вогнем згари заїмаєш)

Із згари тебе, о весно,

Із серцем таким, як колись...

Із і і згари згари,

що згари згари вогно і

Мій мій, і ти мене згари

Із серцем таким, як згари!

В сонечну осінь...

В сонечну осінь

Музика в моїй рині
Рвгаса нестримно в дні,
Роживо в лоні тині
Тиніт мене...

В сонечну осінь

Падая ове вантажі,
Німає голуби не;
Голос - не жвавіт -
Книга мене...

В сонечну осінь

Скочає земля в ти,
Тілий - вишневий квіт,
У захід сонця і ти,
Місячний сміх...

В сонечну осінь

Море коє скрізь гуга
Сріблом фо сонця тринити,
Гинає незримий ружа
Гладко блакити...

40.

В сонячній осіні
 Враз ефілатів виноград ...
 " Абри мучени сумні
 П білому біллі стам -
 Дивлюсь в орізми ...

Мом. 10. IX. 1940.

41.

Осінь кіл

Почаємо сонця, дачі, квіти;
 Пачають обріі незнані ...
 У містечку, мов міхтарію, світан
 На тихім нозі океан ...

На зорях лесею щого вродили,
 Мов мій: щого говорить скриго ...
 У зорі, як червоні роки
 Зіграють за гарячим літом.

Верхів'я срібним сном вповиго -
 Задивлене в струну дмача, -
 Маммо, мов мрія, - клмсе тмги
 Краєи кристалну таймтмчю ...

М. 17. IX. 1940.

4. 46.

Весіряний дзвін

Дзвонить дзвін весіряний, дзвонить дзвін, як періч,
Пісня, наче й та щека, - крильцями шугить...

Знову-знову в сонці сад мій за весні,
Дні б мовуть, як ріки, в сонці та блакиті...

Задріжати тіні: зірочка рухалась,
Своїм коб'їм квітти їх дорів нечепи...

Задріжати тіні: а весною була:
Дні в уже не мая, мій логотип мій!..

Дзвонить дзвін весіряний, сирі, наче й мей:
Ще ширше - ще ширше сирі в'їхав о беріж...

Світ уже не мая, мій коб'їм мій,
У мене не мая, мій весна і ти!..

М. 17. XI. 941

Муретикам же України.

Ім'єня їх ніхто не знає,
Їх зовби прозвалися тієї;
Але жодні снів, ні сніг не має,
Минь кров червона рече з вік!...

Ах! скільки мору багряного!
Щу мить потягана на тоник!
В країну сонця зомогого
Не волятики жовбути нелик...

Ви щіли муть не зуміли,
Ані катан складала тієї;
Ваш тайне не ткнула - Ви згоріли
В любові брідрактіи вогні!

Минеться... Стіх муть буревій,
У кров ко-рофити нам квітти...
В країну знов заземетіє, -
Воскреснуть зомогі віки.

Іх Бог на небі! Минь мотіли,
Миньети високі хрести
Розкопана, як герміт жини,
Іх тихо вміли біли тисли!...

Чи може коли-та на дитині
 Бід хрест високий бродити,
 У гут і в думі не вичинає
 Невідома с муткою задріжати...

І ким зграти... і о.г.
 При слоніт мрзко на хвилину,
 У запитанні: Мило, що це?!...

М. 18. № 741.

В моїй музи Бусірікові.

В морозну нічку таємничу,
Котим шумлять зрізні смерки, —
А музу — гарівницю кмигу
У світ події далекий...

В моїй музи Бусірікові —
Летять, немале метеори;
...Весь трісло серце в срібнім дзвоні,
Кудись пікала сині гори...

Гуляє вітер серед полів,
В сарахтах стелить самоцвіти...
Освітлює метею мертва зона
Навближає в раюгах Терніти...

Освітлює тіні мій пошук
Росли зіволіт мрії крима:
Промей, крім мій сів зрілущих,
Нікому я екажати не вмію.

Освітлює, де білий світ і скриває,
Котимь разом вистежувать вітер
(Ура ще сон мій цей сонет!)
Стелить гармизні білі квіти...

4 98.

Мої самотні дні і ночі
Хтось добрий стівом обромив :
Хтось довго мочув в мої очі,
І виросли в черешки тіні...

В моїх музх джигі коки :
Летять, немале метеори.
Кудись тікають сніжні гори,
Аси тріснули серце в срібній ривоті..

М. 28. К. 941.

Як прощумав над нами бурі...
Як бурі прощумав щаломі,
Як іривав осінь долог, —
Бури нам смити не стануть ніколи...

Коли глибоко кедь сміє
муриво схилився на етерні, —
Щоб до нас спокій прийшов...

Як ебалахуть високі гори,
Як височать ебалахуть, —
Як тихо ебуть нас на морі...

Як тихо-тихо мелять нас,
Туго при кермі — ми стоїм, —
Як роки — сонце нам у висоті...

Коли за мовчки тісся гора,
Щоб нас злутих іхних бур мити,
Щоб зіграти нас серед моря...

Нас не злекая емерти нечисті;
Як стане сонце погостати —
В нас бурі повні сльва очі...

Мавва і діалект

Віримо вікна навісних:
 Пакне всеночний ран;
 Хлобчик мамині босоніж
 Голить ногички з рожи...

Глянуло сонце з'як шар,
 Мигнуло небо блакоть...
 Встав на хлопчиків гар;
 Кожко стала миль...

В очні олак вості,
 На мизку рожи чвіту,
 Виглянув ружки дрібні,
 Розкіш здвинула цуду...

"Оч вте метелик мін -
 Постанне криличені сріт;
 Шейбер го мамині джесті:
 „Малючко-малю, дивіт!“

"Малючки-малю, все
 Дивітас - театрий актин."
 Работи на сестичу-хлопе!
 ...Слози, як-воц всеночні..."

35

Глену-стану в вікні:
 Кругом-не світ, а рай,
 Азвоніт гали в димні,
 Голубити дучу мам...

М. 17. II. 942.

Гей летю в сад.
 Гей летю в сад
 Сніг, як білий квіт
 З колючого сну...
 Гей, зі всіх кочок,
 З перлових нирів
 Люблю мнє сну...

Здвигну не рухо
 Кристаливий крани!
 Сніг мотує
 Віслюк небеса...

... Сонце золоте,
 Ти блакиті тесни,
 Ти пролітати швидко
 З білоручу дани;
 ... Заручаю почати
 В снігу золотому...

Засніжити, дитини,
 Як вишневий квіт -
 Віслюк гарівку,
 Чи зі всіх кочок,
 З перлових нирів
 Люблю мнє сну...

Мен. 23. IV. 42.

'Ich war bei dir so wahnsinnig...

Ich war bei dir so wahnsinnig,
Und wußte selbst nicht, warum;
Dein Lächeln war so innig,
Und deine Schmerzen so stumm...

In unvergeßlicher Stille -
Von Nachtigallen gestört
Aus einem keuschen Munde
Hab' ich die Liebe gehört...

Der Lenz erinnert mich wieder
An Augen, wie Blumen - blau,
Und wieder klingen die Lieder,
Und Worte, wie silberne Tau...

Nov. 23. XI. 47.

Erinnerung.

Die Welt verstummt, da uns herum
Faßt tiefe Nacht...

Du hast vielleicht jetzt wiederum
Vom Glück gedacht...

Hast mir gewünscht der guten Nacht
So still, so schlicht:

Verbließ der Himmelsterne Pracht
Vor Augen Licht...

Verwelkt, verbleicht des Tages Schmuck
Das bunte Kleid;

Auf ewig deiner Hände Druck
Bleibt mir, wie Eid...

Nov. 4. XV. 47.

Висна.

Ударив ірім... Дав сачі квіт...
 Хотосі фаш, мов шовк з жабіс бріді...
 ... О! Як веснон не радіти,
 кедо сонце нам в руках несе!...

Щу мить ріка... Шогрину в бот
 Високих скал тверди іривіт...
 ... О! Як не тішчоні веснон,
 що витажіи зроблю світі!...

... Як тахнути вижити...
 Ніз, як мач...
 Сполющив місця тіні злі...
 ... О! Як зі шасте не ризати -
 Грудли прибавили зоземні!...
 Мон. 20. II. 44.

73
Memento mori.

Ох заграйте, дай полта музики
Ви циганської місти мені!
Може втوبлю я горе те лука
У твій піснї сумний і похміль!

Грайте полко, криїте мискавиці!
Кізка те мнє і грами в'яса б'яса...
В таку ніч не засяють зірки ці
Мискавиці нам щє не переб'язи!

Грабь музико, не б'яси на хвилину,
Не дивися, що струни тремтять;
Не дивися, що мовне зашуму,
Ах просяться всі боги, що сьмьот...

Не дивися!... Така гарно вмірає
Серед бурі віснних сїчнів,
І тій звуки музики загади
Біле квітти незвіданих мріїв...

Коп. 22. IV. 30.

Ген на Корейскім...

Ген, на Корейскім славнім Мисі -
 Віз дтонки до всім кералечко -
 Ітам повним руху, повним вёрви,
 Неве собі отец горечко ...

Серед своїх неві сердега,
 Іта що-ни і ледаца і не знаєго,
 Які в нїм іскри творїз неба
 В потенції грїзній грїмаєт !...

Прїжде момент... і врах заблїсне
 Всїм нїм доміяко чарівна,
 У творча акція прїснесєт,-
 Нєнає сїмєга королївна ...

У сєні прїславним Михайла
 Гїла твоїх зверєт гєсїннєх
 Складають друзї по звїзєт
 Кїтацє по ба тачє не вїннєх ...

Хєт в рєцї іскри розгорїсєт
 Врєм багатїм на дїмєром;
 В тачїєву дїку нїє хєт єтїсєт
 Сротїї... в нємїа дїабєтєром!

Non omnis moriar! хай буде
На талцї: великого поїї,
хай громом вдарить всіх неδικих
Величине слово гоминета!...

Мий мий лїта! Серед світа
Ти буде, як буде, - нездобудити,
Мі часом Кінтївка захоче
Мікоб в. Саксарту затягнути!...

Кар. Мис, 48-XI-51.

Чом музики.

Чом музики не м не грають,
Чом нам скріпки не голосять
Лиш гі гравки не в сиринці
Нимком - тинком вісі не сяє ...

Вісі - стовчених потіки,
Щоб зімкнені всіх підняти,
Що жва чини в нас зімкнула -
Стільки свого свогуквати...

Щак соромно в лоб зігнали
Ща недогра поговірне,
Ща чернечі черчеві гірничі,
Ща вовків голотних звірне !...

О, витай. Святий Союзі,
Намча слави і корів !
Хай тебе рука інтрже
Розірвати не поєміє !

Мушно так покермувати,
Мошно ми під впливом фуктат;
Ще б засвоєну треба знати,
Ще Varietas delectat !...

Вони мовби не минули,
що однім ружалом мучили нас
І вірменською кров'ю кинули,
І губи мотатиго хистили...

Замість роже, що їх жорстоко
Зжерли кози біля дорози, —
Хай сьогодні наше око
Не збудить симбіозі...

О! Спасибі вам, друзі мої!
За цей світлий вірменський:
Хай вам його розтопиться
Вже та мільма зазнавання!

27. IV. 51.

За заставою.

Ах, маче не ведиш: маминь бродіть!
... Осинь така золотиста!...

Зем - у підніжжя блакитних гір
Грає музика перлиста...

Чи так ріка - не музика чорна, -
Переливається в темі...

Саме ці нуги срібні б'ють,
Ані токи в них не потають!...

Серцем і вухом ловлю стру срібні,
Що не встигаю ніколи...

... Провидом срібними здаються мені
Ветер савилювання болю...

Кому там стріжком знання мені,
Що в'ється стрічкою в темі:

Ідуть мої мамки зоряні суми -

Сріблом за сонцем в повороті...

Кров'ю із серця б'ють лінії...

Ріка бурхлива! Чом так білими,

Сріблом мамини мої віють...

Срібні ти в сонці чом так красиві

Не зустрігнеш жодної моєї!...

у мене в кожій свитині досить,
наз'я то і не боюся.

Сонце у мені ніз не восте,
поки і з морем зімлюся.

Думаю, в сироті мати не брешу...

Осінь така зомогаєт...

и все у ті дні тоне в невідомості зір

Урод муріка пермєт...

24. 12. 52.

139.

Як гнилі покрито зеленіми.

Як гнилі, покрито зеленіми
Свою руку в твоїх руках...
Друге мій... а-б з тобою поблизь
В синьому галасі твоїх рідів...

На річці світлих і фороси:
Чи вір сонце цвіє самотько;
"Обіграй свої струмені ноги
З чого тільки здорових літ..."

А як сонце німе заходить,
Як ви соки, скам'ятілі обриві,
Стане, Друге, мій, говори,
Як ти мив, як сбридав і мав...

"Як ти бав, порівняти в бою -
Сам - у дімочу кривавих задрів,
Бо що була в серці з тобою,
Ти не бав, мій, друже, й не знав..."

Як гнилі, - покрито зеленіми
Свою руку в твоїх руках...
Друге мій... а-б з тобою поблизь
В синьому галасі твоїх рідів...

14. X. 52.

Заклинуте зерно

Як розвитає сар'яною
 Не зустріє берігатник білиця, —
 Як білі хмари херидом
 Стімає до сонячних світилиць, —
 Зі стівом твій воронка мислячи
 Не б'ється серце в тонких стріп, —
 З пишеним жерном золотистим
 В землі заклинута валякід ...

Волу не гудно: з гір високим
 Весніні вода, — як шумить;
 Підземних озмерів мислячи
 Про мисливця в тій же золотіт ...

Усміхався жерно золотому
 У темній урбі: безчасу,
 Що вибіло в тебе розбодару домі
 На світо миву золоту ...

Т не одне, а сотні тисяч
 Зерен цих б'їть у б'їсир;
 У сонце тебе — промисел
 Тх зімватою розб'їр ...

12. IV. 53.

Гілі ето мити.

Ніх... За вікнами рів за мого,
Але серце в шибках твоїх;
Рукавля моя спомин твоїх
На голубому небі рух...

Но рудини дуна без бриву :
Вітер своїм дором заду, —
Але все-ти - камітановою квіту
Імало : друг мій іще не заду !...

Знаю: все из рук твоих, в них мнѣ
 Ве сущее похвалитъ гдѣ,
 Шілки ррзѣ в там роубра не сѣрѣ,
 Шілки тіні сущіе не то сѣмъ.

... Стрели їх ще вірна собака,
Поки б чорна нечоворок змислила...

Рік за роком ввесьна пролітає
 По пар дощом, — завізнутом виміх, —
 Що колись ії не влітає,
 Шілки стоїть і візнос... і трохи

5. 44. 33.

Далеко від Карпат.

Далеко від Карпат заманих —
В таврі — від карали заступ. —
Ні а серед бур'янів не мети
землі свої не дають!...

У довілі ємі — в ефірнім світлі
До миз країна мріє-гріє,
Де в сонні мави змолотили,
Тде тоскуют вночі...

Не розабудь свого вогню:
Добові віну вимзбері,
У хмільній вапняк горіж,
Умов... і смертю терміє!...

1954.

Ave, patria, morituri te salutant...

Ніс покрина могом в гоні;
що під кезрами твоїх могом,
І за мовкла земле у гоні;
Бо так твердо нагомлені сідла...

Хоч вона і не могом, об'її
Ща закрила... і могом по ній,
Нале могом, могом в бітні в в'її
Своїх рідні в бітні в бітні...

"Хай далеко земле дорога —
Бо мережана золотом ній,
Але стелюся сріблом ній
Ам до гір цих, що іх ти могом..."

І шукає задуми в горі
і повертає на цвинтар об'її;
За що вмер ти, що в серці збері,
Іх кезри в ній готовий...

Гіла могом об'її в бітні
Об'її, з золотих небес...
Срібний гогом воружити простір;
- "Віг, Сия мій могом, та воєнна..."

«Так спокійно на небі, аміні,
Всі тривоги відійшли, мов дим, —
Світло сонорно в Твоєм храмі;
Боже хрест ви зішли м вродилим!»

«Відпочиньте! Розбурну кошик
Вам на жниї воскресїї зорі;
що любимо, того відривнемо,
Ще сп'яємо ангели в горі...»

Ваму смерть утєв києвї мнє
Затисає в сьром дологам —
Дам вам мнє із хану ~~смерть~~ Буря,
То вїдмим грьохам, мов дим

Отівнаги з голубих небес
Біла постать сивинне вірзир
Срібний голос водичної протир:
— «Діти! Сми мій помер, та воскрес!»

12. √4 = 54.

747.

Роман в полудни.

7. В часе полудни старини
Сонце рокотъ вѣмлетъ:
Венути, бросятъ роси
На маlessку митъ.

2. Але що-ж, в небесах
 Ніхто-рички нема;
 Щільки втер вогнем,
 Нале смок, - наліта...

Розували на зорі
у Едвард Коулс,
А тепер віз дмає
Рундгольм на мисі ...

Ваше же дыхание так,
 2 сердца таковы: млеет и,
 Романы сплошь крадком,
 Идушно вгору идушно.

А як зірка лежить
Край воріт своїх тихих,
В огоріду свієї роки
Огородник прийдешній

Знаеши ли всіх своїх,
В них-то гогова мода;
На платочках сидиш,
Гого сержи не кров...

1956 (Tepreza)

149.

Байдутьте, що в морозний день
Не розквітнуть ніколи:
Розбудити душу до пісень
Ідей моїх руки твої...

Полине пісня до плавів,
Ніж небо те відкриває:
Про щастя світ бонобуденів
Сонішкою заграє...

Росте душа моя, росте;
І в розі поростаю...
І в ширині; в ширині,
І в ширі, шов Карпати...

Байдутьте, що в морозний день
Не розквітнуть ніколи:
Розбудити душу до пісень
Ідей моїх руки твої...

5. II. 64.

Я люблю тебе, місячні сонічки
 В твої райки, в туманні вселорі;
 Їди і таємнисто обурює дівки,
 Ми злетіли на сиріну хори...

Не твій же голос, сой ілю парівна,
 Моє серце здрігнеться ой-ля;
 У прорієтє з'яву, мов царівна,
 І пісні довкруги зазвучать...

І пісні ці по горіх поїно,
 І ввечір на фільм і ти єси,
 Щоб словами неказану мрію
 Дит до серця твого ланасті...

Лоне сонці, сміх небо,
Мабі квіти чарівні!
В мене є до вас потреба,
Дайте ви красок мені.

Я картини малювала,
Як веселюху джуків;
Щоб повітря, як медюла,
Друг недовірливий мій...

Легіт вітру, шуми смерігів,
Вода та узривши шуми,
Всесвітнє голоє нігки,
Ви скарбниця маїч дум.

Ваші голоси вилетув
В тіснотки свої стіни,
Щоб повітря, як медюла,
Друг недовірливий мій...

Хтось постукав го душі,
Хтось го серце підірвав;
В переднівній тиші
З гілки спілим бич зірвався...

Ажний вогір виспіваний,
У сади - спінені квітом;
Образ любий - дорогий
Пригадався тілечком мій...

Зрілі овочі негича,
Як весною білі квіти,
І в душі моїй очіди
Мудрої сіїв зауживати.

Пісня моя, ти, як і та, що в новолі,
 Внесла у книгу тиші;
 Як, якби так на широким полі,
 Крила знавби ся жевіт!...

Якби знавби за обрієм далекого,
 Якою зринути міси,
 Там, де сторумені зелені смерек,
 Шалить гірської краса...

Пісня моя, мій радісний зоре,
 Чом ти так променишся в світ і
 Світ, як в негості розбурхана моря...
 ... Де ти там знайдеш брив, г?!

Пісня, мов скрита в могутній вишні
 Серце розбурхана - цит!...
 ... Може на згорі твої "солов'ї"
 Чувати ту же задріжину...

155.

Ох, шуми, шуми бурхлива
 Річка, горами несешся,
 Може знов весна ізаснива
 Прийде в лоді, як комса...

Розкошестим, збурхали урочом,
 У піснями солов'їв
 Над знакомих милих доли
 Мій всеніш бривнотоса сів...

Спомини про Львів.

Ти чаруєш мене
 Древній город - Львова;
 І палять красок,
 І втрачаєш емеральдові...

Каблучки цокотять
 Мистецькі ілюзії мистецтва,
 І ти вихваляєшся скрізь
 Владою кроки в мистецтві...

Із висока злини,
 Укриваєшся квітками,
 Нале-б ти б не-бровинов
 Крізь віки мистецтва

Іх! Що б ти б вірлом
 Розпростерти ще крила,
 І підняти їх висот
 Древній сповідь Даміана!...

Біж потягом вулиць
 Зміє рече зарплати:
 Хто тебе полюбив,
 Вже не зміє розлюбив!...

Не старіти годі.
 Древній город, Львова;
 В тебе серце нове -
 І ти достойний мистецтва!...

Пісня.

Ой зріє, зріє нива золота ;
 Азвечат серці, колосяться нива ;
 ... А йти, Маріє, нає Рух - јавно
 збирати з тієї покинута зорна !...

Вітаю на м, Ненко наша і жовта,
 щоб мир светит в марован серця востри ;
 з вашого сну брату лан мовб ...
 Брати до нас, - Ти жам у всі покров !...

Сі аси народ віз јавно јавно,
 щоб јавно јавно јавно ;
 ... Не ликає кров, де йт, мов ріки, й мов, -
 Брати до нас в јорз јавно јавно !...

... Ти јавно, мови і јавно јавно ...
 ... А јавно јавно јавно і јавно јавно јавно ;
 ой ріпоге-серце, јавно јавно јавно ...
 склопи, Маріє, јавно јавно јавно !...

Ой зріє, зріє нива золота,
 Азвечат серці, колосяться нива ...
 ... А йти, Маріє, нає Рух, - јавно
 збирати з тієї покинута зорна !...

79. 18. 71.

О землі руської.

Як хочеться, щоб Україну
зірнули промісці всім,
щобти німим - гурком кумирів
Внітаровикі срили поносні!..

Бухраїт сїєтн щалом в курті,
У гуртн гуртн в рамні;
Встал в стєбу в кривавій славі
Кнєз Гур на своїм кнєзі!..

Ще, розмислює рікою
В стєбу червоної витої:
О землі руської, де горон
Ти рамні щалом давні!..

Летит, свєстнє ворята кудн
Лиснє брєзгнє у дрї;
Трєснєвнє, мот розмєтн
В бурнєвнє гурнє - на дрї!..
(1978. лютий)

167.

Рокосє грїм.

Рокосє грїм і свєстнє погнє вїтн...
Тнцн рікн і заправн всєровн...
Я прокєснє нєстнє своєї пєлітн
Черз пєртн, нєнавєстнє і лєбєвн!..
Зїв'єлє мєтнє вєтєр порєзнєстє -
Щє, щє колєснє всєкєтє зелєтїлє,
Щє сєрдє вїтєрє щєстєтнє тїснєтнє грєснєтнє:
За всє житєтє вєкє нє постєрїлє!..
(1978 - лютий)

Київські гори.

На 990-ту різню хрищеня українці!

Київські гори, дніпровські кручі,

широкі долини, сади квітух !...

"Ви покорились ворогів раті -

Ви залишилися бр. Благородні !"

Навчав замовляти слова Ангелів !

"Чи ті-ж ви стали, що він не міг !"

Вот кручі-кручі стінами в'їлися,

В таври поганські з креста висіли !

Ща все сміється, та все змуду :

- "Ви не молилися Богові все !"

Богові свому ви не молилися -

Чалічили і долали мизки вкочені !...

"А Київ, мамі Батьку, чия це раті !..."

Візьми-ж і домі на свої плечі !

Ща понеси їх з Гори моря,

Вотти враз з ними Нарядна Гора !...

Хай підніметься молитва наша

З землі святого Володимирі,

Нехай несеся з йменем Кадина,

Щоб на Україні віра-воля !

Коли з лерів потік розжигав —
Коли з лерів потік розжигав
Рукою широким пошмивав —
В мово-м. серці звук дажджів
Озвется — гулу сколихав...

Вона розірве свої нуды,
І свіжий вітер налетить,
Палека пісень — преддурдів
І напівнічній окрмив...

Слова мої, немов в'єрмив,
Що розубились колись:
"Родились ви не думавши мисли,
А для нігтів ви розубились!..."

(1978 - Бирюк)

471.

Як прикорити весну.

Як прикорити весну,
Сенце до чого тече -
Мов голуба дівчина,
Пісня у серці тече...

Дубові срібні дзвоники,
І потічки дзвонять...
... Тамтись свіз... і квітки
Розцвітають охляп...

Всі прийоми встали
З мововитого сму,
І все серця має
Зустрічати весну...

[1981] -

Щемерка любаві.

Зноў та наснілася мне,
 Стеліла, я німаю ніякога і-

Зноў та наснілася мне ...

На шовковик стужка срібных нит

Зноў уявіць біжоні з пера ...

Зноў біжоні краі моёй біжоні

Ступня і про роздівану восту,

Зноў біжоні краі моёй біжоні ...

Зноў та в розквітлому сагу,

Ты зноў? Ава во, та сні ...

Зноў в біжоні вяртаюся мне,

Нам і краі з нопелу біжоні,

Зноў в біжоні вяртаюся мне ...

Зноў намі ностіжкі на восту

Солов'їна тріа віда тріа ...

Слова

Маб етаж д'них рондѣв,
 Слова к.р. бъръ го бъръ змѣтваро,
 У етален мѣстѣ дѣтѣ,
 Гла етрунен сѣрѣ гѣл мѣтваро ..

Глчаре кѣт з бѣжаре, мѣтѣ,
 На сѣрѣ дѣтѣ з бѣжаре,
 ... з рѣжмѣтваро мѣтѣ
 Маб сѣрѣ сѣрѣ бѣжаре ..

В мѣтваро мѣтѣ мѣтѣ мѣтѣ
 В мѣтѣ мѣтѣ з бѣжаре мѣтѣ
 Маб з сѣрѣ дѣтѣ мѣтѣ мѣтѣ,
 Про мѣ сѣрѣ мѣтѣ мѣтѣ ..

1983. мѣтѣ ..

487.

Білих вишень замесіла...

Очі чурчалася стелі...

" Білих вишень замесіла
Клима галеку висту:
Раючи саржі і дім...

" Пелюсток злива тіжких
Вкрина зелений моріс;
Ні росі з воща ро тмх
Не загуби на горіс...

Не зуби чистота - нїгу:

Зусірілі нїгу і очі...

" Профам знаками бреху,
Води вепени шумлять...
Виресло, 1983.

Ванькин зерно...

„Verwilt deek! Du bist so schön“

Ванькин зерно налитий колос

На золотистому лані...

...І напіворонків срібний голос

Завири! взриваєш ти...

Мале йтащича сіє варм

Високо в райковій тиші:

Умлов ірїла - злетів ірхмарт,

А він ірїбага до землі...

„Як іграви світяться росю“

„Воланьки в шиті зриваєш“

Перер неземною кривою

Врїстано, людине, - зупинися!...

Голубий вітер.
Голубий вітер, свіжий вітер
Постукав у моє віконце,
" І розувів морозні квіти,
І на світі з'явилася сльоза ...

" І білим несе музом у полі
Проспалося рідно бджурат ...
" А серце - стомлене в невіст -
Данею всім така ...

* * *

1983.

Щиро ся зли дор,
Милих квіток в росі,
Наша в сніжній морі,
Місяць в повній красі..
Не кінних струнах нескі,
Солов'їні ниски,
" І заслужені всі,
І земляки ласки ...
Ні! Не вміє заслуги
Солов'їні в домі
І не вміє забути
На розмову в домі.

ВКАЗІВНИК ІМЕН

Антимович Зіновій.....	53	Винявський Ярослав Володимирович ..	218
Антимович (Сірецька) Ольга	36	Винявський Ярослав Семенович	207
Антимович Стефан	36	Гарасевич Антон.....	28
Афонська (Винявська) Ірина	229	Гарасевич Олександр	27
Баріляк (Ліцовська) Софія.....	107	Гарасевич (Сірецька) Зиновія.....	27
Баріляк Тома.....	107	Годованський Петро	185
Безушко Іван	22	Годованська (Яримович) Софія.....	184
Безушко (Нуд) Марія	22	Головко Богдан	188
Боднарук (Сірецька) Ірина.....	136	Головко (Годованська) Ольга.....	186
Боднарук Мирослав	136	Головко Іван	186
Боднарук Тарас.....	137	Готеровський Лев	14
Бойчук (Левицька) Надія	47	Гуцуляк (Винявська) Надія	226
Бутковський Іван	61	Грехтолік (Сірецька) Северина	27
Бутковський Ізидор	61	Дигдалович Андрій	64
Винявська Вірляна.....	233	Дигдалович (Яримович) Лідія	64
Винявська (Дробитун) Наталія	250	Дубицька (Винявська) Неоніла	233
Винявська (Кисілевська) Надія	219	Дубицький Андрій	234
Винявська (Сірецька) Софія	161, 216	Дубицький Андрій Юрійович.....	248
Винявська (Стасенко) Євфросинія.....	271	Дубицький Роман	241
Винявська (Яримович) Вікторія	165	Дубицький Юрій	235
Винявський Андрій.....	228	Дубицький Юрій Юрійович	246
Винявський Володимир.....	161, 210	Дубковецька (Хибінь) Галина	142
Винявський Володимир Зіновійович....	252	Єгрешій Володимир.....	269
Винявський Богдан Романович.....	232	Єгрешій (Заторська) Лідія.....	263
Винявський Богдан Ярославович.....	227	Єгрешій Олег	266
Винявський Євген Володимирович	271	Жовнірчук Михайло	175
Винявський Євген Семенович	209	Жовнірчук (Яримович) Софія	175
Винявський Зіновій	249	Засідко (Сірецька) Любов.....	138
Винявський Нестор.....	223	Заторська (Винявська) Марія	252
Винявський Річард	250	Заторський Андрій	252
Винявський Роман Євгенович	272	Заторський Йосиф.....	252
Винявський Роман Семенович.....	206	Зубик (Миколаєвич) Марта	198
Винявський Роман Ярославович.....	230	Зубик Уляна	205
Винявський Семен.....	164	Зубик Юрій	200
Винявський Юліан	207	Калагер Давід-Річард.....	105
Винявський Юрій Зіновійович.....	251	Калагер (Піріг) Надія.....	105

Калинський (Гарасевич) Марія.....	29	Мостова (Савчак) Дарія	39
Капушак Богдан.....	134	Нуд Антін	17
Капушак (Сірецька) Любов	132	Нуд Богдан.....	18
Кисілевський Нестор	219	Нуд Іван.....	17
Коваль Володимир.....	242	Нуд Павло	14
Коваль (Дубицька) Марія.....	242	Нуд Роман.....	19
Коваль Юрій.....	242	Нуд (Савчинська) Іванна	14
Козак (Кисілевська) Ірина	222	Опар (Лукинюк) Надія	151
Котлярчук Костянтин.....	220	Охримович (Крушельницька) Олена.....	11
Крушельницька (Савчинська) Теодора.....	11	Панкевич (Нуд) Дарія.....	20
Крушельницька Соломія.....	12	Петер Костянтин.....	117
Левицька (Антимович) Надія.....	39	Пилипець Андрій	196
Левицька (Антимович) Софія.....	51	Пилипець Зіновій	194
Левицький Богдан	52	Пилипець Іван	195
Левицький Володимир	40	Пилипець (Лехіцька) Олена	194
Левицький Євген	40	Пилипець Тарас.....	197
Левицький Мирон	45	Пиріг (Ліцовська) Анна	101
Левицький Мирослав.....	44	Пиріг Любомир.....	103
Левицький Олег.....	45	Пиріг Михайло.....	101
Левицький Роман	44	Плазинська (Сірецька) Надія.....	146
Левицький Святослав.....	42	Плазинський Володимир	148
Лехіцька (Годованська) Олена	190	Плазинський Григорій	147
Лехіцька Любов	191	Поварчук (Капушак) Тетяна.....	134
Лехіцька Олександра	193	Практика (Дигдалович) Олена	68
Лехіцька Софія	193	Пушкар Богдан	50
Лехіцька Стефанія.....	192	Пушкар Євген	50
Лехіцький Андрій	191	Пушкар (Левицька) Софія.....	49
Лехіцький Захар.....	190	Раковська (Яримович) Клавдія	179
Лехіцький Роман	191	Раковський Михайло	179
Ліцовська (Сірецька) Марія	98	Рожейовський Дмитро	176
Ліцовський Богдан	110	Романишин Михайло	177
Ліцовський Іван	98	Романишин (Яримович) Стефанія	177
Ліцовський Ярослав	110	Рудницька (Нуд) Ольга	21
Лотоцький Орест	201	Рутковська (Хибінь) Любов	141
Лукинюк Мар'яна	151	Савойко (Яримович) Любов.....	173
Лукинюк (Плазинська) Богдана.....	150	Савчак (Антимович) Лілія	39
Лукинюк Христина.....	151	Савчак Любов	39
Мацкевич (Яримович) Климентина.....	168	Савчинська (Готеровська) Ганна.....	8
Миколаєвич (Лехіцька) Марія	198	Савчинський Григорій.....	7

Сірецька Анна Львівна	126
Сірецька (Гавриляк) Марія	30
Сірецька (Голинська) Меланія	114
Сірецька (Заторська) Оксана	259
Сірецька Лукина	26
Сірецька Марія Антонівна	95, 276
Сірецька (Нуд) Анна	23
Сірецька (Писклинець) Євдокія.....	127
Сірецька (Янович) Софія	72
Сірецький Антін Маркелович	70
Сірецький Антін (парох Красіїва)	25
Сірецький Богдан	131
Сірецький Володимир Антонович	27
Сірецький Володимир Львович	152
Сірецький Василь Леонідович.....	128
Сірецький Василь Васильович.....	131
Сірецький Євген.....	35
Сірецький Лев.....	113
Сірецький Леонід	126
Сірецький Любомир.....	88
Сірецький Маркел	32
Сірецький Михайло.....	27
Сірецький Роман	32
Сірецький Юліан.....	30
Сірецький Ярослав	91
Степаняк (Винявська) Наталія	224
Стернюк Остап-Євстахій.....	221
Стрийська (Дубицька) Ірена	238
Стрийський Адріан	238
Стрийський Корнелій.....	239
Струтинська (Сірецька) Марія-Анна.....	25
Тиха (Яримович) Анна.....	174
Тичина (Головка) Іванна	187
Туркевич Григорій	172
Туркевич Микола	172

Турчин Андрій	203
Турчин (Зубик) Арета	202
Турчин Юрій	204
Уляшкевич Андрій	145
Уляшкевич Анна-Марія	145
Уляшкевич (Засідко) Марія	143
Фільц Богдана	22
Фільц (Рудницька) Ярослава	22
Хибінь Богдан.....	143
Хибінь (Засідко) Оксана.....	140
Шпинь (Головка) Ірина.....	189
Штельтер (Головка) Софія.....	188
Шугалій (Головка) Лідія.....	189
Янович Володимир	72
Яримович (Бутковська) Олена	60
Яримович Володимир Костянтинович..	63
Яримович Володимир Лукич	182
Яримович Володимир (парох Росільни).....	55, 174
Яримович Євстахій.....	171
Яримович Іван Іванович.....	176
Яримович Іван (парох Вільховець)	167
Яримович Ігор	63
Яримович Йосиф.....	181
Яримович Климентій	171
Яримович Костянтин Володимирович..	59
Яримович Костянтин Іванович.....	171
Яримович Лука.....	178
Яримович Михайло	181
Яримович Наталія	181
Яримович Олександр	171
Яримович Олена Луківна	181
Яримович (Сірецька) Неоніла	55
Яримович Юліан	182
Ясінська (Сірецька) Богдана.....	129

ПІСЛЯМОВА

Розкриття задуманого в книзі було би неможливим без допомоги та широкої підтримки членів родини, які зберегли, до їхньої честі, не лише пам'ять про минуле, а й подекуди записи, нотатки і що найважливіше фотографії. Хочеться, передусім, виразити подяку автору ідеї цієї книги Оксані Сірецькій, яка проводила багаторічну пошукову та опитувальну роботу серед родини та її чоловікові – Володимирові Сірецькому, що провів велику організаційну роботу та сприяв виданню цієї книги, Володимирові Плазинському (за дизайн обкладинки книги), Миронові Левицькому, Надії Плазинській, Галині Кочкодан, Оксані Хибінь, Марії Уляшкевич, Петрові Лукинюку, Ірині Боднарук, Ареті Турчин, Ірені Стрийській, Лесі Галюк, Ірині Афонській, о. Романові Дубицькому, Вірляні Винявській, Лідії Єгрешій, Вікторії Єгрешій, Надії Гуцуляк, Тетяні Поварчук, Любові Капушак, Василеві Сірецькому, Олені Практиці, Вікторії Григорович, Надії Козак, Дарії Панкевич (Нуд) та іншим членам родини за допомогу у виданні книги. Окрему подяку висловлюємо також краєзнавцеві Іванові Бойку, науковцям Руслану Делятинському і Андрієві Корольку.

